

КЕЙЛЪБ КАР ГОСПОДАРТ НА ВРЕМЕТО

Превод от английски: Зорница Димова, 2001

chitanka.info

*Тази книга се посвещава на Сузан Глук. Всички
възражения следва да се отправят към нея.*

*Един светлик през пътя ми ме
води —*

на опита светликът.

*И няма как за бъдното да съдя,
без в миналото да отправя взор.*

Патрик

Хенри, 1775 г.

Някъде в планинската верига Митумба в Централна Африка
Септември 2024 г.

Тръгваме призори, така че трябва да пиша бързо. Според всички данни преследвачите ми са съвсем близо: същите разузнавачи, които през последните два дни ми съобщиха, че са видели самолета фантом да се спуска постепенно от североизток и да изгаря земята по пътя си, сега твърдят, че са го мярнали край езерото Албърт. Домакинът ми, вождът Дугумбе, най-сетне спря да настоява да позволя на войните му да ми помогнат да се бия мъжки и вместо това ми предложи ескорт от петдесет души, които да прикриват бягството ми. Макар да съм благодарен, аз му казах, че такава голяма група би била подозрителна. Ще взема само добрия си приятел Мутеса, който пръв измъкна изтощеното ми тяло от високата джунгла, и още двама-трима, въоръжени с най-добрите френски и американски автомати. Ще тръгнем право към брега, където се надявам да намеря проход към по-затънтено и от тези планини място.

Сякаш са минали години, откакто съдбата ме запрати при племето на Дугумбе, макар в действителност да са едва девет месеца; само че действителността вече не значи нищо за мен. Тъкмо желанието ми тя да придобие отново смисъл ме накара да избира скривалището си в това далечно, прекрасно кътче на Африка, вечно раздирано от междуплеменни войни. По онова време жестокостта на тези битки ми се струваше по-маловажна от факта, че старите вражди в основата им се предават само устно от поколение на поколение; вярвах, че тук мога да бъда поне отчасти сигурен, че поведението на хората край мен не е манипулирано от невидимите ръце на онези, които с помощта на удивителните, но и плашещи технологии на нашата „информационна епоха“ заличиха границата между истина и измислица, между действителност и един ужасяващ свят, в който човек не може повече да вярва на очите, ушите и сърцето си.

Тук няма вестници, няма телевизори и преди всичко няма компютри, което значи никакъв проклет интернет. Дугумбе забранява всичко това. Обяснението му е просто и именно затова е мъдро: информацията, казва той, не е знание. Според него уроците на старейшините, предадени от най-мъдрите от тях, но запечатани единствено в ума — само те представляват истинско знание. Медиите, които изброих, могат да отдалечат човека от тази мъдрост и според Дугумбе да го превърнат в роб на най-страшния от всички демони — объркването. Имаше време, когато аз — човек от Запада, защитил не един, а два доктората — бих се изсмял и презрял подобно мнение; и наистина, докато бях тук, законите и фолклорът на тези хора събудиха у мен дълбоко безпокойство. Но все пак в един свят, пълен с преднамерено изкривена информация, със скалъпени „истини“, родили конфликти, далеч по-страшни от племенните битки на Дугумбе, аз усещам как се вкопчвам в същността на неговата философия по-здравот от самия него.

Ето, току-що го чух. Далечен, но безподобен; гръмовният тътнеж, който известява пристигането им. Скоро призрачният кораб ще изплува на небето; или може би ще се надигне от водите на езерото Албърт. И тогава отново ще лумнат пламъци, особено ако Дугумбе се опита да се противопостави на необикновените брат и сестра, които командват кораба. Да, времето изтича и трябва да пиша по-бързо. Макар че не е много ясно каква е целта на писанията ми. Дали не го правя заради собствената си нормалност, за да се уверя, че всичко наистина се е случило? Или пък се стремя към някаква по-висока цел, може би да създам документ, който да пусна по превърналия се в мой личен демон интернет, и така да отвърна на огъня с огън? Последната теория, естествено, предполага, че някой ще ми повярва. Но не мога да оставя това съмнение да осуети опита ми. *Някой* трябва да чуе и което е още по-важно, *някой* трябва да *разбере*...

Защото това е най-голямата истина на нашия век: информацията не е знание.

2

Със задна дата мога да кажа, че всеки би могъл да го види, стига да бе обърнал внимание. Забележителни „открития“ в историята, антропологията и археологията шестваха по вестниците в продължение на няколко години; но всички те привидно се дължаха на големия напредък в тези области благодарение на неспирния ход и преплитането на био- и информационните технологии, така че онези от нас, които усещаха пръста на някакво контролиращо присъствие, просто продължаваха да живеят, като че ли нищо не се е случило. Да живеят; да, дори и аз имах свой живот, преди всичко това да започне...

Всъщност по стандартите на съвременния капитализъм живеях добре и се радвах на пари и професионален авторитет. Психиатър по образование, аз преподавах криминална психиатрия и психология в Ню Йорк (града, в който се родих и прекарах детството си) в университета „Джон Джей“. Някогашният сравнително малък колеж по наказателно право беше прераснал по време на стремителния преход към приватизация на затворите през последните двайсет години на този век в една от най-богатите образователни институции в страната. Дори катастрофата през 2007 година и последвалата глобална рецесия не можаха да спрат разширяването на „Джон Джей“: оттам открай време излизаха най-добрите служители на затворите, а в 2023-а, когато строгостта на присъдите за наркотици и нарушаване на качеството на живота бяха толкова строги, че цели два процента от населението на САЩ бяха зад решетките, държавата се нуждаеше преди всичко от надзиратели. А това позволяваше на хората, които като мен преподаваха по-важните дисциплини в „Джон Джей“, да получават повече от прилични заплати. Освен това наскоро бях написал бестселъра „Психологическа история на Съединените щати“ (вторият ми докторат беше по история) и действително можех да си позволя да живея в Манхатън.

Тъкмо тези две области на познанието — криминологията и историята — доведоха една хубава загадъчна жена в кабинета ми на

тринайсети септември 2023 година. Беше мрачен ден и въздухът бе толкова неподвижен и мръсен, че кметът беше посъветвал нюйоркчани да излизат навън само при крайна необходимост. Явно случаят с посетителката ми беше точно такъв: веднага видях, че е в състояние на силен стрес, и колкото можах по-внимателно я заведох до един стол. Тя попита приглушено дали наистина съм доктор Гидиън Улф; и след като я уверих в това, се представи като мисис Вира Прайс. Веднага си спомних, че това е съпругата на Джон Прайс — един от най-големите майстори на специалните ефекти в киното и тематичните паркове, убит преди няколко дни пред нюйоркския си апартамент. Убит, трябва да добавя, по особено неприятен начин: тялото му беше разкъсано на толкова малки парченца от някакво непознато оръжие, че само проверката на неговата ДНК направи възможно разпознаването му. Изказах съболезнованията си и попитах дали има някакъв напредък в разследването. Отговори ми, че няма и сигурно никога няма да има, освен ако аз не ѝ помогна. „Те“, изглежда, нямаше да го позволят.

Докато се чудех кои ли пък ще са тези „те“, продължих да слушам. Мисис Прайс ми обясни, че със съпруга ѝ имали две деца, първото от които умряло също като четирийсет милиона души по света от стафилококовата епидемия през 2006-а. Второто им дете, момиче, сега учело в гимназия в града. Според мисис Прайс дори то било заплашвано от „тях“.

— Кои са „те“? — попитах аз накрая, вече подозирайки случай на истерична параноя. — Какво искат? И защо дойдохте при мен?

— Спомних си едно ваше интервю по телевизията миналата година — отвърна тя, докато ровеше из чантата си — и си го свалих от интернет. Престъпност и история — това са вашите области, нали? Е, заповядайте тогава. — Тя извади сребрист компютърен диск и го хвърли на бюрото ми. — Погледнете това. Взеха ми оригинала, но намерих копие в сейфа на съпруга ми.

— Но...

— Не сега. Исках само да ви донеса диска. Ако смятате, че можете да ми помогнете по някакъв начин, елате довечера у дома. Ето адреса.

Листчето хартия прошумоли, жената излезе и не ми остави друг избор, освен да поклатя глава и да пхна диска в компютъра си.

Отне ми всичко на всичко една минута да прегледам записаното върху него; а после, шокиран и развълнуван, потърсих безжичния телефон в портфейла си. Започнах да набирам познатата серия цифри, докато не се сетих какво бе казала Вира Прайс за „тях“. Прибрах безжичния и посегнах към нормалния телефон на бюрото си. Които и да бяха „те“, едва ли го подслушваха, поне засега.

Отново набрах номера и чух един сърдит глас:

— Макс Дженкинс.

— Макс — казах аз на най-стария си приятел на този свят, бивш градски полицаи, понастоящем частен детектив. — Не мърдай.

— Какво искаш да кажеш с това „не мърдай“? Що за маниери, безкръвно англосаксонско копеле такова? Отивам да обядвам.

— Така ли? — възразих аз. — Ами ако ти кажа, че пред себе си държа вероятното доказателство, че Тарик Калдун не е застрелял Форестър?

Секунда мълчание, а после:

— И това безумно твърдение би следвало да утоли глада ми?

— Не, Макс...

— Защото не става...

— Макс, ще млъкнеш ли най-сетне? Говорим за убийството на президентката.

— Не, *ти* говориш за него. Аз ти говоря за обяд.

— Добре, какво ще кажеш аз да ти го донеса? — въздъхнах.

— Само ако *побързаш*.

3

Двайсет минути по-късно двамата с Макс седяхме пред компютрите, които почти изцяло покриваха старото бюро в кабинета му на Двайсет и втора улица до река Хъдсън. Докато гледахме основния му екран, ние унищожавахме безмилостно вегетарианските сандвичи, които бях взел от закусвалнята долу. Толкова бяхме погълнати от видяното — дори и скептичният Макс, — че дори нямахме време да се впуснем в обичайната си носталгия по дните преди опустошителната епидемия от коли инфекция през 2021-ва, когато все още можеше да се купи истински хамбургер не само в най-скъпите ресторанти в града.

На екрана пред нас беше познатата вече до втръсване сцена отпреди три години: подиумът на балната зала в чикагския хотел, внушителната фигура на устремилата се към него президентка Емили Форестър, която изтрива няколко дребни капчици пот от челото си и се приготвя да приеме номинацията на своята партия за втори мандат. А в далечината — лицето на убиеца, по-късно уголемено и станало познато на всеки мъж, жена или дете в страната, след като преди година откриха снимките, направени от все още анонимен човек в тълпата. Само два месеца по-късно това лице бе свързано с име: Тарик Калдун, дребен служител в афганистанското консулство в Чикаго. Възмездие дойде бързо: въпреки неспирните си жалки твърдения, че е невинен, Калдун получи доживотна присъда в затвор със строг режим до Канзас Сити. В резултат на което и без това крехките дипломатически отношения между Съединените щати и Афганистан се напрегнаха почти до скъсване.

Но този ден ние с Макс имахме други проблеми: на получения от мисис Прайс диск образите внезапно изчезнаха, вместо да преминат към сцената на паника, която обикновено следваше убийството. Екранът потъмня за няколко секунди, а после отново видяхме записа на престъплението. Само че вместо лицето на Калдун имаше внимателно очертано празно място. После екранът отново потъмня и

на него се появи трета версия на същия филм; този път обаче човекът с пистолета беше съвсем различен; азиатец, може би китаец, но със сигурност не афганистанец.

Обърнах се към брататия си приятел.

— Какво мислиш?

— Мисля, че тия неща ги готвят с камилски тор — отвърна Макс, докато дъвчеше пържено картофче, без да сваля очи от екрана. — Той бутна настрани картонената си чиния.

— Дискът, Макс — не се стърпях аз. — Според теб фалшифициран ли е, или не?

— Може и да е — сви рамене Макс. — Нямахше по-добър от Прайс във визуалната манипулация, а всички знаем, че не можем да вярваме на нищо, което не сме видели с очите си. Но *моят* софтуер не отчита нищо нередно.

Което значеше много. Като повечето частни детективи в наши дни Макс разчиташе изключително на компютрите за всичко — от разпознаване на фалшификати до анализ на ДНК. Щом неговите програми, а те бяха най-добрите, не долавяха следи от преднамерена манипулация в онова, което гледахме, значи ставаше нещо много объркващо. И тъй като то засягаше един от най-тежките случаи на политическо насилие в наше време, започна да ми става пределно ясно какво означава този диск и защо Вира Прайс се държа толкова отчаяно в кабинета ми.

— Ако Прайс наистина е бил забъркан в нещо — промърмори Макс, — значи трябва да видим мястото на убийството му.

— Полицията го огледа много щателно.

— Аз съм *работил* в полицията, Гидиън — отвърна Макс, като поглади брадата си. — Трябва да погледнем сами. А има и нещо друго... — Той примижа и доближи пълното си тяло до компютъра. — Усещам, че има още нещо на този диск. Нещо закодирано, и то не как да е. Ще ми трябва време да го разчета, но бих се заклел, че е там...

— Едно по едно — казах аз. — Ако това не е представата за шега на някой гений по специалните ефекти, значи вече сме отворили една много гнусна кутия червеи. Не ни трябва и втора.

— Хей, *ти* ми донесе тоя боклук, Шерлок — оригна се той и намръщено се залови за клавиатурата. — По дяволите. Не трябваше да те оставям ти да носиш храната.

Същата вечер Макс прегледа всеки сантиметър от тротоара пред къщата на Прайс на Сентръл Парк Уест, а аз се качих в апартамента да видя овдовялата съпруга. Намерих с свита с дъщеря си в огромната всекидневна с изглед към парка и ѝ съобщих, че според мен съдържанието на диска оправдава страховете ѝ, но трябва да знам кои са „онези“, за които ми беше говорила толкова настоятелно същия следобед. Тя ми обясни, че като намерила диска, първата ѝ работа била да отиде във ФБР; но те само го конфискували веднага и недвусмислено ѝ намекнали, че ако спомене нещо за него на когото и да било, ще изложи на риск и себе си, и дъщеря си. Когато намерила резервното копие, мисис Прайс решила, че няма към кого да се обърне, и била на път да го унищожи, когато си спомнила за моето интервю по националната телевизия.

Попитах я дали знае, че на диска може да има и още нещо. Тя каза, че не знаела, но не се учудвала. Закодирането му също не я изненадваше. Напоследък съпругът ѝ работел много за някакъв частен клиент и макар да не ѝ казвал нищо за естеството на работата си, явно получавал за нея астрономически суми. Това означавало много за човек, който и без това получавал достатъчно, за да поддържа огромен апартамент на Сентръл Парк Уест, старинна импозантна къща в Лос Анджелис и една от малкото вили по крайбрежието в Хамптънс, които устояли на ураганите през 2005-а. Но макар да събуди любопитството ми, мисис Прайс не можа да ми каже нищо повече. Затова оставих скърбящите съпруга и дъщеря, след като получих обещанието им за един на свой ред астрономически за скромните ми стандарти хонорар.

Щом се върнах на улицата, Макс припряно стисна врата ми с тежката си ръка.

— Да се махаме оттук — каза той, като изглежда първо портиера, а после тъмния парк от другата страна на улицата.

— Защо? — запрепъвах се аз, докато той ме влачеше към едно свободно такси.

— Защото си ме забъркал в адски идиотска каша, Улф — каза той, скочи до мен и нареди на индонезийския шофьор да ни закара обратно в офиса му.

На път към центъра Макс категорично отказа да обсъжда друго освен каква вечеря да си вземем за вкъщи, което накара шофьора да почне да изтъква достойнствата на родната си кухня. Тези неканени коментари неизбежно доведоха до монолог за несправедливото превръщане на страната му в американски протекторат след пълната ѝ деградация към анархия и насилие през 2007-а. Макс му каза да млъкне и да кара, след което дребният човечец с помощта на волана и спирачките направи всичко по силите си да ни прилошее. Докато стигнем до офиса на Макс, бях объркан, ядосан и готов да повърна. Настроението ми не се подобри, когато приятелят ми изскочи от колата, затвори вратата под носа ми и каза:

— Ще ми трябват няколко часа. Върви си вкъщи, аз ще ти се обадя.

Преди да успея да възразя, той си влезе вкъщи и ме остави сам с фанатика индонезиец. Реших да платя на шофьора и да опитам късмета си с друго такси за обратния път до Трайбека. Но светът е пълен с озлобени хора, голяма част от които карат такси в Ню Йорк. Пътуването по горното ниво на супермагистрала Уест Сайд не се оказа по-приятно от връщането от Сентръл Парк.

Докато влизах в мансардата си, още си мислех за тия злобари. За да убия времето до обаждането на Макс, включих компютъра и разпечатах първата част на вечерния брой на „Ню Йорк Таймс“, след което се разположих на канапето с бутилка литовска водка и запрелиствах вестника. Днешните събития ми пречеха да приемам новините с обичайната си доверчивост. Всяка информация ми се струваше съмнителна и си спомних предупреждението на Томас Джеферсън, че който иска да бъде информиран, не трябва да чете вестници. По-конкретно „Таймс“ изреждаше подробности за половин дузина горещи точки на планетата, където нашата страна беше дипломатически или военно замесена; след историята с Калдун ставаше все по-вероятно и Афганистан да бъде прибавен към списъка. Чудех се дали съществуват компютърни дискове със странна, неизвестна информация за другите кризи; и така се унесох в неспокоен сън.

Няколко часа по-късно ме събуди прахосмукачката, която излезе от килера и следвайки разположените под килима електронни датчици, тръгна да изпълнява почистващата си програма. Това напоследък се случваше все по-често; тъй като не бях кой знае какъв чистник, бях похарчил сума пари за един от онези „умни апартаменти“, който през следващите няколко седмици полудя в опитите си да чисти, да прави кафе, да настройва осветлението и бог знае какво още по всяко време на денонощието и със смайваща неефективност.

Като проклинах онзи тарикат, който смали микрочиповете до размерите на молекули и направи тези уж „умни“ системи възможни, хукнах да гоня прахосмукачката из мансардата. Едва бях успял да докопам и да изключа това чудо, когато телефонът иззвъня и аз все пак смогнах да стигна до него, преди секретарят ми, почти толкова умен, колкото и прахосмукачката, да е прехвърлил разговора към безжичния ми телефон.

Вдигнах слушалката и отново чух гласа на Макс.

— Идвай тук. Разбих кода и открих сума гадости. Господи, Гидиън, тръпки ме побиват от тази работа.

След още едно ужасно пътуване с такси се върнах при Макс. Намерих го да включва системите, с които се пазеше от подслушвателни устройства. После ме заведе до един куп апарати за идентифициране на ДНК, разположени до прозорец с прекрасен изглед към реката.

Намерих няколко косъма по тухлената стена на местопрестъплението — обясни той, като посочи бръмчащата апаратура. — Пуснах ги през дистанционния си терминал, докато бяхме там, но резултатът беше алогичен и исках да го мина и през голямата машина. Пак излезе същото. Някои косми принадлежат на Джон Прайс, но останалите? Останалите са на човек, който е в затвора.

В затвора ли? Че тогава как...

— Недей още да ми задаваш въпроси, Гидиън, или няма да свършим до утре. И значи, докато се чудя как може този тип хем да е в пандиза, хем да пречука нашия човек, намирам това. — Той ми подаде няколко метални конфети с размерите на миши изпражнения. — Говорят ли ти нещо?

— Не — отвърнах замислено аз.

— И на мен не ми говореха, докато не ги проверих за петна. По тях има следи от кръвта на Прайс. — Макс си пое дълбоко дъх. — Нали знаеш в какво състояние беше тялото му?

— Ченгетата казаха, че било на кайма.

— Ей това го е накълцало — продължи Макс, като взе една от конфетите и я разгледа. — Знаеш ли колко бързо трябва да се движат, за да подредят така човешко тяло?

— Наистина ли могат да го направят?

— О, да. Теоретически. Ако хвърля по теб парченце олово, то няма да те убие. Ако го изстрелям от пистолет обаче, това е друга работа. Ако нещо придаде на тези конфети достатъчно висока скорост, тялото ти, кажи-речи, може да се изпари. Но това е адски висока

скорост. А никой не е чул изстрел, дори и портиерът. Или поне така казва.

— Тогава какво може...

— Гидиън, казах ти да изчакаш с въпросите. А сега... — Той се върна при компютрите. — Отне ми доста време, но все пак най-накрая разбих кода на Прайс за втория запис върху диска, макар че не мога да си обясня защо толкова се е старал да скрие *това*.

Макс натисна един клавиш и на екрана се появи следният образ: стар зърнест филм, на който личеше нещо много подобно на... всъщност точно това си беше — немски концентрационен лагер от средата на XX век. Близък план на измършавели работещи затворници, после камерата обхваща няколко есесовци, а после в по-далечен план... един силует. Сивкав човешки силует, който се движеше, но оставаше също така неопределим като празното очертание във втората версия на убийството на Форестър.

— Добре — каза Макс, като гледаше смаяното ми лице. — Сега вече можеш да задаваш въпроси.

Поех си дълбоко дъх.

— Дахау? — попитах аз.

— Право в десетката, професоре — отвърна Макс. — Преди половин час свалих същите кадри от интернет. Нищо ново. С изключение на тайнствения гост там.

Продължих да зяпам силуета.

— Нещо в него ми се струва познато — казах аз. — Ето, когато се обръща в профил...

— Добре. Значи тогава може би ще ми кажеш какво общо има това с някакъв тип, който вече е в затвора, и с някакво супероръжие, което явно е направило Джон Прайс на желе без никакъв шум.

Не можех да откъсна очи от монитора на Макс, където продължаваше да се върти същият откъс от филма.

— Как се казва онзи в затвора?

— Макс отиде до една маса в другия край на стаята.

— И това намерих. Разбих защитата на списъците със затворници. А, ето го — Куперман. Илай Куперман.

Моментално се обърнах.

— Антропологът Илай Куперман?

— Същият. Познаваш ли го?

Поклатих глава.

— Познавам обаче работата му. Доста противоречива, но иначе блестяща. Произходът на примитивните култури.

— За това са го опандизили. Бил на някакво индианско гробище във Флорида. Разкопавал гробовете, или поне така твърдят шефовете на резервата. Куперман въобще не е обожавал. Племето се съгласило с присъдата — пет години в местния държавен затвор. — Изразът на Макс стана още по-озадачен, а гласът му — по-тих. — Странното е, че на втория ден след като влязъл в затвора, само преди една седмица, индианците залели с бетон цялото гробище. Толкова за свещеното...

— Може би не са искали повече светотатства.

— Може би — сви рамене Макс. — Въпросът е какво търси косата на Куперман на мястото на убийството.

— Сигурен ли си, че е негова?

Макс отново сви рамене.

— Универсалната база данни с ДНК не лъже. Стига да няма брат-близнак...

— Тъкмо това имам предвид.

— Какво по-точно?

— Куперман — казах аз, без да вярвам докрай на обърканото изражение на Макс — има брат-близнак.

Макс преглътна.

— Майната ти, Улф.

— Ама наистина! *Джона* Куперман е археолог, не по-малко известен от брат си.

— Е, на мен не ми излезе нищо такова.

— Господи, Макс — казах аз и се върнах до анализатора на ДНК. — Нали уж цялото човешко знание е в проклетия интернет? Как са могли да пропуснат толкова основно нещо?

— Хей, не се заяждай пак с мен за мрежата, Гидиън, няколко случайни провала още не значат...

Внезапно прозорецът с прекрасния изглед пред мен се разби на стотици парченца. Инстинктивно се хвърлих на пода; но когато вдигнах очи, видях Макс все още да стои прав — глупаво, както ми се стори тогава. Изкресях му да клекне, но той само се олюля странно на фона на бледото сияние на монитора си. Тогава забелязах на челото му капчица кръв; а когато погледнах край него, видях, че екранът на

монитора е изпръскан с нещо далеч по-съществено и незаменимо от кръвта. Запълзях на четири крака по пода, докато той рухна с мрачна грация на колене. Падна напред точно когато стигах до него и ми позволи да видя, че елегантно пробилата челото му конфета на излизане е отнесла със себе си повечето от мозъка и немалка част от черепа.

Осъзнах огромното значение на неговата смърт за мен едва два дни по-късно, докато летях с мръсен, претъпкан и стар боинг 767 от Вашингтон към Орландо. Дотогава бях твърде зает да отговарям на полицейски въпроси и да крия всички следи от заниманията ни. Но когато видях през три реда от мен едър мъжага, който можеше да мине за двойник на Макс, внезапно се почувствах като ударен с бравда и гърдите. Да изгубиш единствената си жива връзка с детството не е лесно; а да я изгубиш тъкмо по този начин те кара да търсиш отговори; и да си готов на почти всичко, за да ги получиш.

Първата ми спирка по пътя към бъдещото обяснение бяха кабинетите на няколко мои познати в националния център на ФБР във Вашингтон. Думите и тонът им ме потресоха; бях предупреден уж приятелски да спра да се интересувам от всичко, свързано със смъртта на Джон Прайс и Макс Дженкинс. Явно и главният прокурор, и шефът на ФБР не ме харесваха поначало, тъй като имах дързостта да разнищя под микроскоп в книгата си някои от водещите фигури в американската история и с това да спечеля доста добри пари. Но в срещите ни имаше нещо повече от прикритата лична неприязън; така че, когато свършиха, аз се почувствах объркан и изолиран. В моята работа човек може да очаква напразни заплахи от местната полиция, но чувството, че федералните са ми издърпали килимчето изпод краката, не беше никак приятно.

Въпреки това аз продължих към Флорида, за да се опитам да говоря с доктор Илай Куперман, антрополог и затворник. Той лежеше в щатския затвор „Бел Айл“ до Орландо, още един от корпоративно ръководените нови затвори в страната. Първоначално сградата била предназначена за училище, но като се има предвид нарасналата престъпност сред тийнейджърите във все по-западащите предградия на почти всеки американски град, училищата не се различаваха особено от затворите. Така че, когато Флорида последвала примера на останалите щати, давайки приоритет на човешката мания за наказание

пред образованието, не било особено трудно огромната каменна постройка (почти без прозорци) да се превърне в затвор.

Пристигнах по обяд, подадох молбата си и за своя изненада разбрах, че доктор Куперман не само е съгласен, но дори ще се радва да се срещне с мен. Въпреки това той бе настоял това да стане само през вечерните часове за посещение на другия ден. Докато заемах мястото си зад прозрачната бронирана стена на втория етаж в сградата за посещения на „Бел Айл“, почти се беше стъмнило. От другата страна на стъклото се появи човек от охраната, следван от среден на ръст и тегло мъж със смугла кожа, къдрава кестенява коса и фини очила с рогови рамки: Илай Куперман. Той ме позна също толкова бързо, колкото и аз него и нетърпеливо седна срещу мен. Пазачът включи интеркома, за да можем да разговаряме.

— Доктор Улф — усмихна се Куперман, — за мен е чест да се запозная с вас. Чел съм книгата ви, наистина е впечатляваща. — Затворът явно изобщо не му се беше отразил.

— Доктор Куперман — казах аз, като кимнах в отговор на комплимента му, — аз също съм чел много за вашата работа, макар да не разбирам как ви е довела дотук.

— Наистина ли? — попита все така любезно Куперман. — Е, скоро ще разберете. Добре, че се сетих. — Той разкопча маншета на небесносинята си риза и откри прикрепената към кожата му малка еластична клавиатура. Натисна няколко клавиша, а после закопча с нова усмивка ръкава си и вдигна очи. — Готово. Имаме още няколко минути. Как бихте искали да ги прекараме?

Реших, че „няколко минути“ се отнася за времето, което ми е позволено да прекарам с него, затова зададох въпроса си без заобикалки:

— Например като ми кажете какво общо има брат ви със смъртта на Джон Прайс.

— О, за това ще имаме много време по-късно — махна сърдечно Куперман. — Освен това Малкълм ще ви обясни много по-добре от мен.

— Малкълм ли?

— Не се притеснявайте, ще разберете. Впрочем съжалявам за мистър Дженкинс. Надявахме се, че и той ще дойде.

— Ще дойде ли? — попитах аз. Вече нищо не разбирах.

— Да. — Той се приближи до стъклото. — Знам, че сте объркан, но опитайте се все пак да поддържате някакъв разговор, моля ви. Иначе охраната...

Внезапно се разнесе необичаен шум и Куперман спря да говори: дълбоко, тътнещо бучене, което сякаш идваше от всички посоки едновременно, дори и от собствената ми глава. Силата и интензивността му нарастваха бързо, но плавно, докато накрая металните столове и маси в стаята започнаха видимо да вибрират.

Куперман вдигна очи към тавана, след което отново свери часовника си.

— Е — каза странно спокоен той, — *това* се казва бързина. Явно са били по-близо, отколкото си мислех...

Докато бученето се усилваше, аз изтичах до единствения прозорец на стаята за посещения и погледнах тъмнината навън. Не се виждаше почти нищо освен светлините по стените на затвора, а после нещо закри дори и тях. Над стените се движеше нещо тъмно, може би дълго колкото два железопътни вагона и два пъти по-високо.

— Какво, по дяволите, е това? — едва успях да прошепна, когато дочух крясъка на Куперман, който се опитваше да надвика все по-силното бучене:

— Доктор Улф! Доктор Улф! *Моля ви*, дръпнете се от прозореца!

Послушах го тъкмо навреме, когато разхлабени от все по-силната вибрация, пръчките пред прозореца внезапно се измъкнаха от дупките си и отлетяха. Подсилените с мрежа стъкла не се счупиха, а направо експлодираха. Побягнах обратно към преградната стена и видях, че охраната на Куперман е притиснал ушите си и крещи от ужас.

— Какво е това? — извиках аз по интеркома. — Куперман, какво става?

Куперман се усмихна, но преди да успее да даде някакво обяснение, стената зад него силно се затресе. Само след няколко минути тя се срути, камъните паднаха и откриха триметров квадратен проход към нощния мрак навън. Щом прахът се слегна, видях зад тази дупка нещо като метална стена на метър от разбитата каменна фасада на сградата за посещения; а над настойчивото бръмчене откъм двора на затвора под нас се чуваха изстрели.

— Всичко е наред, доктор Улф! — долетя по интеркома гласът на Куперман. — Не се притеснявайте. Само се опитайте да се пхнете под една от масите, моля ви.

Незабавното ми изпълнение на заповедта на Куперман още веднъж ме спаси от сериозно нараняване, този път от летящите парчета на прозрачната стена между нас. Когато изпълзях изпод масата и се върнах при Куперман, го видях да маха и да ме приканва да се покатеря по останките от преградната стена, за да ида при него. Така и направих и се озовах пред охраната на Куперман и още един полицаи. И двамата бяха извадили пистолетите си, което накара Куперман да се обърне към своя човек и да извика сериозно:

— Мистър Суийни! Нали не смятате, че има смисъл от това? Ако вие с мистър Фаркас си тръгнете сега, обещавам ви нищо лошо да не...

Преди Куперман да успее да довърши, ние се оказахме изправени пред още една необикновена гледка: зелени светлинки очертаваха врата върху металната повърхност зад дупката. Тя се отвори бързо, като изпусна със съскане компресирания въздух; всъщност направо изчезна пред очите ми. Зад нея се показва сумрачен коридор, в който стояха няколко силуета: четири мъжки и един очевидно женски. Мъжете носеха гащеризони, а жената — сиво трико, което се впиваше в тялото ѝ с нещо, което при други обстоятелства бих нарекъл изкусителна упоритост.

С невероятна ловкост младата жена прескочи дългото около метър празно пространство до затвора. Светлината в помещението веднага разкри две необикновени неща; първо, правата и дълга до брадичката коса, която обрамчваше нежните ѝ черти, имаше странен сребрист цвят; и второ, тя държеше в ръка устройство — вероятно оръжие, — което беше очевидно по-сложно и по-съвършено от всеки пистолет, който бях виждал.

Жената го насочи първо към единия, а после към другия офицер. Охраната на Куперман благоразумно пусна пистолета си и побягна към все още невредимата врата на стаята. Вторият обаче, Фаркас, имаше глупостта да се опитва да стреля с пистолета си, макар че явната му уплаха направи точния изстрел невъзможен. Новодошлата се наведе за миг и куршумът се заби в стената зад нея; а после тя прикова тъмните си очи върху мъжа едновременно гневно и развеселено. Насочила устройството в ръцете си към него, тя изглеждаше готова да стреля; но

после внезапно се обърна и се прицели в едно бюро до изхода на помещението. Натисна нещо като спусък и почти без звук бюрото беше обсипано с дъжд от свръхскоростни куршуми, които го раздробиха на късчета.

Ако се беше прицелила в тялото на мъжа от охраната, то щеше напълно да се разпадне — също като при Джон Прайс.

Фаркас благоразумно прие това предупреждение, пусна автоматичния си пистолет и хукна към изхода. Щом той изчезна, жената вдигна оръжието си във въздуха, прехвърли тежестта на красивите си форми на една страна и се усмихна на Куперман и на мен.

— Господа — кимна ни тя. После докосна високата яка на трикото си. — Всичко е наред — каза, докато гледаше към покрива. — При мен са. — После отново се обърна към нас и кимна към дупката в стената. — Не искам да те форсирам, Илай, но...

— Никакъв проблем, Лариса! — извика Куперман, затича се към разрушената стена и скочи през нея към металната врата. — По-бързо, доктор Улф! — извика той от борда на онова, което явно беше някакво превозно средство.

— Да, побързайте, доктор Улф — каза жената и тръгна кокетно към мен. — Брат ми няма търпение да се запознае с вас. Впрочем аз също. — Тя разгледа лицето ми и се усмихна объркано и леко развеселено. — Не сте толкова красив на живо, колкото на снимката от корицата, а?

— С всички е така — казах все още удивен аз, а жената се разсмя доволно и хвана ръката ми.

— Можете ли да скочите, или искате да сте по-плътно до мен? — попита тя.

Поклатих глава и най-сетне се овладях.

— Мога — отговорих аз. — Но какво...

— Първо скокът — рече тя, дръпна ме и затича към дупката в стената. — После всичко ще ви стане *много* по-ясно!

Стиснал нежната ѝ, но силна ръка, скочих през тесния пролом зад стената на затвора и завинаги оставих зад себе си света и реалността такива, каквито ги познавах.

В кораба беше хладно. Студът ми се стори още по-хапещ в сравнение със задушната нощ във Флорида и спарения въздух в стаята за посещения в затвора. Още преди да се изправя след приземяването си във вътрешността на леко поклащания се кораб, започнах да треперя и докато осъзная това, същата ръка, която ме бе насочвала за скока, започна да ми разтрива гърба.

— Малко шокиращо, а? — каза младата жена, която Илай Куперман бе нарекъл Лариса.

Изправих се и се взрях в огромните ѝ черни очи, ярко контрастиращи със странно красивото сребро на косата над и около тях; вече леко влюбен, успях да кимна одобрително на оценката ѝ. Все пак на лицето ми сигурно е било изписано неизречено любопитство — чудех се защо човек, способен да построи такъв кораб, би стоял в такъв студ, — защото жената побърза да обясни:

— Брат ми е по-близо от всеки друг до създаването на свръхмощни проводници, които работят при нормални за живот температури, но все още в по-голямата част от кораба трябва да се поддържа температура под седем градуса по Целзий. — Тя пхна необикновеното си оръжие в окачения от лявата ѝ страна кобур, отправи ми омагьосващата си усмивка и ме хвана под ръка. — *Трябва* да се опитате да се стоплите, доктор Улф...

Преди да намеря думи, за да попитам къде всъщност се намираме, Илай Куперман провря загриженото си очилато лице между нас, усмихна се широко, а после дръпна един от мъжете в гащеризони, които чакаха на входа по време на нашето бягство. Лицето на този човек беше почти същото като на Куперман, макар че очилата му бяха със стоманени, а не с рогови рамки; явно това беше близък археолог, за когото интернет-търсачката на Макс не бе дала никакви резултати.

— Доктор Улф — каза доволно Куперман, — виждам, че вече сте се запознали с Лариса. А това е брат ми Джона...

Джона Куперман протегна ръка. Маниерите му бяха приятни, досущ като тези на брат му.

— За мен е удоволствие, доктор Улф. Очаквахме с нетърпение да дойдете. През последните няколко седмици тук, на борда, се говори само за вашата книга...

— А ето там — каза Илай и посочи двамата мъже в другия край на коридора — са доктор Лион Тарбел, експертът по документите... — аз стиснах ръката на дребен, жилав мъж на средна възраст, чиито зачервени очи горяха като въглени дори когато се усмихваше — и професор Жулиен Фуше, молекулярен биолог. — При тези думи един добре сложен шейсетгодишен мъж с посивяла брада пристъпи напред и накара сърцето ми да прескочи няколко такта: разбираема реакция при срещата с човек, който не само беше един от големите умове на нашия век, но и беше загинал при самолетна катастрофа преди четири години.

— Това е невъзможно — прошепнах аз, докато стисках едрата му и много енергична ръка. — Та вие сте... мъртъв!

— Не чак толкова — отговори с грубоват смях Фуше. — Трябваше да прикрия внезапното си изчезване. Работата ми с Малкълм и Лариса отнемаше почти цялото ми време и трябваше да отговарям на неудобни въпроси...

— Добре, господа — каза Лариса. — Ще имате време за взаимно възхищение по-късно. Сега не е зле да бъдем нащрек. — Другите кимнаха и тръгнаха уверено нанякъде. — Подготви оръдейната кула, Илай! — извика тя след тях. — Идвам! Лион, искам пълна мощност за бойни маневри!

Главата на Лион Тарбел отново се показва за миг.

— Бойни ли, Лариса? — попита той с многозначително изражение. — Не искаш ли да кажеш *маневри за оттегляне*?

Лариса се усмихна лукаво и Тарбел отново се затича. Приличаше на някой от веселите слуги на сатаната.

Мъжете се втурнаха да изпълняват задачите си, като всеки от тях започна да раздава инструкции на висок глас. Получи се вълнуващ и развълнуван хор като при пускането на вода на стар морски кораб. Чух леко съскане, обърнах се и видях как вратата, през която бяхме влезли, се затвори отгоре с люк съвсем плавно въпреки високата си скорост. Щом се затвори докрай, по пода на коридора светнаха малки лампички

и разкриха изненадваща гледка: вместо пластмасата и метала, които обикновено се срещат във високотехнологичните интериори, стените бяха облицовани, с елегантна дървена ламперия. На всеки трети или четвърти панел висеше малка картина в изискана рамка, дискретно осветена.

Неволно отворих уста.

— Прекрасно — прошепнах аз.

— Благодаря, докторе — отговори Лариса с очарователно интимен тон, като наведе очи и прокара длани по хълбоците и бедрата си. Лицето ѝ помръкна леко, когато вдигна поглед и видя какво имах предвид. — А, кораба ли. — Тя отново хвана ръката ми и тръгнахме по коридора. — Да, такъв си е Малкълм. Обожава да смесва стиловете.

— Ти също не си това, което очаквах, Лариса... ако мога да те наричам така.

— Можеш — отговори тя, докато крачеше уверено. — Лариса Тресалиан, ако трябва да бъдем точни. Можеш също така да отбележиш очарователния съскащ звук в името ми, макар че трябва да те предупредя, че това би било доста банално.

За миг се опитах да определя защо наистина красивото ѝ име ми се струваше познато; но тъкмо тогава тя отвлеche вниманието ми, като докосна яката на трикото си със свободната си ръка, за да покаже, че приема ново съобщение.

— Да, скъпи Малкълм?... Да, тъкмо го водя към кабината му, за да... се освежи... — Тя ме погледна повече от многозначително, а после внезапно се обърна и застана неподвижно. — Къде?... Сухопътни и въздушни войски?... Добре, тръгвам към оръдейната кула.

Когато Лариса отново ме погледна, изражението ѝ беше променено: свенливото котенце се беше превърнало в ликуващ хищник.

— Страхувам се, че почивката ти трябва да почака, докторе. — Тя стисна ръката ми по-силно и се затича. — Чакат ни други забавления!

Продължихме по тесния коридор, докато стигнахме дървено стълбище с изящна резба, застлано с красив килим. Докато се качвахме по него, грохотът на системата за изстрелване на кораба — задвижвана, както ми каза Лариса, от свръхмощни магнитни генератори, способни да предизвикат невъобразимо (и освен това екологично чисто) издигане и двигателна мощност — започна да затихва и почувствах, че се движим напред. От време на време корабът се накланяше надолу или се издигаше нагоре — не много, но все пак забележимо, — а когато излязохме на горното му ниво, аз се озовах пред огромен прозорец на корпуса. Погледнах през него и видях, че се движим на около трийсет метра над земята и се плъзгаме над очертанията на крайградския пейзаж като огромна направлявана ракета.

Лариса ме дръпна за ръката.

— Стига си зяпал, нямаме време — каза тя и ме затегли по коридора. — Пред нас има малък отряд местни и щатски представители на закона, а и федералните няма да закъснеят.

— Но... — заекнах аз, когато стигнахме до стълба, която водеше нагоре през тавана на коридора, — вие имате само този кораб, ще можете ли наистина...

Лариса се обърна и сложи пръст на устните ми. Очите ѝ вече наистина блестяха.

— Надникни горе.

Посочи ми стълбата и аз се качих.

Горе се озовахме в кръгло пространство с диаметър около пет метра, наподобяващо оръдейната кула на фантастичен танк, само че бронята му беше прозрачна. В центъра беше закрепено огромно оръдие, на което беше монтирана празна седалка. В единия край на кулата имаше контролно табло, зад което седеше Илай Куперман и внимателно следеше данните. Когато отново погледнах оръдието, то

ми се видя някак познато; всъщност приличаше на огромно копие на устройството в ръката на Лариса.

— И двете са релсови оръжия — каза тя, сякаш отново прочете мислите ми. После се качи по стълбата, като се притисна силно до мен, и извади своето оръжие. — Принципът на действие наистина е прост: куршумите и снарядите се изстрелват чрез затваряне на веригата между два проводника, вместо чрез газова експлозия. Електромагнитното поле зад снарядите многократно увеличава ускорението. Сам видя какъв е ефектът. А сега... — Тя прибра оръжието си в кобура и докосна лицето ми за последен път. — Бих могла с часове да стоя тук и да ти говоря за смъртоносни мощности, но Малкълм наистина няма търпение да се запознаете.

— Виж, Лариса — промълвих аз. Близостта ѝ ми вдъхваше смелост да призная колко несигурен се чувствам. — Какво е всичко това? Защо съм тук?

Тя се усмихна нежно.

— Не се тревожи. Въпреки всички свидетелства за обратното ти се намиращ на едно от малкото останали нормални места на земята. Тук си, защото имаме нужда от теб. — Тя се плъзна покрай мен към кулата и се намести на седалката на голямото оръдие. — Продължавай напред — каза тя. — Ще познаеш вратата, щом я видиш.

Илай Куперман се обърна с делово изражение.

— Първите приближават бързо, Лариса.

Лариса стисна двете ръчки пред себе си.

— По-добре тръгвай, докторе — усмихна ми се отново тя. — Не бих искала да ти отрежа главата още в началото на нашето... познанство.

Тя натисна копчетата вляво от себе си и изведнъж целият под на кулата започна да се върти; след няколко мига той щеше да затвори люка, върху който стоях. Спуснах се бързо надолу и тупнах тежко на пода на коридора. После продължих покрай дървената ламперия, картините и вратите, докато стигнах до един портал, за който явно беше говорила Лариса, тъй като той беше по-изящен от другите и на него с изискани черни и златни букви беше изписано:

MUNDUS VULT DECIPI

Зап्रेхвърлях в главата си медицинския латински, който бях учил преди години, но не успях да си преведа надписа, затова нямах друг

избор, освен да отворя вратата и да се срещна с домакина си — перспектива, която доста ме плашеше. Като се има предвид в какъв кораб се намирах, каква беше сестрата и за какви неща бе отговорен братът, очаквах този Малкълм Тресалиан — и отново името ми се стори познато — да бъде внушителен и може би властен тип както физически, така и като личност. Но срещата вече беше неизбежна, така че примирено почуках на вратата и влязох.

Носът на кораба беше конусовидна надстройка, покрита изцяло със същия прозрачен материал като кулата на Лариса, а трите му нива — наблюдателният купол горе, управлението и навигационният център по средата и малка зала за съвещания долу — бяха свързани с голи метални стълбища. Всъщност обстановката беше във високотехнологичния стил, който очаквах да открия на борда още отначало; но след анахроничния декор навън обстановката тук беше неочаквана и дори неподходяща.

Вратата, през която влязох, се намираше в задната част на контролното ниво на кърмата. Въпреки оскъдната светлина видях двамата мъже, които седяха до командното табло, а зад него се простираха западналите търговски центрове и полусрутените къщи на предградията във Флорида. Тръгнах плахо и точно тогава мъжът отляво проговори сърдечно, без обаче да се обърне към мен:

— Доктор Улф! Отлично, успели сте да избягате от Лариса. Нашите преследвачи няма да могат да се похвалят с това.

Тогава той се обърна заедно с целия си стол: всъщност столът беше инвалидна количка, а аз видях в полумрака, че в нея седеше не очакваният от мен огромен мъжага, а един крехък и донякъде жалък силует, който съвсем не отговаряше на звучния глас.

— Сигурно трябваше да ви предложи някакво мелодраматично посрещане — продължи все така приятелски гласът. — Но май и двамата не сме такъв тип, нали? Всъщност предполагам, че бихте предпочели да отговоря на въпросите ви.

9

— Казвам се Малкълм Тресалиан. Сестра ми успя ли да ми предаде това, или бяхте подложен на настойчиво ухажване още с пристигането си?

— Да... искам да кажа не... предаде ми...

Тресалиан се разсмя и приближи стола си към мен. За пръв път успях да видя ясно лицето му.

— Нали разбирате, тя рядко проявява интерес към някой мъж, но когато си хареса някого, господ да му е на помощ...

Усмихнах се на това изявление, макар да следях повече лицето, отколкото думите му. Чертите му приличаха на тези на Лариса — изящни и красиви, а косата му беше също сребриста. Очите обаче бяха съвсем различни, някакво особено светло, неземно синьо. И все пак в лицето му имаше нещо далеч по-важно от това — поглед, който често бях виждал при деца, излежаващи тежки присъди, или при шизофреници, прекарали дълго време без лечение. Това беше непроницаемата дълбочина, причинена от потиснатото жестоко духовно и физическо страдание — дамгата му беше по-ясна от всякакъв белег по рождение.

— А аз се извинявам за начина, по който ви доведоха на борда — продължи с дружелюбен тон Тресалиан.

С тези думи той се намести в позиция за изправяне — нещо, което явно му се струваше важно в момента, като се има предвид каква болка му причиняваше. Протегна се за чифт алуминиеви патерици, прикрепени към двете страни на инвалидната количка, закачи ги над лактите си и успя да се изправи на крака. Не знаех какво да направя, за да му помогна, след като явно той не искаше помощ; и наистина, щом стана, изглеждаше много доволен от възможността да дойде към мен и да ми протегне ръка.

— Както и да е — продължи той, — сигурно разбирате, че не можехме да ви оставим да ви сполети съдбата на мистър Дженкинс. — Изражението му стана сериозно. — Надявам се, че Илай е изказал

съболезнованията си. Позволете ми да прибавя и своите. Това беше срамно дори за неизтребимия звяр ЦРУ.

— Значи наистина е било правителството — казах тихо аз. За миг си представих лицето на Макс.

Тресалиан кимна съчувствено.

— Двамата за малко да разгадаете смъртта на Джон Прайс.

— Смъртта му ли? — попитах внимателно аз. — Или типовете, с които се беше забъркал?

Тресалиан отново се усмихна.

— Това е едно и също, докторе. Предполагам, че сте се досетили. Вашата смърт обаче би вдигнала неприятен шум. Но все пак ако бяхте продължили, щяха да намерят начин да ви елиминират тайно.

— Но защо? — попитах неволно аз. — Какво, по дяволите, става?

Бях прекъснат от човека, седнал зад командния пулт, който заговори с равен, но неприветлив глас:

— Лариса се приготвя за атака. Те са в обсега ни и тя е пренасочила управлението към оръдейната кула.

Тресалиан въздъхна, макар да не изглеждаше особено загрижен.

— Е, полковник, тъй като в такъв случай засега нямаш работа, ела да се запознаеш с доктор Улф.

Човекът зад командния пулт се изправи и още преди да се обърне, разпознах характерната военна стойка, подчертана от костюм с висока яка, който приличаше по-скоро на униформа без пагони. А когато се обърна с бързо завъртане на пети, аз неволно и донякъде грубо си поех дъх.

Тежките му вежди се спускаха ниско над проникателните черни очи на мургавото лице, а челюстта му би се строшила, ако я беше стиснал още малко; но неочакваната ми реакция беше предизвикана от един от най-ужасните белези, които бях виждал. Той се спускаше по дясната страна на лицето, издърпваше окото и изкривяваше едното ъгълче на устата му във вечна гримаса. Бял кичур следваше линията на белега през иначе гарвановочерната коса.

— Доктор Улф — каза Тресалиан, — това е полковник Джъстъс Слейтън.

— От запаса — добави полковникът с нисък и почти заплашителен тон, който ми даде да разбера, че би било разумно да

пристъпвам внимателно към всеки свой контакт с него.

Така и направих.

— Същият полковник Слейтън, който едва не промени курса на кампанията в Тайван ли? — казах аз, протягайки ръка. Това намали малко хладината в държането му и той пое ръката ми и я стисна здраво.

— Никой не можеше да промени курса на тази кампания — отговори той. — Аз и хората ми оказахме символична съпротива. Бяхме жертвени животни, нищо повече.

— Поднесени на олтара на разрастващата се търговия с комунистите капиталисти в Пекин — кимнах аз. — И все пак се бихте достойно.

— Отново се справихте отлично, докторе — каза Тресалиан. — Малко хора разбират истински тази кампания. Но може би не знаете нещо друго. След раняването си в Тайван полковникът стана един от най-важните хора в Пентагона в областта на усъвършенстване на оръжията. Това, естествено, беше, преди да го убедя да...

— Малкълм — прекъсна го полковник Слейтън, — преди да продължим, трябва да проверим ДНК-диска на доктора.

Тресалиан леко се притесни.

— Да, наистина си прав, полковник. Отново моля за извинение, докторе, но напоследък имаме причини да бъдем малко по-предпазливи в действията си. Нали не възразявате?

— О... разбира се, че не — казах аз, бръкнах в портфейла си и извадих диска с ДНК-идентификацията си. — Всъщност през последните няколко дни и сам не бих се заклел, че съм същият човек — продължих аз, като отскубнах един косъм от главата си и му го подадох заедно с диска.

Двамата с Тресалиан гледахме как Слейтън извади ръчно устройство за разчитане на ДНК (подобно на онова, което Макс носеше навсякъде със себе си) и пхна в него диска и косъма. След няколко секунди отново ги извади, кимна и ми върна диска.

— Радвам си, че свършихме с тази досадна подробност — каза Тресалиан и тръгна към металните стълби, които водеха към купола за наблюдение. — А сега, докторе, с удоволствие бих отговорил на всичките ви въпроси... макар да мисля, че междувременно бихте искали да наблюдавате Лариса в действие.

Качих се по стълбите до Тресалиан, чиито бавни движения бяха мъчителни, но отработени, а Слейтън остана на няколко крачки след нас — било за да внимава Тресалиан да не падне, да ме държи под око или може би по малко и от двете. Присъствието на полковника се чувстваше, независимо къде се намираше той, не на последно място заради загадъчния и потискащ белег на лицето му. Във време, когато почти всеки орган или тъкан в човешкото тяло освен мозъка можеше да бъде произведен в медицински лаборатории, когато собствената кожа на полковника можеше да бъде клонирана, разстлана като плат и пришита върху раната му, фактът, че той бе оставил дефекта си без лечение, явно показваше какъв е характерът му. Въпросът беше как този характер служеше на странния, забележителен човек, който накуцваше край мен?

Всички подобни мисли напуснаха главата ми, когато стигнахме до наблюдателния купол, предлагащ безпрепятствена гледка във всички посоки, която отпрати ново предизвикателство към способността ми да се удивлявам.

Около нас се разстилаше панорамата на нощното небе, макар че аз нямах възможност да ѝ се порадвам: виждах поне пет военни хеликоптера джеронимо, приспособени да бъдат използвани от местната полиция, както и от ФБР, които преследваха кораба ни. Дулата им се въртяха, докато ни обстрелваха със светещи струи, за да могат да ни следят. Освен това по улиците под нас се виждаха и множество хамъри последен модел със светнали фарове и големокалибрани дула. По всичко личеше, че ни остават само няколко мига живот, особено след като още не отвъряхме на огъня.

Тогава забелязах, че когато дъждът от куршуми стигаше до високия заоблен корпус на кораба, който със сгъваемите си крила и светещата си глава приличаше на гигантска летяща риба, повечето от тях се отклоняваха далеч от целта. Тресалиан видя озадаченото ми изражение (явно и той беше наблюдателен като сестра си), докосна яката на ризата си и започна да говори с Лариса чрез нещо, което явно представляваше хирургически имплантирана система за комуникации, осигуряваща им надеждна връзка.

— Лариса?... Да, доктор Улф е при мен и гледа доста притеснено. Само не забравяй, че сме тръгнали право към брега, така че няма нужда от излишни... Лариса? — Тресалиан свали пръсти от гърлото си със снизходително поклащане на главата, а после посочи с ръка сцената, която се разиграваше около нас. — Най-добре погледайте, докторе — сестра ми явно се старее заради вас.

В този момент голямото оръдие в кулата на кораба откри огън, изстрелвайки серии снаряди, пропорционално по-големи от куршумите в пистолета на Лариса. Различният метод на унищожение, използван от оръжието срещу един или друг преследвач, беше страховита гледка: внимателно премерен изстрел можеше да свали колелото на някой хамър или да събори дулото на някой джеронимо, а по-широкият обхват взривяваше на парченца метал и плът наземните и въздушните ни противници. И всичко това заради мен, или поне така

беше казал Тресалиан: явно Лариса се опитваше не само да ме впечатли с пилотски и бойни умения, но и да ми покаже, че съм попаднал в някаква битка на живот и смърт. Но за какво?

Изпитвах вълнение, ужас и със сигурност някакво удовлетворение (тъй като без съмнение нашите преследвачи бяха ръководени от същите хора, които убиха Макс); и все пак умът ми беше достатъчно ясен, за да продължа да любопитствам.

— Снарядите им не стигат до нас — отбелязах аз.

— Твърди се, че който владее електромагнетизма, владее пощатите сили на вселената. Не претендирам, че вече съм изучил напълно тази материя, но знаем достатъчно, за да можем да проектираме полета, който да промени траекторията на далеч по-сложни форми от тези снаряди. Дори и без полетата опасността не би била голяма — надстройката и покритието на кораба, а и прозрачните му части са изработени от композитни смоли. По-здрави и много по-леки от далеч по-дебелата висококачествена стомана. Сигурно сте отвратен — каза накрая той, — но, повярвайте ми, ако правителствата по света ни бяха оставили някакъв избор...

— По света ли? — прошепнах аз. — Но аз мислех...

— О, борбата ни е глобална. Елате и вижте това, докторе Тресалиан се обърна и закуцука към редица монитори, инсталирани на ниска маса в центъра на наблюдателния купол. — Може би ще ви помогне да разберете.

Озовах се пред половин дузина образи на големи военни части, които се движеха нанякъде. Имаше кораби в морето, безпилотни бомбардировачи в полет (в прозрачните им кабинички нямаше нищо друго освен компютърна апаратура) и самолетноносачи, които товареха още самолети с ракети и бомби.

— Какво е това? — попитах аз.

— Причината вашият приятел мистър Дженкинс да бъде убит — отвърна Тресалиан. — Американски военни части на път да извършат масирано нападение.

— Върху кого? Къде отиват?

— Където и ние — в Афганистан.

11

— Афганистан... — повторих аз поразен. — Но защо? И как, по дяволите, получавате тези кадри?

— По сателита — отговори просто Тресалиан. — Наши собствени сателити.

Мозъкът ми направи светкавична връзка. „Сателити... сателити!“
Тресалиан — Стивън Тресалиан, изобретателят на четиригигабайтовата сателитна система, създателят на съвременния интернет!

— Той беше баща ми — призна с двусмислено кимване моят домакин. — И този грях наистина беше негов, заедно с много други. Но накрая той плати за прегрешението си, а парите му ни позволиха да предприемем всичко това.

— Но какво *правите*, за бога?

— По-важният въпрос точно сега е какво прави вашето правителство — отговори уклончиво Тресалиан.

— *Моето* правителство ли? Не е ли и *ваше* правителство?

Леко развеселен, Тресалиан поклати глава.

— От доста години вече не е. Всички на борда са се отказали от всякаква националност — най-вече заради този тип *национално* поведение. — Той посочи екраните.

— Какво искате да кажете? — попитах аз. — Какво правят те?

— На пръв поглед *изглежда*, че най-сетне са се заели да изкоренят внушителния подземен комплекс, който служи за основна тренировъчна база на ислямските терористи през последните две десетилетия.

Отново погледнах към оживлението по екраните.

— Отмъщение за убийството на президентката Форестър?

Тресалиан кимна.

— Все пак във вашата страна предстоят общи избори. Само че има един малък проблем с решението на правителството; имам причини да вярвам, че то е започнало да подозира за неговото

съществуване, но политическата реторика, довела до това нападение, няма да позволи на човек като вас да открие този проблем. Нали разбирате, Тарик Калдун не е терорист и определено не е убил президентката Форестър.

— Но дискът...

— Човекът на този диск — Тресалиан натисна един клавиш на масата и отново върна кадрите от убийството, които двамата с Макс бяхме изучавали часове наред — всъщност беше актьор от афганистански произход, постигнал незначителен успех в индийската филмова индустрия през последните години на двайсети век. Ние... *взехме назаем* неговия образ. — Тресалиан сви рамене с усмивка. — Откъде можех да знам, че съществува някакъв афганистански дипломат в Чикаго, който би могъл да бъде негов двойник? Не се притеснявайте, ние сме уредили бягството на мистър Калдун. Във всеки случай истинският убиец на оплакваната от всички президентка беше — той докосна друг клавиш и на екрана пред мен се появи втората версия на видените от мен събития, в която лицето на убиеца беше азиатско — ето този човек. Хун Тинсин, майор от китайските сили за сигурност.

Замълчах, напълно забравил за танца на огъня и смъртта отвъд прозрачната черупка над нас.

— Нарочно сте променили фактите?

— Боя се, че да.

— Значи Прайс е създал тези кадри за вас — вие сте били „частният клиент“, за когото ми каза жена му.

— Пак познахте. Всички съжалявахме за смъртта на мистър Прайс, докторе, но той се опита да ни изнудва. После, когато Лариса и Джона се опитали да го предупредят да не го прави, той станал агресивен. Блъснал Джона и една стена и би стигнал по-далеч, но... Лариса...

Всички късчета от загатката около смъртта на Джон Прайс си идваха на мястото, но нито едно от тях не обясняваше защо, за бога, Тресалиан прави всичко това, така че отново го помолих за обяснение.

— Имам си причини — въздъхна той отново. Този път обаче въздишката му беше по-тежка и тялото му потрепна. — Имам си... — Очите му се разшириха. Явно внезапният пристъп на болка се засилваше. — Трябва да ми... простите, докторе. Аз май... —

Изведнъж той сграбчи главата ги и силно изстена. Преди да успее да му помогна, полковник Слейтън се бе озовал до него.

— Полковник, струва ми се, че е по-добре малко да си почина — процеди през зъби Тресалиан. — Ако нашият гост ме извини... — Дишането му стана по-трудно, докато Слейтън прехвърли едната му ръка през раменете си и повдигна сакатото му тяло, сякаш беше леко като перце. — Съжалявам, докторе, знам, че търсите отговори — задъхваше се Тресалиан. — На вечеря... ще поговорим. Засега помнете...

Той вдигна глава и ми отправи поглед, в който се съдържаше цялата закачливост на сестра му, но в същото време имаше и някаква тъмна, ужасна настойчивост.

— Не забравяйте какво пише на вратата... — продължи той. После полковник Слейтън го дръпна да побърза.

Внезапният пристъп на Тресалиан заедно с образите на екраните и битката навън — без да забравяме и факта, че бях останал сам — превърнаха растящото ми безпокойство в състояние, което скоро щеше да прерасне в паника. Опитах се да се успокоя, като се съсредоточа върху думите на Тресалиан. Мъчех се да си припомня изучавания толкова отдавна латински, за да разгада тайнствения надпис на вратата.

Не знам колко дълго стоях, гледах как Лариса разбива преследвачите ни и си мърморех под носа като идиот. *Mundus vult decipi*, повтарях непрекъснато аз, докато около кораба летяха снаряди. *Mundus*, светът. *Vult*, желае? Иска? Но какво...

И тогава замръзнах, стреснат от воя на алармения сигнал, който отекна из кораба; не беше много пронизителен, но достатъчно силен, за да ми покаже, че става нещо сериозно. Огледах хоризонта във всички посоки, за да видя каква може да бъде причината. Отговорът беше пред мен.

На хоризонта се беше появила безбрежната шир на Атлантическия океан.

Обърнах се рязко, когато гласът на Жулиен Фуше ме настигна през интеркома.

— Трийсет секунди до превключване на системата... двайсет и пет... двайсет...

Нямаше никакви признаци на забавяне на скоростта, с която се движехме към водата. Гласът на Фуше продължаваше да отброява секундите до „превключване на системата“, каквото и да означаваше това; а после замръзнах удивен, когато сред растящия си страх успях да си превода надписа.

— *Mundus vult decipi* — казах аз на глас. — Светът иска да бъде мамен.

Без да съзнавам заплахата, която криеха тези думи, ме обзе чувство на триумф, който скоро се превърна в ужас, когато корабът прелетя над бреговата линия и се гмурна в открито море.

Щом корабът се потопи напълно, по корпуса му се включиха серия мощни светлини, които разкриха необикновена гледка към дълбините на атлантическото крайбрежие. Насочихме се на север успоредно на континента. Пред себе си обаче зърнах не идиличните картини на подводни чудеса, за които бях слушал в детството си, а ужасяващи мътни води, пълни с човешки и животински останки, подмятани, без да бъдат отнасяни от неспирния пулс на крайбрежните течения. Понякога можех да разпозная какво е замърсяването — широките ивици медицински и животински отпадъци бяха особено смущаващи, — но в по-голямата си част всичко се смесваше в една неопределена маса, която аз, като самотен зрител, намирах за ужасно потресаваща. Естествено знаех, че след финансовия срив през 2007-а почистването на околната среда се беше превърнало в лукс, който повечето страни не можеха да си позволят. И все пак за мен беше шокиращо да видя всичко това.

След много дълго време — поне така ми се стори — бях заведен до кабината си не от Лариса Тресалиан (която явно беше отишла при брат си, поразен от загадъчния пристъп), и от странното човече на име доктор Лион Тарбел. От целия екипаж единствено „експертът по документите“ Тарбел ми беше неизвестен като име и като външност — нещо, което го правеше още по-интригуващ, защото другите явно се отнасяха с него като с равен, а и той се държеше така.

— Харесва ли ти обзавеждането? — попита любезно Тарбел, докато слизахме по резбованото дървено стълбище към долното ниво на кораба. Трудно ми беше да определя акцента му, а поведението му беше не по-малко двусмислено: макар и приятелски настроен, той явно изпитваше удоволствие от моето притеснение. Извади пакет от новите, бездимни и, както се предполагаше, „безвредни“ цигари, които американската тютюнева индустрия наскоро бе започнала да произвежда след десетки години на натиск и съдебно преследване от

няколко източноазиатски страни, и ми предложи една. Отказах. Докато палеше своята, той рече:

— Специално тази част не е по моя вкус. Аз предпочитам нещо модерно. Минималистично, атлетично... сексуално.

— Някои могат просто да кажат „грозно“ — изтърсих бързо, преди да си дам сметка, че мога да го обидя.

Той обаче само се разсмя.

— Така е! Може да бъде много грозно. Но грозно — блесналите му очи още повече се оживиха — по сексуален начин.

Скоро щях да разбера, че за него целият свят се делеше на хора и вещи, които притежават сексуалност, и такива, които не я притежават. Макар и проста, тази формула беше не по-малко валидна, но пък много по-забавна от всяка друга, като се има предвид почти комичната страст, с която той обявяваше мнението си. Затова се разсмях заедно с него и малко се поотпуснах, когато стигнахме до вратата на моята кабина.

Обстановката вътре ми напомни за снимки на презокеански лайнери от началото на двайсети век. Температурата беше много над седемте градуса в коридора, което създаваше уютна атмосфера, допълнена от дървената ламперия, малкия люкообразен прозрачен участък на корпуса, който се оцветяваше химично при натискане на едно копче до него, изящно изработени стъклени абажури и баня и тоалетна от мрамор и керамика, където всичко изглеждаше автентично старинно. Беше съвсем различно от свръхмодерната кърма на кораба, от коридорите, което за пореден път засили объркването ми.

— Миналото и бъдещето ръка за ръка — кимна Тарбел. — Може да се каже, че на борда на този кораб времето не съществува. Такъв си е Малкълм!

Насочих мислите си към нашия домакин.

— Той добре ли е?

Тарбел кимна уверено.

— Тези пристъпи минават.

— Но какво му е?

— Малко ми е неудобно да говоря за тези неща. Може ли той ще ти каже. Или евентуално Лариса. — Тарбел ми отправи демоничната си усмивка. — Имаш късмет, тя ти е хвърлила око. Жена с рядък ум, красота и сексапил! — При последната дума той ме потупа по рамото.

— Да, мисля, че ще се присъединиш към нашата малка компания! — Той се обърна да си върви и добави: — Ще намериш всичко, което ти трябва, дори и чисти дрехи. Вечеряме в предната част на кораба в един и половина. Малкълм ми каза, че обичаш водка. Не се бави и ще те почерпя от личните си запаси!

Очевидно тези хора знаеха почти всичко за мен, от размерите ми и предпочитания стил на обличане (в гардероба нямаше нищо, което да не мога или да не искам да нося) до вкуса ми по отношение на напитките. Всичко това обаче не ме озадачаваше повече от размера на средствата, похарчени за построяването на кораба, с който се движехме. Стивън Тресалиан, бащата на Малкълм и Лариса, беше приживе един от най-богатите хора в света. Освен това бе ръководил екип информационни технократи, които по време на кризата през 2007-а бяха събрали лични и корпоративни средства, за да гарантират платежоспособността на американското правителство, също както бяха постъпили Дж. П. Морган и неговите съдружници един век по-рано. После Тресалиан и съюзниците му бяха използвали тази навременна подкрепа като лост, с който да принудят Вашингтон да изостави всички опити да регулира информационната търговия, и така бяха нанесли смъртен удар на вече и без това осакатеното понятие за право на личен живот.

Малко неща биха били невъзможни за наследниците на такъв човек, но сам по себе си този факт не обясняваше най-важните въпроси, които отново ме измъчваха, докато се къпех и преобличах за вечеря. Какво бяха намислили тези хора и защо, по думите на Лариса, бяха решили, че имат нужда от мен?

След дваайсет минути тръгнах обратно към къмтата на кораба, този път твърдо решен да получа по-малко загадъчни отговори.

Масата за съвещания на най-ниското ниво на кърмата беше покрита с красива покривка и отрупана с порцелан, сребро и свещи, а панорамата навън бе оцветена в наситено черно-синьо, знак, че сме се насочили на изток към по-дълбоките води на Атлантическия океан, далеч от замърсеното крайбрежие. Външните светлини на кораба прорязвани дълбоките пластове с красиви снопове, но макар да се възхищавах на красотата на гледката, тя внушаваше чувство на странна и необяснима самотност. Опитвах се да се отърся от него, като го приписах на факта, че съм сам на непознато място, но тогава осъзнах, че истинската причини се крие в учудващата, ала очевидна липса на всякакъв живот във водата.

Тарбел вече бе застанал до масата заедно с братята Куперман; и макар да нямаше и следа от готвач, въздухът бе наситен с апетитни ухания. Тарбел ми поднесе чаша водка от личния си запас — непозната за мен руска марка, — а Илай Куперман попита:

— Нали обичате агнешко, доктор Улф? Средно изпечено, струва ми се. След няколко минути ще бъде готово.

— Никой от нас няма време да яде много през деня — добави Джона Куперман и тръгна към една вратичка, която явно водеше към нещо като камбуз, където Жулиен Фуше се трудеше с пот на челото над печка от неръждаема стомана. — Затова се опитваме да направим вечерите колкото се може по-цивилизовани.

Взех в ръце няколко чинии и прибори: много елегантни и много стари.

— Личи си — успях само да изрека аз, отпих от водката на Тарбел и отново се опитах да се ориентирам: все пак преди няколко минути стоях на същото това място и гледах как навън се води битка. — Предполагам, че никой няма да ми каже с какво сте толкова заети по цял ден. Искам да кажа, когато не помагате на някого да избяга от затвора.

Фуше извиси глас от камбуза:

— Ето това никога не трябваше да се случва! Това проектче на *братята Куперман* излезе извън всякакъв контрол!

— Хайде де, Жулиен — не му остана дължен Илай. — Имаше не по-малко смисъл от всичко друго, което сме правили. Сам си виждал статистиката: хазартът се превърна в истинска напаст след кризата и в никакъв случай не можех да позволя някакви антропологически безсмислени легенди да го рационализират. Ако бяхме успели да подхвърлим онези доказателства...

— Да подхвърлите ли? — прекъснах го учуден аз. — Искаш да кажеш, че не сте откраднали нищо?

Джона Куперман ме погледна дружелюбно.

— Точно в тази гробница няма нищо, което си заслужава да бъде откраднато, доктор Улф.

— Гидиън — поправих го аз.

— Добре, Гидиън. Както сигурно знаеш, от години е известно, че индианците всъщност не са били първите жители на този континент. Само че много племена са се опитвали да скрият или унищожат доказателствата за това. Те основателно се страхуват, че ако внезапно бъдат изобличени като обикновени завоеватели, ще загубят емоционалните и историческите оправдания за много от своите съмнителни дейности, включително и за създаването на цяло поколение комарджии в своите казина.

— Тази гробница във Флорида в момента се изследва от екип от Харвард и ние с Джона се опитахме да подхвърлим там няколко предмета, за да демонстрираме...

Илай млъкна, щом чу тракането на инвалидната количка на Малкълм Тресалиан по контролното ниво над нас. По израженията върху лицата на мъжете край мен личеше, че всички са загрижени за състоянието му. Отпуснаха се, когато Тресалиан извика:

— Вечерята би била скучна без нашите професионални разногласия! Макар че сигурно ще усетите, доктор Улф, че тези дискусии могат да придобият доста личен характер в кода на вечерта.

Бавните и тежки стъпки по металното стълбище показваха, че Тресалиан се спуска надолу с помощта на патериците си. Скоро се появи пред нас и в очите му нямаше и следа от агонията, която ги бе изпълвала преди малко. Зад него се виждаше полковник Слейтън, постоянно нащрек за никакви неприятности, а също и Лариса, която

изглеждаше още по-красива, след като ни бе измъкнала от сблъсъка със силите на реда.

— Е, господа, върху кого ще се нахвърлим тази вечер? — продължи Тресалиан. Забелязах, че след като видяха, че се е възстановил след пристъпа, другите не го попитаха как е, макар болката първо в главата и след това в цялото му тяло да бе жестока. Последвах примера им, като си припомних думите на Тарбел, че се случвало редовно. Освен това предположих, както когато го видях да се изправя, че Тресиалиан съвсем не желае помощ и съчувствие.

— О, Малкълм, това е абсурдно! — прогърмя Фуше, като излезе от камбуза. — Илай и Джона продължават да твърдят, че тяхната лудория във Флорида си е струвала неприятностите.

Докато останалите заспориха бурно, но все пак добронамерено, Лариса се приближи към мен.

— Съжалявам, че не можах аз да те настаня — прошепна тя и на меката светлина тъмните ѝ очи блестяха дори по-ярко от сребристата ѝ коса. — Всичко наред ли е?

— Да, напълно — отвърнах аз. Отново се притеснявах в нейно присъствие. — Доктор Тарбел ми помогна да се окопотя, макар че не ми беше лесно. Само че как е брат ти?

— Сега е добре — отвърна още по-тихо тя. — Но за това можем да поговорим по-късно.

Спорът около масата се разгорещи, което накара Тресалиан да вдигне ръце.

— Господа, моля ви, дръжте се прилично. Джона, Илай, мисля, че в бъдеще ще ви помоля да ограничите дейността, свързана с хазарта, само до търсене на информация. Никой не ви обвинява за усърдието. Знаем колко сериозен е проблемът и на какви лъжи е основан. Но сега имаме далеч по-важни задачи. Да не говорим, че в момента се държим ужасно неучтиво към нашия гост, който, ако не греша, разбира само малка част от онова, за което говорим.

— Определено не грешите — усмихнато поклатих глава аз.

— Тогава нека да седнем, докато Жулиен ни сервира. — Тресалиан се настани начело на масата и ми посочи да седна до него. — Ще се опитаме да ви обясним ситуацията, докторе, след което ще можете да видите идеите ни на практика в Афганистан. — Той се наведе към мен. Сините му очи блестяха. — А после може да решите

дали идеята за разпалване на глобален хаос ви се струва привлекателна...

Не след дълго Фуше се появи от камбуза с големи плата обикновена, но вкусно приготвена храна, каквато — осъзнах го веднага, поглеждайки Тресалиан — би се харесало на човек с остро неврологично заболяване. Впечатлението ми се потвърди, когато забелязах, че не пие никакъв алкохол.

— Извинете — обадох се аз, докато го изучавах, — но не казахте ли „глобален хаос“?

— О, всичко е за добро — побърза да отговори той. — Е, поне в общи линии. Но за да разберете каузата ни, първо трябва да вникнете във философията, която всички тук споделяме.

— Слушам ви.

Тресалиан кимна.

— Е, добре тогава, откъде да започна? Може би простото наблюдение ще бъде най-доброто. Хареса ли ви гледката по крайбрежието?

Внезапно вдигнах очи: затова ли корабът прекара толкова дълго време в мръсните води? За да ми направи впечатление, също както Лариса с нейната майсторска стрелба с пистолета със свръхскоростни патрони по време на битката?

— Беше доста потискаща — отвърнах внимателно аз.

— А не ви ли се струва, че нещо липсва в морето около нас? — продължи Тресалиан.

— Само рибите — пошегувах се аз, но сериозните лица около масата показаха колко ужасно сериозни са всъщност думите ми. — Господи — промълвих аз, — нима сме стигнали дотам?

— Гледката говори сама за себе си, докторе — каза мрачно полковник Слейтън, като прокара пръст по белега на лицето си. — Дъното на Атлантическия океан е истинска кочина, а благодарение на лъжите на правителството за налагането на ограничения върху риболова последните оцелели видове риби бяха прогонени в най-далечните кътчета на океана, където скоро ще бъдат открити и

изтребени. — Той продължи леко да търка белега си, като ми напомни как „лъжите на правителството“ били допринесли за собствените му ужасни преживявания по време на тайванската кампания.

— Да — съгласи се мрачно Тресалиан. — Де да можех да кажа, че подобни неща са извън нормата на съвременното човешко поведение. Но все пак според реториката на цяло едно поколение нашият век би трябвало, да се е откъснал от тази норма, нали, докторе?

— Какво искате да кажете?

— Ами в крайна сметка началото на този век даде на човечеството огромна възможност да подобри както своята съдба, така и състоянието на планетата. Разполагахме с нужните инструменти. — Гласът му стана подчертано ироничен. — Нали беше дошла *информационната епоха*.

Тонът му ме озадачи.

— Да, до голяма степен благодарение на *вашия* баща.

Иронията на Тресалиан бързо стана язвителна.

— Точно така. До голяма степен благодарение на *моя баща*...

Бутнах чинията си встрани и се наведох напред.

— Преди малко вие нарекохте неговата работа „грях“. Защо?

— Е, хайде, докторе — отговори Тресалиан, докато си играеше с тънко сребърно ножче. — Мисля, че много добре знаете защо. И освен това подозирам, че сте съгласен с тази оценка.

— Може да споделям някои от вашите възгледи — казах аз, претегляйки думите си. — Може обаче да съм стигнал до тях по съвсем различен път.

Той отново се усмихна.

— О, съмнявам се. Но нека проверим. — С мъка се изправи на крака, макар да бе изял само половината от порцията си, и започна бавно да обикаля масата. — Да, доктора, баща ми и неговите колеги се погрижиха по-голямата част от света да има достъп до съвременния интернет. До това, което се рекламираше — много изкусително и, разбира се, успешно — като „неограничена информация“. А във времето, когато капитализмът и глобалната свободна търговия бяха победили и излезли извън контрол, хора като тях можеха много лесно да насаждат вярата, че влизайки в интернет, човек се свързва с една система на свобода, истина и... власт. Мнозинството се оттегли при компютрите си и се потопи в световната мрежа, а страдащите от

философски скрупули позволиха да бъдат убедени, че всъщност подпомагат демократичната кауза на свободния обмен не само на стоки и информация, но и на идеи. С други думи, повярваха, че променят света, и то към по-добро.

Той извърна лице към океана, а тонът му отново се смекчи.

— Само че междувременно, необяснимо, но неоспоримо модата и въздухът станаха по-мръсни от всякога. Появиха се нови епидемии, за които нямаше лекарства. Бедността, анархията и конфликтите съсипваха все повече части от света. — Той отново въздъхна и вдигна вежди. — А рибите изчезнаха... — Когато отново се обърна към мен, лицето му излъчваше парадоксално и смуцаващо спокойствие. — Как стана, доктор Улф? Как се случи всичко това във века, когато свободният поток на информация и търговия уж създаде един по-добър глобален ред?

Точно в този момент интеркомът на кораба пусна още един леко пулсиращ алармен сигнал и полковник Слейтън обяви, че след две минути ще последва ново „превключване на системата“.

— Ще летим няколко часа в стратосферата, доктор Улф — каза Тресалиан. — Как ви се струва да получите кафето и десерта си на височина двайсет километра?

Не бях забелязал, че по време на вечерята корабът е променил ъгъла си на движение и само след няколко секунди трептящият образ на почти пълната луна се показва през повърхността на океана. Без да променя скоростта си, корабът излетя от водата във въздуха. Свръхмощните му електромагнитни генератори го изхвърлиха в небесата с фантастична скорост, която обаче дори не разлюля порцелана върху масата.

Полковник Слейтън отиде тихо до стълбите и се заизкачва със спокойна увереност към контролното ниво.

— Няма нужда да се обаждате на острова, полковник — извика след него Тресалиан. — Проверих още веднъж апарата. Призори започваме.

— Съжалявам, Малкълм — отговори Слейтън и продължи да се изкачва, — но военните трудно отвикват от многобройните проверки.

Тресалиан се разсмя тихо и се обърна към мен.

— Ислямските терористи в Афганистан отказаха да се вслушат в нашите предупреждения за американския удар, така че ще трябва да ги

принудим да се махнат. Жените и децата им са в тунелите при тях, а аз не искам кръвта им да тежи на съвестта ми.

— Но как можете да ги *принудите* да се махнат? — попитах аз.

— Е, *мога* да ви кажа, докторе — отговори Тресалиан и повлече тялото си по-далеч от прозрачния корпус. — Не мисля, че би било много по-полезно сам да го видите.

Щом корабът се озова в редкия студен въздух на стратосферата, Тресалиан поведе бавно процесията към наблюдателния купол на кърмата на кораба. Като спряхме до навигационния център на средното ниво, за да може Малкълм да вземе количката си, видях и чух как мониторите мигаха и бръмчаха под ръководството на полковник Слейтън и отбелязах, че удивлението ми от фантастичните технологии на кораба започва да избледнява. Учудих се колко бързо човешкият ум може да приеме и да се пригоди към скоковете в технологиите, макар, естествено, водната на Тарбел и неспирните и все по-явно физически увертюри на Лариса да помагаша неимоверно много за моята адаптация. Но все пак това показваше изкусителната сила на технологията, за която моят домакин (който отказа да дава повече разяснения за Афганистан, докато не стигнем там) ми разказа, седнал в инвалидната си количка в наблюдателния купол:

Докато средностатистическият гражданин, докторе, беше замаян от любовната си афера с информационната технология и докато производителите на тази технология с удоволствие се представяха за създатели на един нов демократичен ред, истинската икономическа и информационна власт, далеч не децентрализирана, се концентрира във все по-малък брой мегакорпорации — компании, които определяха не само каква информация да се доставя, но и какви технологии да я приемат и контролират. А докато в собствената ви страна в началото имаше поне борба за контрол върху това най-мощно и всеобхватно обществено влияние в историята, кризата през две хиляди и седма сложи край на тази битка. В един рухващ свят Вашингтон нямаше към кого да се обърне освен към баща ми и други като него. И те наистина предложиха помощта си, но на определена цена.

— С една дума — намеси се Слейтън от контролното ниво, — те купиха правителството.

Тресалиан му се усмихна, а после отново се обърна към мен.

— Полковникът е лаконичен, което понякога погрешно се приема за незаинтересованост. Но не забравяйте, че никой не е изпитал практическите последствия на това, за което говорим, повече от войниците от тайванската кампания, които, както вие сам изтъкнахте, докторе, без да знаят, пожертваха живота си за по-голям дял от китайския пазар. Да, информационните технократи, между които беше и баща ми, купиха правителството и след това всички законодателни инициативи и материални ресурси бяха отклонени от регулаторните програми, от екологичните и медицинските проучвания, от образованието и международната помощ, дори и от усъвършенстването на оръжията, с една дума, от *всичко* освен от откриването на нови пазари и разширяването на старите.

— Добре — съгласих се аз. Близостта на Лариса ме караше да се чувствам все по-уверен. — Признавам, че съм съгласен с вас, но какво от това? Вие сам казахте, че подобни неща са се случвали и преди в човешката история.

— Не, Гидиън — обади се Жулиен Фуше, стиснал в месестата си ръка чашка еспreso. — Малкълм определено не каза нищо подобно. Началото на историята може да има паралели, но не и краят. Той е уникален. Шлюзовете бяха отворени и обществото, и без това залято с информация, започна да се *дави* в нея. Кажете ми, нали сте запознат с понятието „прагов момент“? Когато процесът се ускори и изостри толкова драстично...

— Че количествените промени се превръщат в качествени? — довърших вместо него аз. — Да, професоре, запознат съм.

— Добре тогава — продължи Фуше, — да кажем, че самата световна цивилизация е достигнала този момент.

За миг се облекнах назад. Колкото и крайни да звучаха пумите му, не можех да ги пренебрегна, като знаех кой ги нарича.

— Вие казвате — отвърнах накрая аз, — че развитието на тези най-нови технологии е толкова различно количествено от други информационни промени, че ефектът е качествена промяна на природата на самото общество?

— Именно — кимна Фуше. — Но не гледайте толкова изненадано, докторе. Създателите на тези технологии от години твърдят, че извършват огромни промени. Само че ние, които сме се

събрали тук, смятаме тези промени за — той отпи от еспресото си, докато търсеше точната дума... — за *зловещи*.

Беше ред на Лион Тарбел.

— „Информационната епоха“ не създаде никакъв свободен обмен на знания, Гидиън. Свободно се обменя единствено онова, което безполовите опекуни на информационните технологии намират за приемливо.

— А самата природа на тези технологии означава, че вече не съществува никакво истинско знание — допълни Илай Куперман, — защото онова, което опекуните им пропускат през своите системи за доставка, е напълно нерегулирано и недоказуемо. Неверни факти или още по-лошо — измами и по-малък или по-голям мащаб, подкрепени от подправени доказателства и дигитално обработени образи, се превръщат в общоприети схващания, преди да може да се провери валидността им.

— И нека не забравяме — добави Джона Куперман, — че вече сме отгледали не едно, а *няколко* поколения деца, които са приемали *само* този вид съмнителна информация...

— Ей, ей, по-бавно! — извиках накрая аз и вдигнах ръце. Те млъкнаха за малко, а аз изпуснах дълбока тревожна въздишка. — Това започва да звучи като някаква теория на конспирацията — технопараноя от най-лошия вид. Какво, за бога, ви кара да мислите, че хората могат да прокарат измами на ниво, което да промени фундаменталните основи на цели общества?

Изведнъж всички около мен потънаха в странно мълчание, а после един по един се обърнаха към Тресалиан, който гледаше върховете на пръстите си и бавно ги удряше едни в други. След няколко секунди той вдигна очи към мен. Усмивката на лицето му беше по-очарователна, но и по-лукава, отколкото през цялата вечер.

— Ние знаем, докторе — каза тихо той, — защото сме го правили.

— *Вие?*

Тресалиан кимна.

— Не един и два пъти, в интерес на истината. А най-доброто тепърва предстои... ако вие ни помогнете.

— Но... — опитвах се да проумея аз — мислех си, че вие сте *против* всичко това.

— О, безспорно. — Тресалиан с мъка обърна количката си и се отправи към предната част на купола. В гласа му се прокрадваше истинско отвращение и дори гняв. — Човешкото общество е болно, докторе, тъпо, безполезно и удавено в информация общество. А нашата работа? — Той погледна призрачното, полуосветено небе навън и се поуспокои. — Ако имаме късмет, нашата работа ще се окаже антибиотикът, който ще накара обществото да се бори с инфекцията. — Натрапчивото съмнение сякаш стегна чертите му. — Разбира се, ако не убием пациента...

Тъкмо щях да помоля да ми поясни това сякаш противоречиво твърдение, когато алармената система на кораба ни информира, че се спускаме на „височина за разходка“. Скоро разбрах, че това не значи пътуване за удоволствие, а полет на двеста-триста метра над земята, както когато се качих на кораба във Флорида. Всички се изправиха развълнувани и се скупчиха около Тресалиан; и докато аз се опитвах да ги следвам, движенията ми бяха забавени от вътрешната необходимост да осмисля чутото. Нима тези хора говореха сериозно? Наистина ли смятаха, че е възможно да се манипулира разпространението на важна информация сред обществото като начин да му се докаже колко лесно и именно затова опасно е станало в наше време подобно манипулиране? Това беше абсурдно, невъзможно... И тогава с потръпване, което нямаше нищо общо с близостта на Лариса, аз си спомних кадрите от убийството на президентката Форестър на диска, който получихме с Макс. В продължение на една година светът беше приел за вярна една версия на тези съдбоносни мигове, която нямаше нищо общо с фактите. А сега най-голямата военна сила в света щеше да нанесе удар на основата на същата заблуда, създадена от Тресалиан и екипа му, които в момента бяха на път към мястото на удара, за да... Какво? Да наблюдават? Да участват със своя невероятен кораб? Или отново да манипулират резултата с подправена информация. Едва ли не се страхувах да узная отговорите. Мълчаливо се обърнах да наблюдавам заедно с другите тъмнината пред нас.

Въпреки наново възбуденото ми изумление си давах сметка, че корабът пак е сменил драматично височината на полета си, но съвсем плавно, без осезателна промяна на налягането в кабината. Отново летяхме ниско над водата, макар да се смаях, като разбрах, че този път става дума за Арабско море, тоест ние се бяхме движили през

стратосферата по-бързо от най-съвършените съвременни свръхзвукови самолети. Докато наблюдавах осветената от луната вода под нас, Лариса се обърна и прошепна в ухото ми:

— Не че не съм съгласна с всичко, което казват останалите, докторе — дори напротив, — но все пак опитай се да се абстрахираш от него и да се насладиш на пътуването. Нима една философска дискусия е толкова вълнуваща, колкото този кораб? Съмнявам се. Затова, когато решаваеш дали да се присъединиш към нас, имай предвид и следното...

Аз се обърнах към нея.

— Дватамата с теб можем да отидем буквално до всяко кътче на света точно както се движим сега, без да се подчиняваме на други ограничения и закони освен на своите собствени. Съгласен ли си?

Отново погледнах навън.

— Господи, бих искал да кажа, че съм съгласен — отговорих й неуверено аз. — Но всичко е толкова... — Опитах се да си събера мислите. — За мен импулсивността никога не е била най-предпочитаната форма на поведение.

Тя ми се усмихна кокетно.

— Знам.

— Това не те ли притеснява?

Лариса сви устни замислено.

— Не съвсем. В крайна сметка това е една от причините да те искаме. — Тя докосна леко с ръка бузата ми. — *Една* от причините...

Без да се обръща към нас, Тресалиан извика:

— Сестричке, извини ме, че ви прекъсвам, но може би ще ни обясниш защо си избрала този подход. Към *географската* ни цел, искам да кажа.

Лариса ми хвърли още един изпитателен поглед, преди да му отговори.

— Много смешно, Малкълм. Ще се спуснем на юг от Карачи, а после ще тръгнем на север по долината на Инд. Разбира се, никакъв радар не може да ни прихване, а тъй като реката е мъртва ядрена зона от началото на войната в Кашмир, няма риск от визуален контакт. Ще летим на запад по трийсет и петия паралел до Хиндукуш, а после на север към долината на Амударя. Лагерът е издигнат от афганистанската страна на границата с Таджикистан. Ще пристигнем

малко след зазоряване, точно по разписание. А пиратът вече ще е започнал работа.

— Добре. — Тресалиан обърна гръб на прозрачния корпус тъкмо когато черната ивица на брега стана едва забележима в тъмната далечина. Той прикова погледа си върху мен. В такъв случай разполагаме с още време, за да може докторът да зададе останалите си въпроси.

— Въпроси — повторих аз, опитвайки се да се съсредоточа. — Да, имам въпроси. Но още сега искам да знам едно нещо. — Приблжих се и се взрях напрегнато в него. — В колко още лъжи като тази за убийството на Форестър вярвам, без да подозирам нищо?

— Искаш да кажеш каква част от информацията, която съставя твоя свят, е напълно недостоверна? — попита на свой ред Тресалиан. Кимнах, а той отвори широко очи и повдигна вежди, сякаш за да ме подготви за онова, което щеше да последва. — Определено повече, отколкото подозираш, докторе. И вероятно повече, отколкото би повярвал...

Как да опиша следващите часове? Как да обясня превръщането си от скептичен (макар и смаян) наблюдател на странните и дори налудничави планове на Малкълм Тресалиан в пълноценен участник в тях? Това се дължеше на толкова много фактори, не на последно място на още непреодоляната травма от убийството на най-стария ми приятел пред очите ми, както и на недоспиването през следващите дни. И все пак емоционалното и физическото изтощение не биха били достатъчни, за да издържат бързото ми духовно преображение. Не, вълната от интелектуални, визуални и физически стимули, която ме заля в онези часове преди изгрева, би завладяла и най-силните и недоверчиви души. Казвам това не само за да оправдая реакцията си, а за да покажа колко силно беше онова, което видях, чух и чувствах, докато летяхме над пакистанския бряг и навлизахме във вътрешността на континента.

Както бе казала Лариса, долината на гордата някога река Инд, майка на една от най-могъщите и загадъчни древни цивилизации, беше превърната в ядрено гробище по време на все още продължаващата война между Кашмир, Индия и Пакистан. Но прекрасната ми спътница не беше съвсем права, че долината е необитаема. Докато се носехме над водата край бреговете, осеяни с гниещи тела и бели скелети, от време на време виждахме групи от може би най-отчаяните хора на земята: фермери и селяни, чиито тела и начин на живот — чиито шансове за живот — бяха жестоко осакатени от яростния национализъм и религиозен фанатизъм едновременно на врагове и сънародници. Пъплеката надолу по хълмовете, накуцвайки като безсилни призраци на лунната светлина, за да напълнят кофите си с отровената вода на реката, която после възвираха в безплоден опит да я пречистят, за да прекарат още няколко дни или седмици по единствения възможен за тях начин, като се има предвид колко обезлюдена беше страната им и нежеланието на останалата част от населението да приеме тези жертви на ядрена проказа.

Гледката потресе всички и потисна дори моето любопитство към спътниците ми; но най-силно поразен бе Малкълм. Както бе добре известно, развитието на бясно войнствения индийски национализъм след края на века беше съвпаднал с постигането на икономическо и социално господство на информационните технологии и мрежи в тази страна; по-късно Лариса ми каза, че Малкълм винаги е смятал баща си и другите като него отговорни за факта, че създадените от тях системи могат и се използват за разпространяване на лъжи и омраза сред такива народи също толкова безогледно, както и доставките на потребителски стоки. Силата на гнева му, отчаянието и онова, което тогава сметнах за вина, ясно проличаха, докато го наблюдавах онази нощ; и наистина, скоро отново му прилоша. Пак започна да хрипти и да стиска главата си — този път по-прикрито заради многобройната публика. Тези издайнически признаци накараха Лариса тутакси да му се притече на помощ. Тя хвана дясната му ръка в двете си ръце, прошепна му няколко успокоителни думи в ухото, бръкна в джоба на самото му, извади малка спринцовка и за секунда я допря до вената на лявата му ръка. След миг той сякаш задряма, макар и неспокойно. Лариса покри краката му с малко одеялце.

Останалите се почувстваха неудобно да се върнат към фугите си задължения, преди да са се уверили, че Малкълм е заспал. Полковник Слейтън слезе на контролното ниво на кърмата, за да поеме управлението на кораба, докато Фуше и Тарбел отидоха да проверят дали двигателите на кораба са преминали гладко през всички „превключвания на системи“. Лариса попита братята Куперман дали имат нещо против да ме подготвят за посещението ни в Афганистан, докато тя се погрижи за брат си. Джона отвърна, че според него е задължително всички на борда да си починат, преди да сме стигнали целта си, но все пак той и брат му се съгласиха първо да ме заведат до оръжейната и да ми покажат как се борава с екипировката, която щях да ползвам в Афганистан. На излизане Илай добави, че така ще имам възможност да задам поне няколко въпроса за досегашната работа на групата, затова слязох в най-дълбоките кътчета на кораба силно заинтригуван.

Когато наближихме и после влязохме в оръжейната, пълна с невиджани оръжия, Илай и Джона ми казаха, че първи в групата те се запознали с Малкълм, тъй като били състуденти в Йейл. Доколкото

разбрах, братята Куперман — които от деца били противници на господството на информационните технологии във всяка сфера на човешката дейност, включително и в науката — първи потърсили младия Тресалиан, за да го разпитат. След трагичната смърт на баща му Малкълм поел контрола върху неговата империя и Джона и Илай искали да знаят дали той смята да прекрати зависимостта на корпорация „Тресалиан“ от евтината работна ръка в Третия свят и да ръководи другите дейности на компанията по по-етичен и отговорен начин. Щом открили, че философията на Малкълм е по-близо до тяхната собствена, отколкото до тази на баща му, Илай и Джона започнали да прекарват дълги часове в компанията на среброкосия младеж в инвалидна количка, като прониквали в правителствени и корпоративни бази данни и, общо взето, внасяли информационен безпорядък. След известно време Малкълм предложил да направят нещо по-различно и по-дръзко и близнаците бързо се съгласили да участват в онова, което се оказало първият от поредица опити да покажат на глобалното информационно общество собственото му лице, както и сериозните му недостатъци и грозящите го опасности. През следващите години това им спечелило прозвището „Конгресът на глупаците от 2010-а“.

Със средствата на корпорация „Тресалиан“ тримата създали в пълна тайна въображаем, дигитално сътворен кандидат за американския Конгрес. Фактът, че успели да убедят добрите хора в Южен Кънектикът, че абсурдно добродетелното им създание наистина съществува, бил сам по себе си забележителен. Но след като въображаемият им герой бил избран за конгресмен чрез сръчно фабрикуване и манипулиране на фалшиви данни по интернет и други информационни медии и след като истинските новинарски намери не успели да открият никаква следа от амбициозния лидер в деня, в който той трябвало да се представи в Капитолия, цялата страна полудяла. Всъщност реакцията била толкова силна, а заплахите на федералните власти толкова яростни, че Малкълм, Илай и Джона решили да не разпространяват фалшива информация, докато не завършат образованието си и не станат прочути в своята област. Когато накрая отново започнали да утоляват страстта си към пакости, ефектът бил много по-смайващ и по-опасен.

Заедно с Лариса, която вече имала няколко дипломи по физика, химия и машиностроене (а и известен опит в тъмните дела, за който ще ви разкажа след малко), младежите избрали за своя следваща мишена целия европейски континент, над който през 2017-а отново били надвиснали облаците на кръвопролитни конфликти. Икономическата принуда на финансовата криза от 2007-а най-сетне накарана Съединените щати да изтеглят последните си мироопазващи сили от Балканите, а присъщите за този регион вражди и омраза пламнали наново. Европейският съюз проявил малодушие както винаги, когато ставало въпрос за живот, а не за пари, отказал да запълни останената от американците скъпа празнота и не позволил на Великобритания да го стори — тя била единствената страна членка, проявила такава готовност. И тъй, десет години след кризата на Балканите пламнали невиджани дотогава кланета и конфликти.

За да създаде заблудата, която трябвало да докаже безсилието на информационните технологии да разсеят подобни стари вражди, Малкълм привлякъл в екипа си Фуше, при когото той и братята Куперман учили в Йейл, и Тарбел — изтъкнат учен и експерт по високо усъвършенстваните фалшификации. Не е за вярване, че дълбоките граници, които още прорязват Европа, са прокарани в движение върху няколко листа хартия от едрия приветлив Фуше и енергичния весел дребосък Тарбел; и все пак било точно така. Жулиен обработил хартията и мастилото, за да им придаде автентичност, а Тарбел под диктовката на Малкълм превърнал тези материали в серия писма, уж изпратени от британския държавник Уинстън Чърчил не до някой друг, а до Гаврило Принцип — сръбския националист, застрелял австрийския ерцхерцог Франц Фердинанд и така предизвикал поредица от събития, довели до избухването на Първата световна война през 1914 г. От тези писма „ставало ясно“, че Гаврило е британски агент, а покушението — план на вечно подмолно действащия Чърчил и още няколко британски лидери да разпалят война, която да доведе до триумфа и разширяването на тяхната империя.

Идеята била по-необичайна дори от „Конгреса на глупаците“, но отново Малкълм толкова бързо и пълно подправил всички материали по „разкритието“ на писмата по интернет и всички информационни системи, че те били приети за автентични дълго преди внимателните

наблюдатели да изкажат по-скептично или научно мнение. Германците се хванали на въдицата и заявили, че няма да седнат заедно с британците в залите на европейското управление, докато Лондон не се отрече от Чърчил и не поеме пълната отговорност за войната. Франция също използвала възможността да изрази възмущението си заедно с всички други страни, замесени в конфликта. Англичаните от своя страна не искали да приемат демонизацията на своя най-велик съвременен герой и така се появила първата от многото пукнатини в съюза, довели до множество демонстрации и няколко заплахи за война.

Дори и Малкълм не предвиждал нито яростната реакция към неговия европейски проект, нито опасността, на която той и екипът му се излагали. Започнали разследвания не само от страна на полицията и академичните среди, но и от различни европейски сили за сигурност, в това число и британските; а никой от екипа не искал да свърши с куршум на спецслужбите в главата си. Щом разбрал, че вече играят в нова и много по-опасна област, Малкълм решил да се обърне към някой, който да му помогне да организира усилията си в това, в което те явно вече се превръщали: в кампания.

Прегледал досиетата на недоволни военни по целия свят, но в крайна сметка Лариса го насочила към полковник Джъстъс Слейтън. А когато разбрах откъде го е познавала, открих нещо, което ме накара да се отдръпна шокиран.

Явно след като завършило следването си, това чувствително, красиво момиче, което толкова ми беше допаднало още от първата ни среща, бе станало международен убиец.

Откритието ме накара да загубя ума и дума. Няколко мига стоях объркан и се опитвах да възвърна самообладанието си, докато Илай ми намери подходящ чифт добре изолирани, но леки ботуши и привидно обикновен гащеризон, който се оказа усъвършенстван брониран костюм. Междувременно Джона свали някакъв пистолет от един от многото рафтове около мен, постави го в дланта ми и каза:

— Ето, май това ти подхожда. Как ти се струва балансът, Гидиън?

— Как... — промърморих аз. — Как ми се струва кое?

— Това е широкообхватен неврален прекъсвач — отговори Джона, като издърпа увисналата ми ръка нагоре и стисна дланта ми около оръжието. — С други думи, служи за зашеметяване, макар че е изключително сложно оръжие. Причинява болка, но никакви други увреждания. Предполагам, че като представител на медицинската професия не би искал да носиш нещо смъртоносно. Но все пак ще имаш нужда от самозащита...

— Извинявай, но би ли повторил последното? — казах бавно аз.

Илай зацъка с език, докато се взираше в крачолите на гащеризона ми.

— Наистина си междинен размер, Гидиън. Доста се изпотихме, докато ти намерим дрехи по мярка, а боя се, че това тук е стандартен модел.

— Механизмите за прицелване и изстрелване — продължи Джона, все така съсредоточен върху пистолета — се използват много лесно. Малкълм успя да опрости чертежите, които полковник Слейтън донесе със себе си, когато напусна Пентагона. Можеш да избираш дали да ги управляваш с ръка или с глас...

— Джона? — прекъснах го аз, опитвайки се да остана спокоен. — След малко ще обърна внимание на пистолета. Но сега те моля да повториш последната част. Моля те.

А сега де — усмихна се Илай, като подви маншетите на крачолиите така, че да стигат до ръба на ботушите. — Не те ли предупредих да не се изпуснеш, Джона?

— Какво? — Джона пусна ръката ми. — За Лариса? — Кимнах бавно и той каза: — Не знам защо си толкова шокиран. Нима си смятал, че жена като нея може да няма минало?

— *Минало* ли? — повторих аз. — Какво... как... искам да кажа, как така тя...

— Е — продължи Джона, — доколкото знам, винаги се е увличала по едноличното насилие и особено са ѝ допадали политическите и корпоративните убийства. Мисля, че се е включила активно чрез някакъв познат в Германия и скоро открила, че е много добра. През първата година пречукала грима председатели на многонационални компании и двама държавни глави. Тя сама да ти каже кои.

— Добре — изправи се Илай. — Слушай, Гидиън, костюмът ще следи жизнените ти процеси и автоматично ще извършва повечето необходими микроклиматични и физиологични настройки. Но в Афганистан може да има...

Бързо вдигнах ръка.

— Само секунда, Илай. Само една проклета секунда, става ли? — Обърнах се пак към Джона. — Но... искам да кажа, *защо*? Едва ли е било заради *парите*?

— Разбира се, че не — отвърна Джона, като отвори един джоб на рамото на гащеризона и откри еластично, силно умалено контролно табло. — Виж, въглеродород в микротурбината, работи на сто вата. Целостта на бронята не се нарушава...

Сложих ръка върху джоба и му попречих да гледа таблото.

— Тогава *защо*? — повторих аз.

Джона сви рамене.

— Ти си говорил с нея. Тя има високоразвит, макар и своеобразен морален кодекс. Например когато полковник Слейтън я откри...

— Искаш да кажеш, когато тя остави полковник Слейтън да я открие? — добави Илай, докато ми помагаше да се измъкна от гащеризона.

— Така е — съгласи се Джона. — Нали разбираш, Гидиън, тя се опитваше да го примаме да се срещнат насаме, за да го убеди да се включи в нашата работа. И се получи — защо не? Слейтън кипял от бяс в Пентагона заради начина, по който той и хората му били предадени в Тайван, когато чул за убийството на американски софтуерен магнат в Тайпе. Според анонимно обаждане човекът бил убит, защото натрупал богатство с неморални средства, като експлоатирал ужасяващите закони за затворническия труд, наложени от Китай след присъединяването на Тайван. За човек с неговия опит това било интересно. Но ударил на камък, защото нямало никакви следи. А за китайската полиция липсата на следи в подобен случай означава много изтезания с нулев резултат. Но както казва Илай, Лариса в крайна сметка оставила Слейтън да я намери, за да му отправи своето предложение. — Джона отново смени темата, като посочи подредените оръжия. — Повечето от тях сигурно никога няма да използваш — усъвършенствани бронебойни и противовъздушни оръдия, релсовите оръжия, които вече видя, миниатюрни ядрени устройства...

— Джона — казах аз, — моля те, не сменяй темата... *Какво?* — Приблжих се до рафта е неща, които приличаха на малки кутии с въздух под налягане. — *Ядрени устройства ли? Какво правят те тук?*

— Пак работа на Слейтън — отвърна Илай. — Когато Лариса го убеди да мине на наша страна, той измъкна от Пентагона всичко, което не беше заковано за пода. Нали разбираш, имаше право да влиза почти навсякъде, защото беше...

— Един от най-важните им хора в отдела за разработка на оръжия — довърших вместо него, припомняйки си какво беше казал Малкълм. — Но защо се е съгласил да дойде при вас?

— Ами и ние доста време се чудихме — отвърна Илай. После се усмихна, когато аз внимателно приблжих само лицето си до ядрените устройства. — По-смело, Гидиън — каза той, взе едно от тях и го хвърли към мен. Аз го хванах с писък и вдигнах очи, а той се усмихна още по-широко. Не са заредени — разсмя се той. — За колко побъркани ни смяташ? — Изгледах го многозначително, а той кимна. — Разбирам. Но наистина са безопасни.

— Добре тогава, *ти* си играй с тях — отговорих аз и му върнах кутията. — И ми доразкажи какво прави тук Слейтън.

Илай отново се разсмя, а Джона поде разказа:

— Той работеше по един от приоритетните проекти в американската военна история — чувал ли си за „технологии на влиянието“?

— Не — отвърнах аз, — но не ми звучи особено смъртоносно.

— Може би не в конвенционалния смисъл — каза Джона. В общи линии това е създаването на сложни техники за контрол върху населението — как да накараме цели общности да повярват на това, което иска Пентагонът. Нали знаеш как на всеки пет години повечето от жителите на Финикс твърдят, че са били нападнати от НЛО? Това е отделът на Слейтън — използват въздушни ескадрили, които летят във високо синхронизирани формации, снабдени с нови видове навигационни светлини.

— Значи смяташ, че след Тайван му е дошло до гуша от правителството и се е захванал с методите за заблуда, докато работел по тази технология на влиянието, и това го е накарало да дойде при вас?

— Да, доколкото можем да преценим — отвърна Джона. — Полковникът не обича да споделя. Във всеки случай той донесе със себе си чертежите на много от тези оръжия, както и на някои, които ще видиш по-късно. Повечето бяха отхвърлени от американците заради неуспешни изпитания или заради високите им цени, но и този факт не представляваше особен проблем за Малкълм.

Поех си много дълбоко дъх, докато продължавах да оглеждам оръжията наоколо.

— И какво стана тогава? — казах аз. — Искам да кажа с работата ви.

— Тогава *наистина* ни се отвори много работа — отвърна Джона, поглеждайки към един часовник наблизо. — Нямаме време да ти разкажем всичко, но най-добре да чуеш най-важните проекти, ако искаме да ни повярваш.

— Да — казах аз. — Май така ще е по-добре.

Двамата си размениха един от тези бързи погледи, с които близнаците често се разбират без думи, после и двамата кимнаха и Илай каза на брат си:

— Ти почвай с евангелието. Аз ще му разкажа за костите.

— Моля? — промърморих аз.

Джона се обърна към мен.

— Добре. Преди всичко Малкълм смяташе, че е време да засегнем основния въпрос за религията, след като хората бяха решили да се избиват в нейно име така, както не го бяха правили от времето на кръстоносните походи. А като мислеше за кръстоносните походи и други неща, Малкълм реши да вземе на прицел християнството.

За мой огромен шок и раздразнение той взе три от ядрените кутии и започна да жонглира с тях.

— Лион и Жулиен изработиха документа. Нали си чувал за Петото евангелие?

След жонглирането с бомбите тази новина беше достатъчна, за да ме накара да залитна към ъгъла. „Петото евангелие“, както знаех не само аз, но и целият свят, беше един текст, открит преди няколко години в едно затънтено място в Сирия. Привидно написан от апостол Павел в средата на I век, документът изтъкваше необходимостта да се лъже за живота и за извършените от Исус Христос чудеса, за да се разпространява вярата. Той съдържа и инструкции към различни водачи на секти в областта. Резултатът от това „откровение“ няма нужда да бъде описван, защото ако „Конгресът на глупаците“ и споровете около Чърчил бяха съсредоточени поне отначало сред политическите и историческите кръгове, по-голямата част от света беше незабавно пометена и поляризирана от битките около Петото евангелие, което доведе до създаването на безпрецедентен брой интернет-страници и журналистически органи в мрежата, посветени изцяло на този дебат.

— Значи това е *ваша* работа? — смаях се аз. — Но Петото евангелие е най-изследваният документ в историята!

— Да, момчетата добре си свършиха работата — отвърни Илай.

— Господи — прошепнах неволно аз.

Братята се разсмяха.

— За следващия голям проект направихме завой на сто и осемдесет градуса — каза Илай. Докато говореше, той пристъпи напред и двамата с брат му започнаха да си подхвърлят бомбите във въздуха. — Сигурен съм, че си чувал за *homo inspectatus*, нали, Гидиън?

Шокът ми веднага се превърна в пълно недоверие.

— Тук вече прекалихте — казах аз. — Не може да сте направили това, автентичността му беше доказана научно!

— Разбира се — отвърна Илай, като без малко не изпусна една от бомбите. — Учените го признаха за автентично, защото го бяха правили учени. Тоест ние. И Жулиен, разбира се. Малкълм смяташе, че след като сме атакували религията, би било справедливо и науката да си получи своето. Затова ние с Джона намерихме няколко анатомично убедителни скелета — сравнително дребни, но на възрастни хора, — а Жулиен извърши малка молекулярна манипулация. После ние с Джона ги скрихме в едно затънтено място в...

— Южна Африка — казах аз и отново се озовах в чистилището.

Въпросните останки бяха разпалили духовете по целия свят, тъй като дори и най-скептичните учени не бяха успели да оспорят твърдението, че костите са поне на пет милиона години. С други думи, както предполагаемото съществуване на някакво „липсващо звено“ между човека и маймуната, така и цялата теория за еволюцията бяха дискредитирани, след като твърде подобни на нас хора бяха съществували редом с по-примитивните си събратя. *Homo inexpectatus* направи с науката това, което Петото евангелие беше сторило с религията; за по-малко от три години две от най-силните вярвания в света бяха преобърнати с краката нагоре.

— Това е невероятно — промърморих аз. Но премълчах силния и парадоксален интерес, който изпитвах.

— А досега само слушаш — каза Илай. — Почакай да видиш... — Той отново млъкна, когато зърна часовника. Ей, гледай кое време стана. Съжалявам, Гидиън, но наистина трябва да се опитаме да поспим няколко часа.

Джона кимна.

— Повярвай ми, ще имаш нужда. В Афганистан може да стане напечено, и то в няколко отношения.

— Сега пък какво означава това? — попитах леко обезпокоен аз.

— Нищо — отвърна уклончиво Илай, събра бомбите и ги върна на мястото им. — Ще видиш. Хайде, ако искаш, по пътя можем да си говорим за другите задачи.

— *Другите задачи ли?* — повторих удивено аз, но те вече ме подбутваха да изляза и да тръгна с тях по коридорите към кабината си.

По пътя открих, че „другите задачи“ са много по-малки начинания, по-скоро развлечения като авантюрата на братята Куперман във Флорида, колкото да не губят тренинг. Това обаче не променяше основния извод, до който неизбежно водеха тези разкрития: Малкълм беше прав, че е почти невъзможно някой да се досети или да повярва до каква степен съвременните общоприети истини и популярни дебати са режисирани от неговите хора. Също като пациентите, чиято памет е била „възстановена“ от терапевти в края на XX век, човешкото общество беше започнало да гледа на себе си в контекста на съвсем нов опит в резултат от тези измами. Пълното ни уповаване на информационните технологии беше накарало всички нас, дори онези, които като мен напразно се смятаха за скептични по природа, да приемат шокиращите нови „факти“ и да спорят за подробностите, а не за произхода им. Така ние бяхме доказали правотата на неговите обвинения.

Колкото и да бях уморен, тези изводи не ме оставиха да заспя веднага щом най-сетне се пъгнах в малкото, но луксозно легло в стаята си. Но когато сънят дойде, той беше дълбок и объркан, лекарство, едва ли не по-лошо от изтощението, защото скоро ме събуди пулсиращата сирена на кораба.

Явно бяхме пристигнали в Афганистан.

Успях да игнорирам воя на сирената на кораба няколко минути, преди той да бъде придружен от силно чукане по вратата на кабината ми. Изправих се на крака и скоро се озовах пред широкото брадато лице на Жулиен Фуше. Беше облечен в бронирания си костюм, а на кръста му беше препасано оръжие.

— Време е, докторе — каза той и ми подаде гащеризона, ботушите и същия зашеметител, който Джона ми беше показал в оръжейната. — Американците ще атакуват скоро, а явно нашите мюсюлмански приятели не искат много да ни сътрудничат. Ситуацията е деликатна. Малкълм смята, че твоята подкрепа на земята ще бъде от голяма полза.

— *Моята* ли? — попитах аз, докато се опитвах да се вмъкна в гащеризона. — Но защо?

— Водачът им е ужасно невротичен и непредсказуем човек, който изглежда напълно готов да приеме ролята на мъченик, което би било приемливо за нас, ако не беше убедил жените и децата си да останат с него срещу обещание за запазени места в рая. Малкълм мисли, че може да го убедиш да промени решението си. — Докато наблюдаваше несръчната ми борба с гащеризона, Фуше започна да ми помага да го облека. — По дяволите, Гидиън, човек ще каже, че никога не си се обличал!

Направих по-сериозен опит да се съсредоточа и тогава ми хрумна въпрос:

— Жулиен, едно не мога да разбера. Нали китайците са убили президентката Форестър, а не афганистанците? И затова сме тук. Но какво е накарало китайците да го направят?

— Вашата госпожа президент притежаваше нещо подобно на скрупули — отвърна Фуше, — макар и добре прикрити. Когато ѝ показват снимки от унищожаването на сектата Фалун Гонг през две хиляди и осемнайсета, тя съобщава на кабинета си, че смята да представи търговския статут на Пекин за преразглеждане в Конгреса.

— На нейния кабинет? Че как са разбрали китайските сили за сигурност?

— Гидиън — смъмри ме Фуше, като ме поведе през коридора, — наистина ли си толкова наивен? От началото на века китайците гледат да държат поне един американски министър в ръцете си — още едно доказателство, че разрастването на търговията им с външния свят с нищо не променя начина, по който те си вършат истинската работа, само че никакви пари не биха предотвратили кризата, ако се разбере истината за убийството. Една война между Америка и Китай би била...

— Катастрофална — кимнах аз. — Значи затова Малкълм е подправил кадрите.

Фуше се усмихна.

— Справедливите пакости го привличат неудържимо.

Стигнахме до централната част на долното ниво на кораба и Фуше протегна ръка към една картина в златна рамка, за да докосне скритото до нея командно табло.

— Другите тръгнаха напред да проправят път, а Лариса ще ни прикрива от кулата.

Внезапно една част от кърмата под мен започна да се надига и разкри люк, от който се спускаше сгъваема стълба почти до земята. През люка до мен долитаха викове и бръмченето на хеликоптери и дизелови двигатели.

Но най-силно впечатление ми направи адската топлина, която струеше от земята: тя далеч надхвърляше всичко, което очаквах или пък можех да си обясня.

— Да — каза Фуше, като усети вцепенението ми. — Апаратът е включен. Разполагаме с по-малко от час.

— До какво? — осведомих се нервно аз, докато той слизаше по стълбите.

— Докато всеки, който има глупостта да остане тук, не изгори като хартийка — отвърна Фуше, като скочи на земята и ми махна да го последвам. — Хайде! Нямаме време!

Пейзажът около кораба не беше много по-различен от този в много страни от „аналоговия архипелаг“, държавите, които бяха толкова изостанали в дигиталната технология, че се бяха отказали от надпреварата. Но хаосът, обхванал тази ивица от долината на Амударя, беше необикновен дори за най-западналите нации. От широки входове

на тунели, поддържани от огромни дървени трупи и укрепени с чували пясък, излизаха множество хора — някои във военни униформи, а други в ислямски одежди. Те тичаха към многобройните автобуси, хеликоптери и джипове. (Много жени носеха деца, повечето от които пищяха, и нищо чудно: шумът и жегата заедно с надвисналия силует на кораба на Тресалиан можеха да ужасят много по-стари и разсъдливи души. Като мен например.)

През вдигнатия от перките прах зърнах Слейтън, Тарбел и братята Куперман. Движеха се към точно определен вход и използваха зашеметителите, за да обезвредят заблудени терористи, които, вземайки ни за част от приближаващите американски сили, бяха тръгнали към нас, за да ни спрат. Докато двамата с Фуше ги следвахме към тунела, аз извиках:

— Жулиен! Какъв е всъщност този „апарат“?

— Евфемизъм, а? — засмя се Фуше. — Оръжие, което военновъздушните сили на вашата страна започнаха да разработват в края на двайсети век, но така и не успяха да построят успешен прототип. Полковник Слейтън донесе чертежите, Малкълм и Лариса ги изпипаха и гледай — късче от ада!

— Но как действа? — попитах аз.

Осъзнах, че макар слънцето едва да се беше показало над източния хоризонт, температурата се покачваше невероятно бързо с всяка изминала минута.

— Разрушава озоновия слой над ограничена област — извика Фуше. — Американците така и не успяха да запазят дупката стабилна или да я затворят когато поискат.

— А вие можете — казах удивен аз. — Но къде е проклетото нещо?

— Проекторът е на острова на Малкълм в Северно море. Работи чрез серия сателити — сателитите на Тресалиан!

Внезапно съвсем отблизо долетя острият пукот на автоматично оръжие. С невероятна скорост Фуше се спусна към мен, обви ме с големите си ръце и двамата пъргаво се претърколихме зад близките скали. Когато вдигнахме очи, видяхме, че стреля един мъж, който се опитваше да попречи на хората да се качват в и без това претъпкания му хеликоптер. След няколко секунди машината се отлепи от земята и полетя на югоизток.

— Не ставай, докато полковникът не каже, че е чисто.

Като дишах тежко и клатех глава, огледах за миг спътника си.

— Жулиен — казах запъхтяно аз, — какво, по дяволите, правиш ти тук?

Той отново се усмихна.

— В момента ти спасявам кожата, Гидиън.

— Знаеш какво имам предвид — настоях аз. — Какво търпим с тези хора? Ти беше един от най-известните и уважавани учени в своята област.

— Да — кимна той. — И един от най-нещастните.

После, като забеляза сигнала на полковник Слейтън, той ми помогна да стана. Тонът му се смекчи донякъде, докато продължихме да се придвижваме през праха и жегата към входа на избрания тунел.

— Знаеш ли, Гидиън, жена ми беше една от първите жертви на стафилококовата епидемия. — Опитах се да изкажа съболезнованията си, но той махна с ръка. — Милиони хора преживяха същата трагедия. Но най-силно ме разтърси това, че тя още преди години беше предрекла как ще умре. Работеше като хирург. И неведнъж ми беше казвала, че икономическият натиск кара колегите ѝ и сестрите да се грижат за толкова много пациенти, че са започнали да пренебрегват основни правила, които отнемат безценни минути — като миенето на ръцете например. Знаеш ли, Гидиън, че упадъкът на болничната хигиена е основната причина за чумата през две хиляди и шеста? И защо? Защо хора като лекарите и сестрите, от които зависи животът ни, чувстват такъв натиск?

Той плю на земята. Скръбта му беше примесена с гняв.

— Защото нашият свят се стреми не към успех, а към богатство. Не към достатъчност, а към излишество. И нищо не въплъщава и пропагандира тази философия повече от интернет и всичко, което последва. Цялата тази безмозъчна, безкрайна реклама на безполезни стоки пред онези, които нямат нужда от тях, които не могат да си ги позволят, притъпява вниманието ни, докато един ден състраданието не бъде напълно разрушено от обезумялата алчност. Политици, застрахователни компании, та дори и лекари и сестри така се увличат в желанието си за печалба и придобивки, че забравят първото си задължение — да служат на хората, да ги лекуват. Забравят всички

основни принципи и правила, дори нещо толкова просто като *миенето на ръцете*...

Това било значи. От всички на борда Фуше беше човекът, чиито мотиви ми бяха най-неясни, просто защото молекулярната биология сякаш нямаше никаква видима връзка с прекрояването на историята и битката с информационното общество. Оказа се, че професорът е избрал активното изгнание не от професионални, а от лични подбуди.

— Във всеки случай — продължи той, — когато преподавах на Малкълм и на братята Куперман, отначало ги помислих просто за забавни студенти шегаджии. Но когато по-късно разбрах колко дълбоки са убежденията им, реших да си опитам късмета с тях. А ако успеем — може би Малкълм е прав и основната част от населението на света е способно да види опасностите на нашия век, — тогава може би и смъртта на милиони хора в такива кошмари като епидемията ще придобие някакъв смисъл.

Той присви очи и продължи да гледа другите, а после гласът му набра сила.

— А! Виждам, че пътят към тунела е свободен. Време е за пръв път да излезеш на голямата сцена, Гидиън!

Събитията през следващия час наподобяваха странна, но вълнуваща комбинация от посещение в болница за душевноболни престъпници и оживял приключенски роман. След като оставихме братята Куперман да пазят входа на тунела, Слейтън, Тарбел, Фуше и аз тръгнахме надолу през подобното на лабиринт подземно леговище на ислямските терористи към едно огромно помещение, окичено с копринени знамена. До стените седяха млади жени, които дори и през фереджетата си изглеждаха изключително красиви, както и десетина деца. А на няколко възглавнички, подредени върху плюшено килимче в центъра, седеше единственият мъж в стаята, спечелил печална слава по света под амбициозното име Сюлейман ибн Мохамед. По всичко личеше, че Мохамед твърдо вярва в полигамията; а по погледа му се виждаше, че е страстен почитател на опиума, чийто сладникав дъх се смесваше със силния мирис на пръстта и създаваше потискаща атмосфера.

Очевидно Ибн Мохамед не беше на себе си, така че насочих вниманието си към жените му. С помощта на Тарбел, който се оказва и отличен лингвист във връзка с работата си на ненадминат

фалшификатор, аз им описах какво ще се случи наоколо, като използвах епитетите за божествения огън, които можах да си спомня от един студентски прочит на Корана. Докато говорех, температурата, дори и толкова дълбоко под земята, продължи да се покачва с обезпокоителна скорост и аз изтъкнах, че това няма нищо общо с американците, тоест ако жените и децата загинеха, нямаше да влязат в рая като мъченици. Ибн Мохамед се опита да протестира, но говореше безсмислено, така че в крайна сметка жените взеха децата си, последваха ни навън, качиха се на последните останали превозни средства и оставиха водача си да се опече в онова, което скоро щеше да се превърне в подземна пещ.

Нашият екип се върна бързо и без проблеми на кораба, където ни посрещна Малкълм. Състоянието му се беше подобрило значително. Докато корабът се оттегляше на север, той ме заля с порой въпроси за мисията, но аз бях напълно изтощен и му казах, че не мога да говоря, преди да си почина по-добре, отколкото сутринта. Довлякох се по коридорите до кабината си и я заварих тъмна, като се изключи сиянието на една свещ върху старинното нощно шкафче...

А до светлината на това изключително нискотехнологично приспособление видях Лариса да лежи в леглото ми гола под одеялото и да ми се усмихва с най-чаровната си усмивка. При нормални обстоятелства никак не бих възразил срещу подобна гледка; но като се има предвид какво бях чул тази сутрин, в ситуацията нямаше нищо нормално.

Лариса мигновено прочете уплахата по лицето ми.

— О, боже — въздъхна тя. Сребристата ѝ коса се стелеше около лицето ѝ, а тъмните ѝ очи блестяха. — Виждам, че момчетата са се разприказвали.

— Да — казах аз.

Тя ме изгледа внимателно и зад сдържаността ѝ сякаш усетих истинско разочарование.

— Изплашиха те, нали?

— Не съм сигурен. Но ми е любопитно, Лариса. Нали разбираш, те не ми разказаха единственото, което наистина трябва да знам.

— Нима? — Тя потопи пръст в разтопения парафин на свещта. — И кое е то?

Пристъпих колебливо през вратата.

— Какво накара теб и брат ти да извършите всичко това? Искам да кажа, откъде тръгна всичко? Съжалявам, но съм психиатър. Сигурно си знаела, че ще попитам. Малкълм определено знаеше.

Лариса продължи да се усмихва.

— Да. И двамата бяхме наясно. Е... — Тя вдигна одеялото, с което беше покрита. — По-добре ела да си легнеш, докторе, и ще ти обясня.

Влязох вътре и затворих вратата тъкмо когато в далечината зад нас първият от безпилотните американски бомбардировачи започна да хвърля товара си и да сее апокалиптично разрушение по вече пламналата афганистанска равнина.

Не би трябвало да се изненадвам, че човешката жестокост често се крие зад почтено лице, отколкото зад груба фасада, макар че очевидността на този факт никога да не го е правила по-малко тъжен или вбесяващ. Прекарал собственото си детство сред хора, уважавани в обществото, но прикрито агресивни, винаги съм се чувствал особено сроден с онези, чието страдание е било причинено от хора с добра репутация в обществото като цяло. Сигурен съм, че точно поради тази причина приятелството ми с Лариса и Малкълм Тресалиан се заздравя толкова онази сутрин. Сред многото проучени от мен детски травми тяхната е единствената, която мога да нарека наистина уникална; и ако имаше разказ, който със сигурност да събуди у мен познатите спазми на мъката и гнева в сърцето ми, това беше онзи, който чух от Лариса на светлината на свещта в покоите ми.

Както споменах, Стивън Тресалиан, бащата на Малкълм и Лариса, беше един от първите и най-могъщи лидери на информационната революция. Прочутото дете-чудо се превръща в юноша, който проектира хардуера и софтуера за система за интернет трасиране, която се превръща в стандартно международно оборудване и крайъгълен камък на неговата империя. Това постижение му донася слава, богатство и съпруга — красива киноактриса с онази изискана, но въпреки това обикновена съобразителност, която в Холивуд често минава за интелигентност; а следващите драматични нововъведения в доставката на информация добавят още по-голяма тежест на името му, което вече е известно на всички.

От самото начало медиите създали образ на Стивън Тресалиан, който е някак по-благороден от средностатистическия информационен барон. Той говорел често, публично и красноречиво за евентуалните социални и политически предимства на информационните технологии — това Пило достатъчно, за да си създаде армия почитатели не само сред международните икономически и политически лидери, но и сред обикновените потребители на интернет. Затова жълтата преса

проявила жив интерес, когато технократът и съпругата му обявили раждането на първия си син през 1991 г. Като малък Малкълм не отстъпвал на баща си по изключителната си интелигентност; но този амбициозен мъж не искал да се задоволи със син, чиито постижения да са равни на неговите. За разлика от повечето родители Стивън Тресалиан копнеел за наследник, който да го надмине, вярвайки, че това само би добавило блясък към собствената му слава. Затова започнал да търси начини изкуствено да подпомогне изгряващия гений на Малкълм.

По злощастно съвпадение към средата на 90-те учените от различни университети и институти започнали да се намесват в генетичната структура на интелигентността на мишки и други дребни животинки, променяйки биохимичните механизми, контролиращи заучаването и паметта. Учените криели работата си и все още неокончателните си резултати от обществото, припомняйки на любопитните вечната биологична истина, че мишките не са хора. Но все пак тръгнали слухове за техните експерименти и не след дълго се появили безотговорни спекулации за възможността от генетична намеса върху деца — било в утробата или след раждането, — която да увеличи способността им да разбират и съхраняват информация.

И тогава както винаги се намерили учени, които за съответната цена търсели възможност да експериментират, макар и незаконно; и така Малкълм, едва тригодишен, влязъл в малка частна болница в родния си град Сиатъл. Според официалното обяснение, формулирано с почти невероятна находчивост от Стивън Тресалиан и избрания от него генен терапевт, момчето се било заразило с новия вид устойчив на антибиотици бактериален енцефалит, който се появявал в различни краища на света. В добре отрепетирани и напълно убедителни изявления Тресалиан и неговата не по-малко амбициозна съпруга предизвикали съчувствието на широката публика, обявявайки със сълзи на очи, че заболяването на Малкълм е толкова тежко, че той може да излезе от болницата с необратими неврологични увреждания: действителна и явна възможност, имайки предвид експериментите, които се готвели да проведат с мозъка му.

Още потрепервам, като си помисля какви са били онези седмици. Отначало процедурите минали добре и Малкълм показал радикално разширени умствени способности, което само по себе си е достатъчно

да обърка едно тригодишно дете. Но тогава, по средата на серията инжекции, тялото му се разбунтувало. Примитивните функции — дишане, храносмилане, баланс — се нарушили и момчето започнало системно да получава необясними пристъпи на болка. Генният терапевт си имал собствена теория за причините. Той казал на Стивън Тресалиан, че човешкият мозък не притежава безкрайни ресурси и когато толкова много неврони участват в по-висши функции, съществува реална опасност автономните системи да бъдат оцетени. Само че той не бил лекар, а Тресалиан бил твърде запален по плана си (и твърде изплашен да не го хванат), за да потърси специализирана медицинска помощ. Освен това въпреки ужасните странични ефекти умствените способности на момчето продължавали да растат с неимоверна скорост и давали резултати, които най-накрая удовлетворили дори и баща му. След три месеца Стивън Тресалиан прекратил проекта и обявил пред себе си, жена си и всички посветени, че това било дар за сина му, за генетичните изследвания и за бъдещето на човечеството.

Нямало значение, че когато Малкълм излязъл от болницата, той стискал чифт жалки детски патерици, с които да помага на внезапно непокорните си крака, а косата му, кой знае как, била станала почти сребриста. Момчето било заобиколено от репортери, чиито ужасени изразения вече бил напълно в състояние да разбере. Важното било, че момчето щяло да стане гений — не, то вече било гений, — а следващия път, когато Стивън Тресалиан започнел такъв експеримент, той щял да знае достатъчно, за да постигне далеч по-добри резултати.

Защото следващ път щяло да има. Скоро след изписването на Малкълм майка му отново забременяла и този път в частната болница влязла тя, тъй като генният експерт на Стивън Тресалиан решил, че сравнително напредналият стадий на физическо развитие на Малкълм е виновен за реакцията му към терапията. Зародишът, който щял да се превърне в Лариса, получил серия инжекции още в утробата и промяната сякаш имала успех: когато детето се родило, тялото му нямало нито един от недъзите на брат му, а умът ѝ скоро се оказал удивителен. Освен това още отначало било ясно, че тя ще надмине по красота дори майка си. Във всяко отношение Лариса изглеждала живото оправдание на всички поети от родителите ѝ рискове.

Разбира се, оставал странный въпрос за сребристата коса, с която се родила и Лариса; но Стивън Тресалиан отказвал да гледа на това като на нещо друго освен съвпадение и наблягал на разликите между двете си деца вместо на приликите между тях.

— Той дори и не *подозираше* най-важната прилика между мен и Малкълм — каза Лариса, докато лежахме заедно в леглото ми. Да, заедно, защото историята ѝ бързо беше превърнала безпокойството ми от работата ѝ като убиец в едно чувство, далеч по-дълбоко от първоначалното ми влюбване.

— И коя е тя? — промълвих аз, като докоснах сребристите кичури и се взрях надълбоко в абаносовите ѝ очи.

Тя погледна весело към тавана.

— И двамата бяхме малко луди. Поне не знам как другояче да го опиша.

Това не ми прозвуча съвсем сериозно.

— Сигурен съм — казах аз в същия тон. — А родителите ви нищо ли не подозираха?

— О, мама усети — отвърна Лариса. — Докато я тровехме, тя непрекъснато крещеше на татко, че знае, че я убиваме и че и двамата сме луди.

Повдигнах се на лакът и пуснах кичура, с който си играех.

— Тровили сте я?

Но Лариса сякаш не ме чуваше.

— Татко обаче не можеше да повярва — продължи тя. — Поне докато не го бутнахме от самолета. Едва тогава осъзна, че може би тя е била права...

Седнах на леглото.

— На колко години си била тогава? — попитах аз. Не можах да кажа нищо друго.

Лариса сбърчи лице по детински.

— На единайсет, когато се погрижихме за мама. Работата с татко стана една година по-късно.

Съвсем объркан, открих, че се връщам към ролята си на психиатър.

— А те... а убийството... беше ли предумишлено?

Тя ме погледна в недоумение.

— Гидиън, ние с Малкълм винаги действаме предумишлено. Така сме родени. Но ако всъщност питаш дали е имало някаква провокация, то отговорът е да, имаше. — Тя отново погледна тавана. — И то немалка.

Не свалях очи от нея, докато затъвах още по-дълбоко в професионалната си обективност, макар някак си да се мразех заради реакцията си.

— Каква например? — попитах аз.

Тя внезапно ми отпрати лека, искрено щастлива усмивка и ме придърпа обратно до топлото си тяло.

— Харесва ми да спя с теб — каза тя. — Имах известни колебания.

Постарах се да отвърна на усмивката ѝ.

— Дарбата да ласкаеш явно не е била първостепенна цел на генното ти проектиране.

— Съжалявам — засмя се тя. — Просто...

— Лариса — казах аз, като докоснах устните ѝ. — Ако не искаш да ми разказваш, недей.

Тя пое ръката ми.

— Не, ще ти разкажа. Всъщност не е особено сложно. — Тя отново се обърна към тавана. — Татко ме направи по-умна и по-хубава

от мама, така че нищо чудно, че в един момент предпочете да спи с мен, отколкото с нея. — Аз потръпнах шокиран, но Лариса продължи с невъзмутимост, която често се среща при жертвите на подобна травма. — Тя смяташе, че вината е моя. Той спеше с мен, а после тя ме биеше за наказание. Малкълм винаги се опитваше да възпира и двамата. Но той никога не е притежавал някаква физическа сила. — Очите ѝ заблестяха от дълбока обич и възхищение. — Да го беше видял обаче как замахва с патериците към тях и ги нарича с какви ли не имена.

— Напълно заслужено — казах аз. — Знаеш го, нали?

Тя кимна.

— С разума си да. Със сърцето не е толкова лесно. Затова в крайна сметка решихме просто да се отървем от тях. Първо от мама, защото беше не само зла, но и напълно безполезна. С татко трябваше да почакаме, за да завърши проекта си.

— Ти си продължила да търпиш това — удивих се аз, — защото си искала той да завърши *четиригигабайтовата сателитна система*?

— Ами нали знаех колко важна ще бъде тя за мен и Малкълм, когато татко умре — отвърна Лариса. — Преоткриването на интернет? Да, можех да понеса докосването му още няколко пъти, ако това означаваше, че аз и брат ми ще получим печалбите от него. Щом системата беше готова и заработи гладко, татко беше повикан на икономическата среща през две хиляди и седма. Затова изчакахме тя да свърши. И веднага започнахме да действаме. Отидохме до Вашингтон с него, дори се срещнахме с президента. По обратния път към Сиатъл в самолета бяхме само тримата.

Той беше много доволен от себе си — и защо не? Заедно с приятелите му току-що бяха станали най-могъщите хора в страната. Татко се напи. Падна върху аварийния люк и без да иска, го отвори. Поне привидно. — Лариса въздъхна и вдигна пръст. — За щастие любещите му деца бяха достатъчно умни да сложат предпазните си колани и да останат спокойни, докато помощник-пилотът отново поеме контрол върху ситуацията. — Тя поклати глава. — Никога няма да забравя изражението му...

Докато тя говореше, професионалното ми отношение, без съвсем ясно да го осъзнавам, изчезна, отнесено от съпреживяването на собственото ми тежко минало. Затова в този критичен момент аз просто сложих ръка на лицето ѝ и казах:

— Сигурно след като си направила *това*, убийствата не са те затруднили.

Тя сви рамене.

— Сигурно. Но смъртта на баща ми не ме улесни толкова, колкото ме вдъхнови. Беше много вълнуващо да унищожаваш хора, които напълно си го заслужават. Започна много да ми харесва. Спомням си, че когато застрелях Раджив Карамчанд...

— *Ти* си го застреляла? — Карамчанд, естествено, беше индийският президент, позволил употребата на първите атомни оръжия във войната за Кашмир. Въпреки усилията на много разузнавателни служби убийството му оставаше загадка.

Лариса се усмихна и кимна.

— А когато го направих, изпитах същото чувство, както докато гледах падането на татко от самолета. Човек, който поема отговорност за живота и щастието на другите и после предава това доверие толкова безогледно — не мога да си представя нищо по-гнусно. Освен това — тя се обърна по корем и заговори по-бързо — помисли си само защо има такова табу върху убийствата? Това е смешно. Един политически лидер може да осъди хора на смърт или да ги накара да убиват, а президентите на корпорации могат да извършват какви ли не престъпления в името на търговията, но всички те се смятат за недосегаеми. Защо? Защо, когато си лягаше онази вечер, Карамчанд трябваше да се чувства по-сигурен от своите войници или от избиваните от него пакистанци? Защо един началник, който печели от робски труд, да бъде имунизиран срещу изпитвания от неговите работници ужас? Едно убийство от време на време е единственият начин да принудиш такива хора да се замислят по-сериозно над делата си. А за да накараш останалия свят да поразсъждава малко повече чии заповеди решава да изпълнява и на какво избира да вярва — е, нали затова правим всичко сега?

Замислих се над думите ѝ.

— Да, разбирам — отвърнах бавно аз. — Макар че още не знам каква роля искате да играя.

Лариса обви с ръце врата ми и ме погледна доволно.

— Да ме правиш щастлива. Това не е ли достатъчно? — Като видя, че продължавам да гледам въпросително, тя се намръщи престорено. — Не? Е добре. Истината е, че Малкълм искаше

специалист по психологически портрети. Направихме списък и ти беше на първо място заради познанията си по история. Тогава — тя се приближи, за да ме целуне, — когато видях онази твоя снимка...

Тя отдръпна устните си, а аз попитах:

— Защо точно специалист по психологически портрети?

— Различните ни противници реагират по доста необясними начини. Американците например с това абсурдно нападение над Афганистан. Те подозираха, че кадрите с Калдун са фалшифицирани. Дори им подхвърлихме някои намеци. Но те все пак продължиха. Малкълм иска да се опиташ да предсказваш такива неща. И, естествено, да поемаш от време на време дребни задачи като онази в тунела...

Лариса трябваше да спре, защото целият кораб внезапно се залюля по-силно от всеки друг път, откакто бях на борда. Обърнах се към затъмнения прозрачен четириъгълник в корпуса до леглото и видях навън бледа призрачна светлина: явно отново се бяхме изкачили на много голяма надморска височина. Сред мъглите на стратосферата и мрака на пространството отвъд нея видях десетки светещи обекти, които летяха към нас. Докато ни отминаваха, забелязах, че повечето са много малки, но някои с приближаването си добиваха значителни и застрашителни размери.

Втора експлозия освети небето около нас и отново залюля кораба така, че ме събори от леглото. Когато се изправих, видях, че Лариса наполовина е облякла гащеризона си, вдигнала е ръка към гърлото си и активира хирургически имплантирания комуникатор, който я свързваше с брат й.

— Да, Малкълм — каза тя по-скоро раздразнена, отколкото стресната от опасността, пред която се бяхме изправили внезапно. — Виждам ги, трудно бих могла да не ги видя. Сега тръгваме с Гидиън към кулата. Кажи на Жулиен да прехвърли колкото се може повече мощност към външните полета — знаеш колко непредсказуеми са тези неща.

Започнах бързо да навличам дрехите си.

— Какво става? — попитах аз, като се опитвах да звуча спокойно като нея.

— Нашите почитатели от Министерството на отбраната — промърмори тя, като гледаше навън. — Един от пилотите им сигурно е

видял кораба ни в Афганистан. Май са вдигнали цялата си колекция играчки: ЕИ-та, ЛЕС-ове, ШОП-ове дори и един КЛ.

— Лариса — настоях аз, докато закопчавах гащеризона си, — загадъчните съкращения едва ли ще ме успокоят.

Дори посред такова нападение — или може би тъкмо заради него — Лариса стана игрива и кокетна.

— Не, но трябва да запомниш тези неща, докторе — целуна ме тя. — Повярвай ми, ще те изпитват. — Тя посочи към летящите в небето тела. — Леки екзоатмосферни снаряди, или ЛЕС-ове — те са най-малките. След това идват широкообхватните прихващачи или ШОП-овете и екзоатмосферните изстребители...

— ЕИ-тата — допълних аз, докато гледах невероятната демонстрация навън.

— А истински опасната гадост е ето там — завърши тя, като посочи някакъв сателит или платформа в далечината. — КЛ, космически лазер. Всички са част от ЛСОБС, локална стратосферна отбрана срещу балистични ракети. Като онези глупости от „Междузвездни войни“. Тя сграбчи ръката ми и двамата изскочихме в коридора.

— Колко точни са? — попитах аз.

— Не точността им ни притеснява — отвърна Лариса и се запъти към стълбата, която водеше до оръдейната кула на кораба. — Момчетата от ЛСОБС никога не са могли да улучат нещо нарочно. Това обаче не им пречи да бълват огън в атмосферата сякаш на шега. А едно случайно попадение може да причини големи поражения.

Стигнахме до стълбата и тръгнахме нагоре.

— Малко прилича на стрелба по чинии — засмя се Лариса, докато влизахме в кулата, където ни чакаше Куперман. — И не се притеснявай, корабите им са безпилотни, така че няма да убиваш никого. — Тя се покатери до седалката на оръдието и ми отправи лукава усмивка, която допреди няколко часа би ми се сторила много объркваща.

Сега обаче и аз ѝ се усмихнах.

Докато Лариса започна да насочва огъня във всички посоки и да изстрелва залп след залп към средните и по-големите прихващачи, изпратени срещу нас (магнитното поле на кораба отклоняваше малките), стратосферата беше осветена от серия взривове, както и от хаотичния, но не по-малко опасен огън на космическия лазер. Моята задача през това време беше да помагам на Илай, който се опитваше да определи коя точно широкообхватна радарна станция издава местоположението ни на американската ЛСОБС. Явно само няколко центъра бяха в състояние да преодолеят антирадарните технологии на кораба е упорито следене на объркващата комбинация от отразени и поети вълни, която разиграваше корабът ни (американците ги бяха разпознали, след като ни бяха видели в Афганистан). Като използваше оборудването в кулата, Илай — който действаше в хладнокръвния, но не по-малко енергичен и понякога дори шеговит стил, който вече приемах за нормален за всички на борда — в крайна сметка определи, че най-вероятният виновник е една далечна английска база (хипотезата му беше потвърдена от Лион Тарбел, който от долното ниво успя да прихване и декодира серия съобщения, разменени между английските и американските въздушни сили).

Илай ми обясни, че трябва да знаем всичко това, защото, след като корабът ни определено е следен, щом излезем от стратосферата, вероятно ще бъдем посрещнати от по-конвенционални, но не по-малко опасни въздушни сили. Ако успеем да разберем какви и чии самолети ще бъдат те, полковник Слейтън можеше да програмира компютрите на кораба да изберат подходящ курс и скорост, за да ги избегнем. Илай изглеждаше уверен, че това не е особено трудно. Докато обсъждахме възможността да се изправим срещу военни самолети, били те безпилотни или не, аз се почувствах заразен от живия му, леко практичен ентузиазъм.

Тази неочаквана реакция само се усили, когато се активира алармената система на кораба — знак, че сме се спуснали и трябва да

се приготвим за нова и може би по-опасна офанзива. Врагът ни вече не беше никаква антибалистична ракетна система, обречена на провал още от създаването си, а бойна техника, изпратена да ни унищожи. Изглежда, това и друг път се беше случвало; всъщност според уловените през последните месеци от Тарбел радиосъобщения корабът на Малкълм беше придобил митична слава сред въздушните и военноморските сили по света. А тъй като бойните самолети на страни като Англия и Съединените щати вече бяха снабдени с мощни снаряди и умели пилоти, които ги управляваха лично или (както при американското нападение над Афганистан) ги насочваха от корабите и базите си, понякога Малкълм се беше измъквал на косъм.

И този път щеше да стане така. Когато се спуснахме през облаците над Северно море до петдесет и деветия паралел, почти веднага ни пресрещнаха изстребители на Кралските военновъздушни сили. Тъмните ъгловати силуети закриваха залязващото слънце и изглеждаха страховито. Когато се обърнах към Лариса, видях как тя ги оглежда с кимване и предизвикателна усмивка; но и тя ми се струваше загрижена.

— Гидиън — извика ме, — виж какво става на кърмата, моля те. — Тя стисна контролните лостове на оръдието, но без да стреля. — Брат ми не иска да използваме смъртоносно оръжие в такива ситуации, но ако тези неща са безпилотни, искам да си поиграя...

Хукнах по стълбата и коридора, стигнах до кърмата на кораба и видях Малкълм и полковник Слейтън до контролните табла. Слейтън спокойно, но бързо въвеждаше данни в един от терминалите.

— Новите ултраантирадарни модели на съюзническите сили — каза той. — За пръв път в действие, много устойчиви, въоръжени с ракети AIM-10, които могат да носят биологически, ядрени или конвенционални бойни глави.

— Има ли хора в тях? — попита Малкълм.

— Боя се, че да. Още не са създали дистанционно управление за този модел. — Слейтън се обърна и погледна много сериозно Тресалиан. — Може да не успеем да се измъкнем, без да отвърнем на огъня.

Малкълм, който ми се стори, че има температура, дълбоко се разстрои от тази новина; но преди да успее да отговори, по интеркома долетя гласът на Тарбел:

— Те се обадиха — каза той и пусна гласа на един от пилотите: „До неидентифицирания самолет: вие нарушавате британското въздушно пространство. Придружете нашия ескорт до най-близкото поле или ще стреляме срещу вас.“

Малкълм докосна един клавиш на пулта пред него и отговори натъртено:

— До *английския* самолет: по наши данни вие нарушавате шотландското въздушно пространство. Следователно нямате право да предявявате претенции към нас. — Той се обърна към Слейтън. — Можем ли да им избягаме?

Слейтън сви рамене.

— Още не сме се сблъскали с този модел. *Би трябвало* да можем, но те вече ни разпознават и ще ни проследят, където и да отидем. Ако тръгнем към острова, ще ни последват с много повече от една ескадрила. Може да се спуснем, но ще трябва да намалим скоростта — не много, но достатъчно, за да ни настигнат. А над открито море едва ли биха се поколебали да използват ядрени глави. Единственият възможен изход е да се върнем нагоре, но...

За миг се възцари тишина и аз се обадох:

— Но какво?

Малкълм, чието лице пребледняваше все повече и повече с всяка изминала минута, почука нетърпеливо с пръст.

— Полковник Слейтън се опитва да бъде тактичен, Гидиън. Истината е, че сме летели необичайно дълго и сигурно забелязваш, че трябва колкото се може по-скоро да се върна на острова за спешна медицинска помощ.

По веждите му започнаха да избиват капчици пот също както преди: явно приближаваше нов пристъп. След като вече знаех причините за загадъчната му болест и обстоятелствата от миналото му, бях изпълнен с още по-силно съчувствие, отколкото първия път. Освен това изпитвах още по-силно уважение към стоицизма му.

— Това наистина е досадно — обобщи положението той. Добре тогава, полковник, щом трябва... — Той спря внезапно и докосна яката си, за да установи връзка със сестра си. — Сигурна ли си? — попита я той. Наклони глава и се взря в прозрачната обвивка на корпуса. — Колко далеч? Не виждам... чакай, ето ги!

Слейтън и аз се обърнахме едновременно с него, за да видим друга ескадрила самолети, които се спускаха над нас и зад нас. Силуетите им бяха по-обикновени от тези на британските самолети, а скоростта им не беше толкова висока — явно бяха много по-стари модели. Въпреки това смело нападнаха по-мощните самолети на нашите преследвачи. Докато прелитаха край нас, видях по корпусите им големи кръстове на Сейнт Андрюс.

— Нашите приятели от Шотландските републикански въздушни сили, доктор Улф — каза Слейтън, като видя обърканото ми изражение.

Една от последиците за Англия след скандала с писмата на Чърчил до Принцип беше решението на шотландския парламент официално да обяви независимост. Светът обаче не знаеше, че след като фалшифицирал писмата, Малкълм бе косвено отговорен за този спонтанен вот. Освен това, когато Малкълм продал контролния си пакет от корпорация „Тресалиан“, за да може да се посвети изцяло на кампанията си за дезинформация, той използвал част от получената огромна сума, за да купи тайно група малки Хебридски острови от шотландците. Цената била достатъчно висока, за да позволи на Единбург да окаже значителна въоръжена съпротива на опитите на Англия да възвърне властта си над северната си съседка. А през следващите години Малкълм продължил щедро да подпомага онова, което Лондон упорито наричал „шотландския бунт“, а останалата част от света определяла като „шотландска война за независимост“. Във въздуха около нас можехме да наблюдаваме част от видимите резултати от щедростта му.

— Наистина ли ще нападнат английските самолети? — попитах аз. — Струва ми се, че нямат никакъв шанс.

— Няма да ги нападнат — каза Слейтън. — Те летят на стари реактивни бомбардировачи хъриър, въоръжени с твърде бавни и недостатъчно мощни ракети. Но работата не е в това. От тях се иска само да задържат английските самолети, докато се гмурнем.

Така и стана; след няколко секунди корабът ни отново беше под водата. Бързо прекосихме залива Пентланд, на запад до Атлантическия океан, после на югоизток, достатъчно близо до повърхността, за да видим, че приближава буря. Въпреки това не бях подготвен за огромните вълни, които видяхме при излитането над повърхността;

слава богу, че нямаше да се носим по тях, а на около сто и петдесет метра във въздуха.

След няколко минути зърнахме целта си: седем малки късчета земя, пръснати из водата пред нас. Докато приближавахме, забелязах по тях високи, чудновати скални образувания, закътани заливчета и брулени от вятъра зелени поля.

— Е, Гидиън — каза Малкълм, който изглеждаше малко пободър преди края на пътуването ни, — добре дошъл. Добре дошъл на Островите на края на света...

Това явно беше прякорът, даден отдавна на малкия архипелаг, известен също и като Сейнт Килда. Защитен през по-голямата част от годината от толкова бурни води, че корабите дори не смееха да се приближат, Сейнт Килда изглеждаше идеален за Малкълм и екипа му. От 1930 г. островите били необитаеми, а сега там гъмжеше от фантастично многообразие от морски птици — олуши, чайки, тупици и какви ли не още, които се движеха на толкова гъсти ята, че променяха цвета на пейзажа. Но най-забележителното в тези острови беше атмосферата на почти осезаема загадъчност: изваяните от морето скали, останки от древен вулкан, напомняха за скрито минало, пълно със злокобни тайни и опасни приключения. Романтичен привкус може би; но когато акостирахме, аз вече бях обзет от всякакви романтични настроения.

На основния остров Хирта Малкълм беше изградил базата за своите операции до развалините на малко селце, строено преди няколко века. Сградите на базата бяха изкусно проектирани в тон с каменните руини, макар че техниката в новите постройки определено не принадлежеше на миналото. Всички системи за поддръжка и управление бяха напълно автоматизирани, така че нямаше нужда от човешко присъствие; островите можеха да останат пусти седмици и дори месеци наред. Що се отнася до стила, интериорът отразяваше отчетливия контраст на кораба: спартанска функционалност в лабораториите и контролните зали и гостоприемни антики в секторите за живеене и отдих. В една сграда, имитация на църква, се намираше апаратурата за активиране на озоновото оръжие, което явно можеше временно да променя и атмосферните условия на острова, когато климатът на Северния Атлантук станеше твърде суров.

Докато Лариса и полковник Слейтън подготвяха Малкълм за неговия режим на почивка и самолечение (той изпитваше разбираема неприязън към лекарите), останалите ме заведоха в стая с възхитителен изглед към един невероятен фиорд и морето зад него.

През следващите четиринайсетина дни, докато Малкълм възстановяваше силите си в уединение, а после се затвори в една лаборатория, която пазеше като свое светилище, аз прекарах времето си с останалата част от екипа му, разглеждах островите, изучавах създадените от групата технологии и размишлявах върху неотдавнашните ни приключения. Това беше време за зареждане е енергия и постепенно усетих, че вече не говоря и не действам като доктор Гидиън Улф от Манхатън, професор в университета „Джон Джей“ и уважаван член на американското общество, а като някой, който подобно на спътниците си се е отказал от гражданството си и страната си. Качвайки се на борда на кораба на Малкълм в затвора „Бел Айл“, аз бях престъпил закона — в най-добрия смисъл на думата, разбира се, но подобни разграничения нямаше да ми помогнат много, ако попаднех в ръцете на властите. Затова се впуснах стремглаво в новата си роля — денем обсъждах бъдещи проекти, изучавах нови оръжия и технологии, а нощем все по-страстно се влюбвах в Лариса.

Сега всичко това ми се струва сън, към който бих се върнал с удоволствие, ако можех да забравя ужаса, който ме изтръгна от него.

Този ужас не беше непредизвестен, макар че в онези дни аз бях твърде погълнат от емоционална и интелектуална възбуда, за да разпозная признаците. Първия още си го спомням ясно: една вечер, докато слънцето отскачаше от скалата пред тъмното стъкло на прозореца в стаята ми (по това време на годината на Сейнт Килда се стъмваше напълно само за около три часа в денонощието), аз преравах джобовете на самото, което носех в затвора преди няколко дни, и открих компютърния диск, който ми беше дала мисис Прайс. Докато го гледах, първата ми мисъл беше за Макс: не както го видях за последен път, с част от пианата му, отнесена от куршума на снайпериста на ЦРУ, а жив, засмян и приказлив както винаги. После бавно си спомних информацията, записана върху диска — *цялата* информация. Толкова се бях съсредоточил върху обстоятелствата около смъртта на Форестър, че съвсем бях забравил как Макс беше успял да разбие кода на втората поредица образи: старите кадри с нацисткия концентрационен лагер, през който преминаваше дигитално вмъкнатият силует на неидентифицирана фигура.

Пъхнах диска в компютъра, поставен върху едно обикновено бюро до прозореца, отворих записа и го изгледах още веднъж.

— Интересно ли е?

Гласът на Лариса леко ме сепна. Обърнах се и я видях да влиза бързо през отворената врата. Простенах тихо, когато тя се хвърли в скута ми, целуна ме бързо и обърна тъмните си очи към монитора.

— Какво е това, за бога? Да не си замислил да опиташ малко ревизионизъм?

— Да не искаш да кажеш, че не си го виждала? — учудих се аз.

Лариса поклати глава.

— Каквото и да е, не ми изглежда съвсем готово.

— Така е — отвърнах аз и отново пуснах филма. — Макс го откри върху диска, който получих от жената на Прайс. Бях забравил за него и когато го видях отново, реших, че и то е поръчка от брат ти.

— Ако е така, никога не съм чувала за него. — Лариса скочи и отиде при светещото табло до леглото ми. — Може би Лион знае нещо. — Тя натисна няколко клавиша. — Лион, ела в стаята на Гидиън, моля те. Той е открил нещо странно.

След няколко минути Лион влетя при нас. От устата му висеше цигара.

— Е, каква е загатката ти, Гидиън? — каза той. — Бях доста зает, когато ти... — Той внезапно спря, защото видя образите на екрана. — Какво, по дяволите, е *това*? — Докато аз отново обяснявах откъде имам диска, погледът на Тарбел се закова още по-настойчиво върху сивата фигура на монитора.

— Знам кой е — каза той, смаян и все пак объркан. — Да, *сигурен* съм, но не мога да... ето, виждате ли, когато се обръща в профил. *Знам*, че и преди съм виждал този силует.

— Точно така се чувствах и аз, когато го видях за пръв път — кимнах аз. — Но не можех да се сетя...

— Чакайте! — В сатанинските черти на Тарбел проблесна внезапно хрумване и той изтича до клавиатурата на компютъра. — Мисля, че мога да... — Не довърши изречението и се захвана за работа. После на екрана започнаха да се появяват и изчезват нови кадри.

— Какво е това, Лион? — попита Лариса. — Наистина ли Прайс е вършел за Малкълм и нещо друго освен филма за Форестър?

Тарбел сви рамене.

— Щом не е казал на *теб*, скъпа, определено не би споделил с нас. Но що се отнася до *този* загадъчен тип...

Той посочи екрана, където отново се бяха появили кадрите с концентрационния лагер. Тарбел почука още малко по клавиатурата и оживено възкликна:

— Ето го!

Изведнъж мистериозният силует придоби образа на човек, чието име всички знаехме:

— *Сталин* — промълвих аз, по-объркан от всякога.

— Да, наистина е Сталин — съгласи се Лариса, която изглеждаше не по-малко озадачена. — Но защо Прайс е сложил именно него в нацистки концентрационен лагер?

Тарбел само отново сви рамене, а аз попитах:

— Смяташ ли, че е важно? Може би трябва да попитаме Малкълм?

— Не, Гидиън — отвърна твърдо Лариса. — Не сега. Тъкмо от него идвам. Той е работил цяла нощ и си е докарал нов пристъп.

Вниманието ми се отклони към състоянието на Малкълм и аз се запитах на глас:

— Какво прави всъщност той в тази лаборатория?

Лариса безпомощно сви рамене.

— Не казва, но се мъчи от месеци. Каквото и да е, ще ми се да се откаже, защото отчаяно се нуждае от почивка. А що се отнася до това... — Тя се пресегна, за да изключи екрана на терминала, а после извади диска и го хвърли на Тарбел. — Според мен Прайс е работел върху някакъв филм. Забрави го, доктор Улф. — Тя обърна лицето ми към своето и се наведе да ме целуне. — Сега настоявам за пълното ти внимание.

Тарбел се прокашля.

— Май ставам излишен — каза той, като пъхна диска в джоба си и се отправи към вратата. — Нали ти казах, Гидиън, ти си късметлия...

Може би. Но късметът никога не трае вечно; и ако знаех колко бързо ще се обърне моят и колко важен за тази промяна беше откритият отново диск, не бих позволил вниманието ми да бъде отвлечено дори и от Лариса. Защото закършената версия на тези кадри твърде скоро щеше да доведе до едно толкова невъобразимо престъпление, че дори и нашият безсмислено хиперактивен свят щеше

да занемее. Въпреки че то щеше да ме изпрати в изгнание в африканските джунгли, където чакам пристигането на бившите си сподвижници, объркан и ужасен както никога досега.

Докато продължавахме да чакаме Малкълм да излезе от лабораторията си и да обяви, че е време да се впуснем в поредната измама, от време на време ни беше трудно да запазим търпение, макар да признавам, че, както неведнъж изтъкна Лион Тарбел, за мен и Лариса беше по-лесно, отколкото за другите. Всъщност Тарбел толкова се вълнуваше от мисълта, че и други освен него имат физическа връзка, че първо едва не се изпържи в така наречения „костюм за виртуален секс“ (всъщност нищо повече от наполеонки от тънка гума с вградени мощни електроди), а няколко дни по-късно изкара малък реактивен хеликоптер от използвана за хангар плевня и замина за Единбург. Докато се приготвяше за излитане, аз му изтъкнах, че Глазгоу е по-близо, но на хитрото му лице се изписа дълбоко презрение.

— Пияни работнички и наркоманки! — изрева той. — Не, Гидиън, единбургските проститутки обслужват зажаднели за секс адвокати и перверзни политици. Те притежават огромен сексапил, те са за мен!

Двигателят изрева и Тарбел потегли.

Така започна една незабравима вечер. По изключение бях сам, защото Лариса беше решила да бди цяла нощ до леглото на все още болния си брат. Искаше да е сигурна, че си почива, а не работи в лабораторията си. Отново започнах да размишлявам какво ли го бе погълнало така всецяло; хрумна ми, че ако Лариса твърдеше, че не знае, вечно тайнственият и мълчалив полковник може да има някаква представа. Поразпитах и научих, че Слейтън се е усамотил в залата за контрол на комуникациите. Затова тръгнах да разбера дали с предполагаемите си психологически умения не мога да го накарам да ми каже с какво се занимава Малкълм.

Залата за контрол се помещаваше в сградата на някогашна кръчма срещу църквата, където се намираше проекторът на озоновото оръжие. Под кръчмата имаше подземно помещение от около сто

квадратни метра, където се съхраняваше апаратурата за подслушване на електронните комуникации по света, както държавни, така и лични. Правителствата на Съединените щати и техните англоговорещи съюзници от десетилетия използваха подобна система, наречена „Ешелон“ и съставена от няколко такива инсталации за контрол, всяка от които заемаше голяма площ; за пореден път Малкълм беше постигнал следващото ниво на технологично развитие.

Почуках на имитиращата дърво врата няколко пъти, без да получа отговор. Но тъй като чувах неразбираеми шумове отвътре, предположих, че полковникът наистина работи. Затова влязох тихо и се озовах пред една от най-странните картини, които бях видял след пристигането си.

Лампите по тавана бяха изключени, прозорци нямаше, ала мракът се разсейваше от светлината на двайсетина монитора, не особено големи, но достатъчни, за да заемат по-голямата част от едната стена. Проблясващите по тези екрани форми отначало ми се сториха безсмислени, но когато очите ми привикнаха с леко стробоскопската светлина, осъзнах, че те са бързоменящи се блокове текст, закодиран и разкодиран, и тук-там схеми и диаграми. На всеки екран имаше нещо различно, а какофонията, която бях чул отвън, се дължеше на десетки аудиосигнали — някои разбираеми, други закодирани, но всички звучащи едновременно.

Слейтън седеше до контролния пулт сред всичко това с лице към двата най-големи монитора и ги гледаше, макар проблясващата по тях информация да се движеше твърде бързо, за да може да я разбере. Тъй като исках да го попитам какво, по дяволите, прави, а не можех да привлека вниманието му дори чрез най-гръмкото и театрално прокашляне, направих още една-две крачки навътре в залата. И тогава замръзнах.

Когато го заобиколих отстрани, видях, че по дългия белег на лицето му се стичат сълзи. Изражението му обаче беше каменно както винаги: само едва доловимото потрепване на мрачно стиснатата му челюст издаваше някакви чувства. При такъв човек обаче дори и това леко движение бе достатъчно красноречиво.

Стана ми ужасно неудобно и се опитах да се измъкна към вратата. Но преди да измина и половината път, видях ръката на полковника бавно да се протяга към пулта и да докосва с пръст един

клавиш. Шумът в залата бързо утихна толкова, че само засили смущението ми. После, без да се обръща, Слейтън промълви:

— Това, което чувате и виждате, докторе, се излъчва от различни министерства на отбраната и разузнавателни управления по света.

— Аха. — Не можах да се сетя какво друго да отговоря.

— Кажете ми — продължи Слейтън, — вярно ли е, че човешкото ухо не е достатъчно чувствително, за да долови лъжата?

Изглежда, нямах друг избор, освен да продължа разговора.

— Обикновено да — казах аз. — Този тип интерпретации обикновено са емоционални преценки, а не сетивна увереност.

Полковникът изръмжа.

— Може би. Може би моето ухо просто е тренирано с годините. Но мога да ви кажа най-категорично, докторе, че това. — Той отново усили сигналите. — *Това е звукът на лъжата...*

Не знам колко време стоях там и гледах скованото тяло на Слейтън, който продължаваше да наблюдава огромните монитори. Най-накрая той се протегна, намали отново звука, попи открито е кърпичка белега и другата си буза и обърна стола си към мен.

— Мога ли да направя нещо за вас, доктор Улф?

— Аз... аз се чудех... — Докато търсех думите, ми хрумна, че Слейтън може би изпитва удоволствие от неудобството ми; но като се взрях по-внимателно в лицето му, не открих нищо, което да подкрепи това подозрение. — Всъщност става въпрос за Малкълм. Дали бих могъл да му помогна като лекар?

— Смятате ли, че има нужда от психиатрична помощ? — Колкото и да беше странно, въпросът звучеше съвсем искрено.

— Нямах предвид това — отвърнах аз. — Но аз наистина съм лекар и мога да позная хроничната болка. А Лариса ми разказа неговата... история.

— Така ли? — присви очи Слейтън. — Е, щом ви е казала това, трябва вече да сте заключили, че нито вие, нито някой друг може да направи нещо. Болкоуспокояващи и почивка — няма друго за него. И никога не е имало.

— Явно той няма проблеми с лекарствата — казах аз, откривайки пукнатина. — Но защо не си почива достатъчно?

Нещо смътно, наподобяващо усмивка, се промъкна в едното ъгълче на устата му.

— Умно, докторе — каза той. — Но не мога да ви отговоря на този въпрос. Никой от нас не може. По простата причина че никой от нас, дори Лариса, не знае какво занимание отнема съня му.

— Разбирам — казах аз. После огледах залата и добавих: — А вие?

Безплътната усмивка сякаш стана по-видима.

— Джона и аз сглобяваме и инсталираме холографски проектор за кораба. Той трябва да ни позволи да се движим, без да ни усетят, и да избягваме каши като тази във Флорида.

— Възможно ли е това?

Слейтън замислено наклони глава.

— В Пентагона почти бяхме успели. Малкълм смята, че е изпитал подробностите.

— Разбирам — не отстъпвах аз, докато се разхождах насам-натам. — Но проекторът не обяснява всичко това, нали? — попитах аз, като посочих екраните.

Не знам каква реакция очаквах на такъв директен въпрос, но със сигурност не беше онази, която получих. Слейтън се засмя добросърдечно и протегна ръка към един празен стол до неговия.

— Седнете, докторе, и ще ви обясня — каза той. — Тъй като цялата идея зависи от вас...

Когато заех мястото си до полковника, той каза:

— В някои свещенически и монашески ордени още се практикува самобичуването. Смятате ли това поведение за ненормално, докторе?

— За крайно, да — отвърнах аз, като погледнах заедно с него мониторите. — Но не за ненормално. Такава ли е тази работа за вас — самобичуване? Болезнените светлини и звуци играят ролята на бича ли?

— В определен смисъл със сигурност — отвърна Слейтън с прямота, която както всичко друго в него беше много впечатляваща. — През по-голямата част от живота ми, докторе, този свят — той посочи екраните — беше джунглата, сред която се движех и се борех, за да донеса на езичниците вярата на демокрацията. Докато... — Вниманието му се отклони, но той скоро се усети. — Едно е да откриеш, че твоят бог стъпва върху глинени крака. Съвсем друго е да разбереш, че тези крака са потънали в кръв. Не само кръвта на враговете ти, но и на твоите сподвижници. И да осъзнаеш, че и ти си съучастник в смъртта им. Че си виновен... по недоглеждане.

Видях как очите му отново се наляха със сълзи, а после казах:

— Полковник, вие говорите за кампанията в Тайван. Но не можете...

— Босна, Сърбия, Ирак, Колумбия и, да, Тайван — прекъсна ме бързо той. — Или всяко от шестте други места, където съм убивал и съм излагал на смърт войниците си и името на свободата. Можете ли да си представите какво означаваше да открия, че единствената свобода, от която се интересуват моите началници, е свободата на богатите им господари да въртят бизнес по тези места? Аз не съм глупак, доктор Улф. Най-малкото не обичам да се смятам за такъв. Защо тогава не го видях? Изобщо. Международните търговски организации и военните съюзи, чийто авторитет защитавахме — нима изкорениха тиранията, експлоатацията или неравенството поне в една

от тези държави? Нима донесоха истинска свобода поне на една страна, която и без това вече беше свободна? Слейтън размаха стиснатия си юмрук.

— А ние все пак продължавахме да се подчиняваме. Да проливаме за тях кръвта на враговете си и да оставяме собствените си войници да умират. А после в Тайван стана ясно, че сме пратени там, за да умрем, че Вашингтон няма никакво намерение да спре нашествието на Пекин, че американците всъщност са в съюз с комунистите капиталисти. Не че харесвах правителството на Тайван, докторе, и още не го одобрявам. Но защо войниците ми да умират заради подобен цинизъм? И най-вече — Слейтън си пое дълбоко дъх — защо не го прозрях?

Свих рамене — нямаше смисъл да му опонирам от любов към спора.

— *Mundus vult decipi* — казах тихо аз.

Неуловимата му усмивка се върна.

— Благодаря, докторе.

— Съжалявам...

— Не, говоря съвсем сериозно. Благодаря ви, че не тръгнахте да ме успокоявате с фалшиви обяснения. Да, всеки иска да бъде мамен, включително и аз. Искях да вярвам в уроците, които бях научил като момче. Когато баща ми се върна от Персийския залив в чувал и го погребяхме в Арлингтън, исках да вярвам, че в тази война се е проляла кръв не само заради петрола. Някъде дълбоко в мен гените на африканския роб ми подсказваха, че съм глупак, но аз не им обърнах внимание. Борех се с всеки опит за разкриване на измамата. А после, в Тайван... всичко се разпадна. Когато отидох да работя в Пентагона, бях призрак. Човек, който е бил лъган и се е научил да лъже. И щях да си остана призрак, ако не бях срещнал Малкълм. Но все пак дори и с тези хора нещо ми липсва. — Той се обърна към мен решително. — Нещо, което *вие*, докторе, ще ми помогнете да оправя.

— Защо аз? — стреснах се леко.

В отговор Слейтън се изправи и тръгна из залата.

— Психология и американска история, докторе, имам нужда от вашите познания. — Той скръсти ръце и ги изви. — Сигурно ще се изненадате, че именно аз много настоявах да ви вземем на кораба.

Едва не се разсмях от удивление.

— Наистина съм учуден.

— Не че беше трудно, след като прочетоха книгата ви. — Слейтън взе един екземпляр от моята „Психологическа история на Съединените щати“ от рафта и я запрелиства. — И видяха снимката ви — продължи той с тона на разбиращ и леко неодобряващ баща. — В този момент изборът бе направен. Но аз бях този, който ги насочи към вас. — Той спря да прелиства, загледа се в една страница от книгата и ме погледна развеселено. — Наистина ли смятате, че смъртта на майката на Джеферсън има нещо общо с написването на Декларацията за независимостта?

Избирах думите си по-внимателно, отколкото в книгата.

— Винаги ми се е струвало, че едва ли е случайно съвпадението на двете събития във времето. По всичко личи, че Джеферсън не се е разбирал много с майка си.

Слейтън кимна.

— Навремето подобна идея би ме отвратила, докторе. Цялата ви книга би ме отвратила. Вие слагате американската нация на кушетката и откривате, че е изтъкана от неврози.

— Много повече от неврози — осмелих се да кажа аз.

— Да — отвърна Слейтън. — Както казах, някога щях да ви прокълна за това. Но сега... — Той спря, а очите му се загледаха в танцуващите по пода светлини.

— Полковник — обадох се аз, — моля ви да не приемате това като омаловажаване на чувствата ви, но сигурно разбирате, че вашите терзания не са новост в американската история. „Измамата“, която описвате, е само нуждата да вярваме във вроденото философско и етично превъзходство на Съединените щати — това, което обикновено се нарича морална самомнителност. И то е с нас от самото начало. Всяка държава извършва големи престъпления, за да стигне до позицията на неоспорвана власт. Нашата не прави изключение. Трябвало е да се измисли метод за представяне на тези престъпления така, че хората да могат да живеят със съвестта си.

— Всичко това е вярно — каза Слейтън, като продължи да гледа към пода. — Но ние с вас ще разтърсим почвата под тази самомнителност.

Успокоителната ми проповед отиде на кино.

— Така ли? — попитах аз.

Слейтън кимна бавно, излезе от унеса си, обърна стола си към моя и седна.

— Преди един час говорих с Малкълм. Той беше дълбоко разгневен от нападението над Афганистан, въпреки че изведохме хората. Съгласи се с предложението ми следващата ни цел да бъде същото двуличие, което оправдана всичко — от заробването на моите прадеди до афганистанската атака. Той остави на нас двамата да уточним подробностите.

— Разбирам. — Опитах се да го приема колкото се може по-спокойно: очаквах да бъда част от следващата задача, но не и да я разработвам. — Е, имате ли някакви конкретни идеи?

— Още не — отвърна Слейтън. — Седя тук с вашата книга и се опитвам да измисля нещо, но щом се задълбоча, веднага потъвам в...

Той спря внезапно и наклони глава, заслушан в долитащите от апаратурата шумове.

— Ето пак — промърмори той. — За трети път тази вечер.

— Какво за трети път?

Слейтън поклати глава и продължи да се вслушва; а аз осъзнах, че ухото му „с фина настройка“ е способно да подбира отделни съобщения от обръкващия шум.

— Мосад — каза той. — Израелското разузнаване. Тази вечер за трети път хващам части от радиोगрами до или от техни агенти в Европа. Говорят за някаква терористична дейност около германски концентрационен лагер.

Замислих се.

— Може да е войнственото крило на „Нова Германия“ — предположих аз. — Откакто Партията на свободата спечели изборите в Австрия, приятелите им от другата страна на границата създават много проблеми.

— Възможно е — отвърна не особено убедено Слейтън. — Но ако беше обикновено европейско твърдоглавие, израелците нямаше да са толкова притеснени. Е, ние си имаме своя работа, докторе — каза той, като се протегна да изключи всички аудио- и видеомонитори в залата.

И така пред нас се появи и изчезна незабелязан още един знак за потресаващата трагедия, която скоро щеше да ни застигне. Дори и сега не мога да преценя колко хора щяха да оцелеят, ако в този момент аз и

Слейтън се бяхме вслушали по-внимателно в загадъчните съобщения, уловени от апаратурата. Защото подобни мисли несъмнено биха ме довели до лудост.

Колко оригинален и жизнен ни изглеждаше тогава планът, който ние с полковник Слейтън разработихме през следващите дни, и колко горд бях аз, че работех заедно с човек, чиито дела са вдъхновявали момчета и засрамвали зрели мъже! Макар че никога не беше ставало въпрос за някакво равенство в нашето партньорство, Слейтън беше повече от любезен (макар и на моменти строг) учител и ние бързо установихме ефективен ритъм на работа, който ни позволи да начертаяме плана за нападение през първите двама и четири часа. Следващите четирийсет и осем буквално отлетяха и в края на третия ден бяхме убедени, че разполагаме с план, който ще постигне много повече от замисленото, но не можехме да бъдем сигурни, преди да сме го изпробвали върху колегите си.

Изчакахме още около един ден, докато Тарбел се върне от екскурзията си. Разтегнал устни в доволна усмивка и крачещ с изтощена, накуцваща походка, Лион влезе в стаята, където всички (освен Малкълм) се бяхме събрали за вечеря, за да обяви, че е готов за едно свястно ядене — „Как шотландците издържат с такава храна?“ — и ползотворен разговор (явно можеше да разсъждава смислено само след като прекарал няколко дни с жени с „изключителен сексапил“). След това уверение Слейтън кимна към мен: бяхме решили аз да съм този, който ще обяви плана, тъй като той бил по действието, а не по думите и само щял да оплете конците. Престорих се, че не съм забелязал обидния подтекст, тъй като знаех от кого идва, и започнах да описвам накратко какво сме измислили.

Като начало отбелязах, че досегашните успехи на екипа според мен се дължат преди всичко на един елемент: правдоподобността. Всяка измама биваше приета, защото съдържаха някаква фундаментална логика. За мнозинството американските политици не бяха много повече от чучела, показвани по телевизията; а всеки, който познаваше забележителния ум на Уинстън Чърчил и готовността му да жертва човешки живот за политическите си цели, лесно можеше да

повярва на писмата до Принцип. Що се отнася до Христос, за неговия живот можеха да се докажат много малко неща; а дори и хилядите вкаменелости, открити от археолозите и антрополозите, не бяха дали никакво неопровержимо доказателство за човешката еволюция. А по отношение на филмовите кадри с Форестър хората винаги са били склонни да обвиняват за всичко ислямските терористи. Затова първата ни цел беше да изградим плана си върху здрава историческа основа, за да запазим същото ниво на правдоподобност.

Останалите го приеха без особен коментар. След това нещата малко се усложниха. Обявих, че ние с полковник Слейтън смятаме да използваме за отправна точка убийството на Джордж Вашингтон. Думите ми бяха приети с всеобщо недоумение, което подсказваше, че или колегите ни не знаят, че Джордж Вашингтон е убит, или са забравили тази история. Обясних им, че е естествено, защото убийството е грозна страница от американската история, която обикновено се прикриваше с някаква обща психологическа нагласа. Но, продължих аз, той наистина е бил убит: заболял от инфекция на гърлото, за която няколко лекари му предписали кръвопускане. Тези лекари обаче били тайно подкупени от група бизнесмени и политици, между които и някои от другите Основатели, които искали Бащата на нацията да замлъкне завинаги. През последните месеци от живота си Вашингтон започнал да разбира до каква степен едва стъпилите на крака Съединени щати са продадени на bankerите и търговците и смятал да каже нещо по този въпрос, и то публично. Само че силните на деня, които удивително приличали на днешните, нямало да му позволят. Резултатът: убийство с нож за пускане на кръв.

Фуше заяви, че тази история предоставя чудесна основа за измама, тъй като се отнася до раждането на самите Съединени щати и в същото време съдържа огромен потенциал за спорове. Но каква, попита той, е измамата, която смятаме да сътворим? В този момент трябваше да си признаем, че самата история е измамата. Двамата със Слейтън бяхме установили, че макар убийството на Вашингтон от корумпирани политици под диктата на дебелия портфейли да представляваше подходящ паралел със сегашното състояние на Съединените щати, то не беше исторически факт. Последва миг тишина, след което масата избухна в мощен смях и престорено възмущение, последвани от сърдечни аплодисменти. Лариса, която

никога не се предаваше, обяви, че от самото начало знаела, че лъжа; но не издържа дълго и когато всички се успокоиха, започнахме да обсъждаме защо идеята има такъв потенциал.

Преди всичко, ако целта ни беше да нанесем удар върху американската морална самомнителност, нямаше смисъл да клеветим съвременните политически лидери. Гражданите на Съединените щати отдавна знаеха, че техните национални и местни представители са такива, каквито ги нарече Слейтън, платени слуги на корпоративната класа, и всеки опит да се разпали широка философска криза, като им се припишат долни или подкупни мотиви, беше обречен на провал. Нито пък можехме да използваме слабо известни факти и личности, имайки предвид колко малко държеше на историята широката общественост. Но макар повечето хора да не можеха да кажат как и кога са се родили Съединените щати, огромното мнозинство от тях все още смятаха, че това раждане е било нещо хубаво, а Джордж Вашингтон е имал централна роля в него. Поиграй си с тези идеи с безсрамието на жълтата преса, и полученият скандал като нищо може да прикове вниманието на цялата нация и да накара американците да погледнат другояче на страната си.

Един заговор за убийство щеше да свърши най-добра работа, по-добра дори и от сексскандал. В края на краищата думите „президент“ и „сексскандал“ отдавна бяха неразривно свързани в представите на обществото, докато насилствената смърт — както доказваше ефектът от кадрите с убийството на Емили Форестър — все още предизвикваше драматични емоции и всеобщ интерес. И тъй като фактът, че Джордж Вашингтон като толкова свои (а и наши) съвременници е бил убит от некадърни лекари, беше добре известен, новото „разкритие“, че всичко е било резултат от заговор, едва ли щеше да предизвика повече скептицизъм по света, отколкото сред моите сътрапезници. Накратко, правдоподобността за пореден път щеше да посее съмнения.

Към края на вечерта всички се съгласиха, че планът е достатъчно добър, за да бъде представен на Малкълм. Слейтън се зае с тази задача, която изпълни на следващия ден. Докато той се беше затворил с болния ни шеф, аз крачех из стаята си, а Лариса лежеше на леглото и ме уверяваше, че всичко ще мине добре. И май така и стана: Слейтън излезе от срещата много доволен и ми каза, че Малкълм одобрил

идеята и поискал другите да започнат да подготвят документите, които щяха да ни трябват.

И все пак ми се струваше странно, че Малкълм не беше излязъл от уединението дори за миг, за да даде одобрението си лично. Попитах Слейтън дали е напълно доволен от реакцията на водача ни и той каза, че всичко било наред; и все пак си личеше, че е леко разочарован от начина, по който беше посрещната идеята ни. И макар да се опитвах през следващите натоварени дни да припиша тези чувства на здравословните проблеми на Малкълм и свързаната с тях емоционална и физическа неустойчивост, съмнението не ме напускаше напълно: през редките свободни мигове често ми се искаше да го попитам какво се крие зад поведението му.

Такава възможност не ми се удаде, преди отново да се качим на кораба и да се отправим към Атлантика, за да променим представите на света за раждането и националния характер на Съединените щати. По време на това пътуване щях да открия, че привидната липса на интерес у Малкълм няма нищо общо с нашия план, а се дължи на много по-съществени тревоги, които скоро щяха да бъдат потвърдени от същия онзи диск, който намерих в джоба си.

В основата на онова, което започнахме да наричаме „номера с Вашингтон“, лежаха два комплекта фалшифицирани документи. Първите бяха предсмъртни признания на трима измъчвани от вина конспиратори, съучастници в убийството: Томас Джеферсън (чиито собствени прегрешения и двуличното му отношение към робството отдавна го бяха превърнали в лесен обект на какви ли не критики), Джон Адамс (чийто страстен и понякога ирационален федерализъм непрекъснато му навличаше всеобщ гняв) и един от лекарите на Вашингтон. Втората серия се състоеше от писмата на президента до близки приятели, в които той обявяваше намерението си да се обърне към нацията и да я предупреди за растящата власт на онези, които контролираха богатството на страната.

Докато ние със Слейтън съчиним писмата, Лион и Жулиен вече бяха подправили необходимата хартия и мастило; скоро документите бяха готови. Качихме се на кораба и се отправихме към Ню Йорк и Вашингтон, за да засекретим произведенията си в съответните архиви.

Скоро след отпътуването си решихме да пресечем Атлантика под вълните, тъй като небето може би още бе пълно с патрули, търсещи загадъчния кораб. Затова се върнахме в самотните води и се понесохме на югозапад плътно до океанското дъно, докато не стигнахме континенталния шелф. Тогава сякаш светът пропадна под нас.

Спуснахме се още по-дълбоко, пресякохме билото на големия подводен риф, наречен Бодливеца, насочихме се към Бодливата равнина на дълбочина почти хиляда метра: нечувано постижение за повечето конвенционални подводници, но очевидно пореден забележителен успех на нашия кораб. Пейзажът на морското дъно беше живописен (повече от предишния път, защото този път бяхме слезли много по-дълбоко), но така неизменната потискаща липса на никакви съществени признаци на живот се набиваше още по-силно в очи. Отново ме заля същата смесица от тъга и възхита от предишното плаване, а когато Малкълм ме помоли по интеркома да ида при него в

наблюдателния купол, меланхоличният му тон сякаш съответстваше на скръбния ми вътрешен глас.

Когато стигнах при него, Малкълм беше сам, седеше в инвалидната си количка и наблюдаваше играта на мощните прожектори на кораба сред странния пейзаж навън. Пристъпих тихо към него, а той посочи към един стол наблизо.

— Седни, Гидиън — каза ми.

Разтриваше челото си със съкрушено изражение, но после изведнъж се сепна, докосна ръката ми и посочи през корпуса към една великолепно гледка: самотна риба, дълга около осем метра, странно създание, вероятно акула. Но движенията ѝ бяха твърде бавни и провлачени за този вид, а очите ѝ, за разлика от празните черни очи на посестримите ѝ, блестяха ярко.

— Акула-сънливец — обясни зарадван Малкълм. — Дълбоководна риба. — Внезапно лицето му отново помръкна. — Прогонват я нагоре със звукови предаватели, които пускат на дъното на океана. Над нас сигурно има траулер — до довечера този звяр ще е мъртъв. Месото не е кой знае какво, но в някои части на Азия се смята, че очите ѝ увеличават потентността. — Той въздъхна отчаяно. — Не мога да разбера защо хора, които се плодят като зайци, се тревожат толкова за потентността си.

Щях да отговоря, но Малкълм вдигна ръка и ме спря. Искаше да погледа мълчаливо как акулата-сънливец плува грациозно, но фатално към повърхността и смъртта. Когато отново се обади, едва долавях думите му.

— Какво нещо е да виждаш чудесата на света ясно, без медикаменти, Гидиън. Невероятно. — След няколко секунди забелязах, че зъбите му скърцат, а веждите му се извиват отчаяно. — Но толкова болезнено — прошепна той. Тялото му видимо се разтресе. — Болката увеличава като телескоп времето... заличава минути, часове, дни... — Той се приведе към стъклото и прошепна: — От колко време те гледам, бедни ми, обречени приятелю? — Струваше ми се невъзможно да издържи още дълго тази агония, без да изгуби самообладание; но едва когато акулата се изгуби от поглед, Малкълм се предаде и извади от джоба си спринцовката. — Нали ще ме извиниш, Гидиън? — попита той, като пъкна иглата във вената си и изпразни спринцовката в кръвоносната си система. После се облегна назад и за миг затвори очи.

— Малкълм — казах внимателно аз. — Извинявай, че те питам, но смяташ ли, че честотата и силата на пристъпите се увеличават?

Той кимна.

— Само да можех да си почина — каза той. — Но няма време. Не и сега. — Той си пое дълбоко дъх и най-сетне се обърна към мен. — Ти свърши много добра работа на острова, Гидиън. И другите също, разбира се, но понеже на теб ти е за пръв път, исках да ти го кажа лично — страхотна работа.

Усмихнах се облекчено.

— Полковник Слейтън и аз се притеснявахме, че не си толкова възхитен.

— Защото не участвах ли? Да, съжалявам. Но сега мога да работя само по няколко часа на ден и трябва да ги пестя. Това няма никаква връзка с работата ти, която е изключителна. Всъщност по-скоро се притеснявам, че проектът може би е твърде добър.

За миг спрях объркан.

— Не мислех, че една измама може да бъде твърде добра.

— Може, ако е създадена, за да бъде разкрита — отвърна Малкълм. — Не ти ли е минавало през ума, Гидиън?

— Какво?

— Че нашата работа още не е разкрита.

Съвсем се обърках.

— Мислех, че точно това е целта.

— Но не цялата. — Малкълм звучеше дълбоко разочарован. Това впечатление се засили, когато той завъртя ядосано количката си. — И половината не е! — продължи той с възродени от лекарството сила и ярост. — Планът беше в крайна сметка да ни разкрият — ние сеем тези фалшификации, за да покажем капаните на нашия век, а не за да пълним главите на хората с още безсмислена информация!

Свих рамене и се опитах да го успокоя.

— Това е вътрешно противоречие, Малкълм. Само умели измами могат да докажат тезата ти — но пък умелите измами трудно се разобличават. Накрая сигурно сам ще трябва да разкажеш какво си направил.

— Опитвах се! — възрази той. — Лариса сигурно ти е казала. Ние направо заявихме на американците, че кадрите с Форестър са фалшифицирани. И какво стана? Те все пак пратиха онези безпилотни

чудовища в Афганистан! Миналата седмица разкрих на немското и английското правителство истината за писмата на Чърчил, а те какво ми отговориха? Немците не ми обърнаха внимание, защото нямат интерес да разкриват измамата, а англичаните казаха, че не могат да излязат с обяснения, които са странни, корисни и следователно напълно неправдоподобни! — Той се помъчи да се овладее. — Не съм споделял с другите, Гидиън, и те моля да не им казваш, но понякога почвам да се съмнявам в цялата идея. Може да се наложи да направим нещо друго, много по-драстично.

Спомних си колко обичаше тайнствеността и се опитах да не издавам любопитството си.

— С това ли се занимаваш в момента?

— Не. — Резкият му глас и внезапно вкаменилото му се лице ме стреснаха; после Малкълм поклати няколко пъти глава. Изглеждаше силно притеснен. — Искам да кажа „може би“. — Той плесна с длан по облегалката на количката си. — Не ми се говори за това! Въпросът е вие е полковника да вградите в плана си някаква гаранция. — Той завъртя количката си към мен и вдигна пръст. — Искам да бъда сто процента сигурен, че в крайна сметка измамата ще бъде разкрита. Това е много по-сериозно от онази работа с Форестър. Тук си играем със самата душа на най-могъщата нация в света, една страна, която няма нужда дори да рискува живота на своите млади граждани, за да наложи политическия си морал. Не трябва да има гафове.

Беше ми малко трудно да се пренастроя, след като дни наред си бях блъскал главата как нашата измама да стане по-правдоподобна от всичко извършено досега. Мисленето ми беше толкова изкривено, че, току-виж, бях тръгнал да споря с Малкълм, когато по интеркома се разнесе гласът на Тарбел:

— Гидиън, къде си, в кулата ли?

Хвърлих още един озадачен поглед към Малкълм и докоснах едно табло наблизко.

— В наблюдателния купол, Лион. Трябвам ли ти?

— Не, стой, аз ще се кача при теб — отвърна той. — Имам нещо, което може да те заинтригува.

Почти цяла минута не проговорихме нито аз, нито Малкълм. Беше доста неловко. После той се обади много тихо и леко разкаяно:

— Знам, че всичко това ти звучи ужасно странно, Гидиън. И знам как се чувстваш след целия този труд. Но в тази работа е много опасно да не се главозамаеш от способността да мамиш толкова много хора едновременно. Аз съм не по-малко виновен от всеки друг. Ето защо...

— А, ето къде си бил! — извика Тарбел, докато прескачаше стълбите от контролното ниво. — Я, и Малкълм. На теб също може да ти е интересно, понеже засяга стария ни приятел мистър Прайс.

Лицето на Малкълм отново помръкна, този път още по-бързо.

— За какво говориш, Лион? — попита предпазливо той.

— Гидиън, или по-скоро неговият приятел мистър Дженкинс, попаднал на резултатите от някакъв друг проект на Прайс. Мислехме, че е филм, но сега не съм толкова сигурен, Гидиън.

Тарбел се спусна към един терминал и извика на екрана нещо; аз хукнах след него, но Малкълм ме изпревари.

— Вижте тук — каза накрая Лион. — Кодирани съобщения. След онази вечер, Гидиън, аз програмирах системата за глобално следене да търси съобщения с комбинации от ключовите думи „Дахау“ и „Сталин“.

Малкълм пое дълбоко дъх. Тарбел не го чу, но аз се обърнах. Той се беше притиснал към облегалката на количката и изглеждаше по-зле от всякога; този път обаче страданието не беше физическо.

— До днес нямах късмет — продължи Лион. — А после ми излязоха няколко съобщения наведнъж. Всички са от израелското разузнаване.

Застинах, без докрай да разбирам защо. Спомних си нощта, когато полковник Слейтън седеше и слушаше как агенти на Мосад говорят трескаво за терористи и немски концентрационен лагер.

— Явно знаят за лентата — продължи развеселен Тарбел, — но странното е, че я приемат за сто процента чиста монета! Пуснали са десетки разузнавачи да търсят един от техните, който пръв се е добрал до завършената версия на компютърните изображения. — Ентусиазмът му замря и Тарбел присви очи. — Тъкмо това не мога да проумея. Защо ще търсят един от своите...

— *Името му!* — Беше Малкълм, който най-сетне успя да преодолее шока и да проговори.

Тарбел се обърна.

— Не те разбрах, Малкълм!

— Как се казва, по дяволите! — извика Малкълм и стисна количката си толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Тарбел се отдръпна леко.

— Не знам. Не го казват. Според мен нарочно.

С едно бързо движение на ръцете Малкълм бутна количката си към екрана. Прегледа за момент съдържанието му, а после сграбчи рамото на Лион.

— Събери всички долу, Лион — каза той, опитвайки се да овладее очевидно разразилата се в душата му буря. — И, моля те, веднага.

Тарбел знаеше, че няма смисъл да му противоречи. След като той излезе, Малкълм обърна количката си с гръб към екрана и бавно се върна до прозрачния корпус. Очите му бяха широко отворени и празни.

— Какво има, Малкълм? — попитах накрая аз.

— Ти си успял да декодираш онези кадри? — попита той все така тихо.

— Макс успя.

Малкълм кимна за миг и промърмори:

— Много добре си вършеше работата твойт приятел мистър Дженкинс...

— Искаш ли Лион да донесе диска?

Малкълм вдигна ръка.

— Няма нужда. В мен е завършената версия.

Ситуацията започна да се изяснява, а кръвта ми отново се смръзна.

— Значи Прайс наистина ги е направил за теб.

— Да — кимна Малкълм. Направи пауза, която ми се стори много дълга, а после каза замислено: — Е, Гидиън, боя се, че проектът ти за Вашингтон ще трябва да почака. Ако не греша... — Той наведе глава и я обви с ръце. — Дано да греша. Всъщност трябва да се молим да съм толкова луд, колкото изглеждам понякога.

Луд или не, Малкълм беше прав да се притеснява от загадъчните израелски съобщения за кадрите със Сталин. Когато се събрахме на масата за вечеря и съвещания на долното ниво на кораба, Малкълм ни показва завършената версия на компютърните кадри и ни обясни как е била създадена. Допреди няколко месеца трудно бих схванал опасността, която се криеше в това уж случайно късче визуална информация, но сега познавах достатъчно силата на прецизно разработената дезинформация, за да съзнавам пред каква катастрофа сме изправени.

Самите образи бяха пределно ясни и представяха Йосиф Висарионович Сталин й различни части на концентрационния лагер Дахау в края на трийсетте (Дахау беше един от първите големи германски центрове за изстребление). Виждаше се как съветският диктатор наблюдава с одобрение работещите затворници, жестоките им пазачи, екзекуциите и изхвърлянето на труповете. От време на време дори се кискаше, докато дърпаше от лулата си и разменяше информация и шеги с няколко високопоставени есесовци — включително и в един кадър с Хайнрих Химлер. Изводите бяха ясни: съветското правителство не само беше провеждало геноцид на своя територия, но бе замесено и в нацисткия Холокост в годините преди нахлуването на Хитлер в Русия.

— Но какво си искал да постигнеш, Малкълм? — попита Джона, дълбоко разтърсен от видяното. Както впрочем и всички ние.

— Руското правителство деградира. От просто нестабилно става опасно и дори гротескно — заяви Малкълм, все още стиснал юмруци върху облегалките на количката си. — След като идва на власт, дясното крило използва в четири бунтовнически региона същата тактика, която сравни Чечения със земята. Ядрени оръжия и технологии, макар и несъвършени, се продават на всеки, който може да плати и твърда валута. В заводите и на полето трудът е направо робски, а токсични и ядрени отпадъци се изхвърлят в плитки ями в Сибир. Нищо чудно, че

сепаратистките движения в този район са толкова яростни. Всеки нов проблем води само до по-порочни решения на централното управление. Стигна се дотам, че Русия е на път да се превърне в черната дупка на съвременния свят. Нейното рухване ще повлече със себе си цялата цивилизация. А останалите не правят нищо. Чуждестранните инвестиции в Русия са абсурдно високи и никой не може да си позволи да каже истината или да остави друг да я разкрие — нали информационните и комуникационните компании господстват на руския пазар. Аргументът, че заемите и инвестициите ще доведат до реформи, е същата пресметлива глупост като при китайския модел. Да влагаш пари при такава ситуация е все едно да наливаш бензин в огъня. — Малкълм спря и се облегна. Гневът му бавно отстъпваше място на угризенията. — С други думи, на мен ми се струваше, че трябва наново да се определи мястото на Русия в историята и в света.

— Не би могъл да избереш нещо... по-провокативно, Малкълм — каза Тарбел. В гласа му не бе останала и следа от ирония или закачливост.

Малкълм кимна мрачно.

— Или по-неподходящ изпълнител, както се оказа. Наех Джон Прайс, защото никой от нас нямаше неговите способности във визуалната манипулация. Но винаги съм имал известни резерви към него. Не само защото беше оператор на свободна практика, макар че това ме притесняваше. Но оператор на свободна практика от място, където предателството е тайната тема за разговор на приятелски вечери в уютни ресторанти... Такъв беше светът на майка ми; дори това само по себе си трябваше да ме възпре. Но мислех, че ще можем да го контролираме.

— Нима не успяхме? — обади се Лариса без капчица съжаление за убийството на Прайс.

— Понякога смъртта не слага край на бедите, които може да причини даден човек.

— И какви са те според вас? — попитах аз, като огледах присъстващите.

— Разгледах прихванатите от Лион съобщения — отвърна полковник Слейтън. — Като прибавим и онова, което чух аз, ситуацията наистина е много тежка. На всичкото отгоре е в доста напреднал стадий. Израелците явно се страхуват от някаква конкретна

терористична реакция към това ново разкритие за Холокоста. И от някой от техните агенти. Вероятно същият, който е открил филмовите кадри.

— Някой фанатик? — попита Илай.

Малкълм кимна. Угризенията бяха изписани на лицето му.

— Затова отмених проекта още преди да ви кажа за него. Дадох си сметка, че с някои исторически събития дори и ние не бива да си играем. Те отприщват твърде бурни емоции. В момента може би говорим за най-мрачния момент от човешката история. Дори изтезанията и жестокостите през средновековието не могат да се сравнят със сегашните мащаби, със систематичната лудост... — Малкълм поклати глава. — Този човек може да е загубил някой близък през Холокоста. Или може просто мисълта за него да е изкривила съзнанието му. — Изстинах от ужас при тази мисъл: не само че беше напълно правдоподобна и дори вероятна, но аз се бях сблъсквал с подобни хора и знаех на какво са способни. — Каквото и да е обяснението — продължи Малкълм, — сега той е един от най-страшните хора на света, един от онези, които предизвикаха Холокоста — фанатиците.

— В Мосад е пълно с фанатици — отвърна полковник Слейтън. — Там не е като в другите разузнавателни служби. Но те внимават да не споменат името му в съобщения, които не са сто процента сигурни. Решили са да се справят сами с проблема.

— Това е разбираемо — отсъди Фуше. — Откакто израелците влязоха в турската гражданска война на страната на кюрдите, между тях и Америка има огромно напрежение. Може да са нямали избор, тъй като водата им идва от Кюрдистан, но това не променя факта, че Турция е американски съюзник.

— Проверих съобщенията на ЦРУ — каза Тарбел. — Едва ли някой би се учудил, че те знаят по-малко и от нас. Усещат, че израелците имат проблем с един от своите, но нямат представа защо. Но въпреки това проявяват интерес. А когато ЦРУ тръгне слепешката... това не вещае нищо добро.

— Не и за нас — каза твърдо Лариса. — Единственото притеснение е този евреин. Кой е той? И как изобщо се с добрал до филмовите кадри?

— И какво смята да прави с тях — допълни Малкълм. — Ние и само ние трябва да отговорим на всички тези въпроси. Нито израелците, нито американците, нито който и да било друг. Искам ние да открием този човек, да вземем неговото копие от филма и да го унищожим.

Безжалостната категоричност на думите му ме стресна.

— Ама... не можем ли просто да го предадем на неговите хора, след като му вземем копие?

— Не — отвърна Малкълм със същата смразяваща решимост. — Ако се върне в Израел, ще пусне слухове, по-лоши и от самото копие. Ако той изчезне — или още по-добре, ако го принудим да каже на началниците си, че става въпрос за фалшификация, *преди* да изчезне, — тогава и само тогава ще се размине.

Погледът ми пробяга по лицата им. Знаех, че Малкълм звучи логично, но все пак се надявах някой да му възрази.

Това обаче не стана.

— Откъде да започнем? — попита тържествено Фуше.

— За съжаление в нюйоркския апартамент на Прайс едва ли ще научим нещо, иначе жена му щеше да съобщи на Гидиън. Значи остава... — На лицето му се изписа дълбоко нежелание.

— Лос Анджелис — кимна Джона.

Слейтън потропа с ръка по масата.

— Няма да е лесно. В града цари хаос, както впрочем в цяла Южна Калифорния.

— Пак водата — съгласи се Илай.

— Да — отвърна Малкълм, — но нямаме избор. Поемете курс по море към Лос Анджелис, полковник — не искам пак да се забъркваме с Националната охрана или с въоръжени граждани. Побърканите от жажда хора са по-лоши от етническите фанатици.

— Разбрано — надигна се Слейтън.

— Да се надяваме, че ще излезе проста работа — каза Малкълм, докато ние тръгнахме след Слейтън. Аз останах последен и вече бях на вратата, когато го чух да си мърмори: — Тоест още веднъж да се надяваме на невъзможното...

Събитията, които доведоха до „водните войни“, пламнаха в американския югозапад през последните пет години, бяха толкова подробно изследвани, че едва ли днес с останал човек, който да не знае подробностите. Наистина подобно твърдение може да бъде оборено от факта, че същото драстично разрастване на предградията, довело до хаос и насилие в най-слънчевото кътче на Съединените щати, днес протича в също толкова топли, но сухи части на света; така че може би в този случай — а вече си давам сметка, че и в много други — не трябва да се смята, че познаването на историята е нещо повече от интелектуална суета. Тъй или иначе, основната ми цел в тези няколко страници не е да опиша накратко произхода на тези страшни конфликти, а да ви разкажа какво стана с опитите ни да открием в изгаряния от жажда Лос Анджелис връзка между Джон Прайс и неизвестния агент на Мосад, който си беше присвоил филма със Сталин и бе преследван от собствените си хора.

Следвайки указанията на Малкълм, ние избегнахме небето над Южна Калифорния не защото този маршрут криеше никакви конкретни опасности, а тъкмо защото положението беше толкова непредвидимо. Из целия регион отреди на Националната гвардия — а в няколко случая дори и федерални войски — правеха отчаяни опити да запазят реда сред воюващите банди и въоръжени групи граждани, всяка от които смяташе, че тъкмо нейният град или окръг има най-големи права върху водата, която някога принадлежеше на всички. Обикновено тези банди бяха въоръжени с пръчки и ножове, но нерядко използваха танкове и ръчно изстрелвани ракети, отнети при схватки с щатските и федералните войски. Макар че беше малко вероятно някое от тези оръжия да улучи случайно кораба ни (особено като се има предвид, че можехме да се движим под холографско прикритие), разумно беше да не предизвикваме съдбата и да се приближим под вода. Затова се върнахме в стратосферата за около половин час,

изчакахме да се стъмни и се спуснахме на нужната надморска височина над Тихия океан до остров Каталина.

По време на спускането получихме серия спътникови снимки, от които разбрахме, че макар Калифорнийската национална гвардия все още да се вижда по улиците на Лос Анджелис, самият град е относително спокоен южно от планините Санта Моника. На север от тях обаче въздушното ни разузнаване разкри няколко горещи зони, което означаваше, че жителите на долината Сан Фернандо — едни от първите, които почувствали последиците от обезводняването на района — се бяха разбунтували и воюваха с властите с неотслабващо безумно упорство от години. За щастие нашата конкретна работа беше в модерната западна част на Лос Анджелис: отвратително безвкусният дом на Джон Прайс се намираше в не по-малко безвкусния град в града: Бевърли Хилс.

С помощта на холографския проектор успяхме да слеем гладко силуета на кораба си с околността и така да стигнем незабелязано до богатото градче и да оставим в един парк разузнавателната група, която се състоеше от мен, полковника, Лариса и Тарбел. Оттам тръгнахме покрай палмите по улицата и сравнително лесно влязохме в къщата на Прайс, която все още беше под наблюдение заради разследването на убийството му. Няколкото часа търсене ни донесоха само една улика, макар че тя поне изглеждаше обещаваща: докато претърсваше куп привидно безобидни документи, Тарбел успя да намери писмо от някой си Ари Махен, известен филмов продуцент от израелски произход. Според полковник Слейтън той имал връзки с различни министерства в правителството на Израел и особено с Мосад. Взехме бележката, която съдържаеше тайнствен намек за „руския бизнес“, и напуснахме къщата, като без малко не се сблъскахме с тежковъоръжени полицаи, които патрулираха със специално обучени да надушват вода кучета: кражбата и съхраняването ѝ се бяха превърнали в процъфтяващ бизнес дори в Бевърли Хилс.

Върнахме се на борда и се издигнахме на безопасно голяма надморска височина, за да се опитаме да разработим правдоподобен сценарий за няколкото дни, които Джон Прайс беше прекарал в Лос Анджелис, преди да отлети към Ню Йорк и съдбата си. Тарбел ни улесни значително, когато успя да отвори електронната поща на гения

на специалните ефекти и откри кореспонденцията му с Ари Махен. Думите бяха подбрани много внимателно. Без да е видял кадрите със Сталин, човек би сметнал, че Прайс просто обсъжда служебни въпроси с един от своите началници. Само че ние знаехме за връзките на Махен с Израел и за диска, така че лесно разбрахме, че Прайс му е показал кадрите, без да му каже, че са подправени. Ужасен, Махен се бе свързал с приятелите си в Израел, някои от които управлявали студиото, в което Махен снимал най-новата си продукция. През последните трийсет години влиянието на шоубизнеса върху американската политика и политиците беше нараснало неимоверно и израелците — а според Слейтън и няколко други правителства — бяха сметнали за нужно да имат свои хора в коридорите на холивудската власт.

Както обикновено, Прайс правел всичко това за пари: Махен му обещал солидно състояние срещу неговото копие от кадрите при изричното условие Прайс да не прави друго, преди да го предаде. При евентуална измама щели да го посетят хора, които с удоволствие щели да сложат край на живота му. Действително от общия тон на кореспонденцията ставаше ясно, че Махен обича да играе ролята на изискан, но непоколебим ционистки агент. Това впечатление се потвърди, когато Слейтън каза, че е срещал Махен преди години на някакъв коктейл във Вашингтон. Там Махен се хвалел, че навремето бил агент на Мосад, че убил няколко палестински лидери и организирал изчезването на няколко компютърни диска, съдържащи важни американски ядрени тайни от Лос Аламос, Ню Мексико. Явно през последните години Махен изпитвал все по-силно недоволство от разрива между Израел и Съединените щати след подкрепата на Тел Авив за турските кюрди (още една опасна ситуация, създадена от водната криза) и използвал високия си пост в една от най-важните американски международни индустрии, за да шпионира за израелското правителство.

Прайс приел доста зловещите условия на Махен заради голямата сума; но неговата сякаш ненаситна алчност му струвала живота, когато тръгнал да решава със сила спора си с Джона и Лариса за кадрите с Форестър. (По ирония на съдбата, ако беше запазил самообладание и беше изпълнил закана си да разкрие, че кадрите са подправени, и ако американското правителство му беше повярвало, това би допринесло

за крайната цел на Малкълм.) До този момент фактите, които успяхме да подредим, бяха доста ясни; но все пак оставаше важният въпрос къде се беше прекъснала веригата на разкритията. Дали самият Махен познаваше агента, който сега се криеше от Мосад? Или някой друг посредник беше отнесъл кадрите със Сталин в Израел? На тези въпроси за жалост можеше да отговори само самият Махен, затова се приготвих да се върна с полковник Слейтън и Лариса на повърхността при затвореното общество на Бел Еър, зад чиито високи електронни огради през последните десет години се бяха оттеглили най-богатите граждани на Лос Анджелис, за да се радват на успеха си (и на огромни количества доставяна по въздуха вода) под закрилата на частни сили за сигурност, които страшно приличаха на вековната Швейцарска гвардия.

Човек с право би могъл да се запита защо показвах и в интерес на истината чувствах толкова малко нежелание да участвам в акция, чиято крайна цел беше убийство? Като лекар бях дал клетва да не наранявам никого; докато се приготвяхме да посетим скъпата вила на Махен в Лос Анджелис, аз се утешавах, че няма лично да екзекутирам неизвестния израелски агент, ако открием името и местонахождението му. Но едно не мога да отрека — вече не се съмнявах, че той *трябва* да бъде екзекутиран, нещо, за което дори и сега не бих се извинил. Човек, обучен от Мосад, но смятан за опасен дори и от такава страшна организация, несъмнено беше тъкмо такъв; а от мига, в който се качих на кораба на Малкълм, аз бях наясно, че „играта“ на живот и смърт, която той и екипът му играеха със света, разкриваше, че съвременните икономически, политически и социални йерархии са не по-малко брутални от историческите си предшественици. Затова приех целувката и страстната прегръдка на Лариса малко преди да напуснем кораба със същата готовност, с която бях приел миналото ѝ на терористка; отвърнах ѝ със същото без повече въпроси или съмнения. Бях готов да направя каквото се искаше от мен. Сигурно можех да постъпя другояче; сигурно така би било редно; но се обзалагам, че който мисли така, не се е изправял пред суровата реалност на множество могъщи врагове, зарекли се да го хвърлят в затвора или да го унищожат.

Как ми се иска и аз да не бях преживял това.

Във времето на информационната епоха в Съединените щати имаше много величествени къщи, някога населявани от хора, които бяха изпълвали с живот стаите им, но впоследствие бяха попаднали в ръцете на богаташи, които не живееха в този свят, а скитаха из него, алчни за власт и удоволствие. Ари Махен беше такъв човек, а вилата му в Бел Еър беше такова място. Построена в средата на XX век от човек с рядко за Лос Анджелис чувство за стил, къщата сякаш се молеше в нея да се засели някой, който да я превърне в дом, да посади зеленина, да я обзаведе с мебели, които да изразяват личен вкус, а не способността да наемаш „безполови“ (както със сигурност би ги нарекъл Тарбел) дизайнери и декоратори. Въпреки хвърлените пари от всеки ъгъл струеше меланхолия; но всъщност тази атмосфера беше много подходяща за целта на визитата ни.

Обезвредихме здравеняците, които пазеха имението, а после и електронната охранителна система, която дори не развесели Лариса достатъчно, за да предизвика хищната ѝ усмивка; а може би предстоящата работа беше толкова важна, че дори тя не можеше да я приеме на шега. С извадени оръжия ние се промъкнахме тихо в къщата и най-накрая открихме признаци на живот в спалнята на горния етаж. Не е необходимо да описвам в подробности какво ставаше там; достатъчно е да кажа, че Махен страдаше от всички обичайни сексуални неврози, така често присъщи на хората, чийто ламтеж за власт и удоволствия издава дори за неопитния тяхната невероятна несигурност. Видът на странно облечените и въоръжени натрапници беше достатъчен, за да накара мъжките и женските проститутки на Махен (той едва ли би признал, че са такива, но те носеха всички отличителни белези за това) да хукнат с писъци към съседната стая, където Лариса веднага ги заключи, след като ги предупреди строго да пазят тишина. Междувременно Махен се опита да грабне един стар автоматичен колт .45 от окичена с марково оръжие стена, но го спря полковник Слейтън, който се държеше твърде грубо и унижително с

продуцента. Когато Лариса се върна, двамата с нея заехме позиции до вратата и прозореца, за да следим да не влезе някой. Слейтън започна разпита.

— Май не ме помните, а, мистър Махен? — попита Слейтън, след като завърза домакина ни за едно легло с въженцето от някаква завеса.

Махен — дребен, около петдесетгодишен мъж, но с атлетично телосложение, загоряла кожа, редееща коса и свински очички — поклати нервно глава, докато се мъчеше да придърпа с крака един чаршаф върху голото си тяло.

— От ЦРУ ли сте? — каза с мъка той. — Или работите за палестинците?

— Все логични предположения, като знам какви сте ги вършили — отвърна Слейтън, придърпа един стол и го възседна. — Но засега не ви интересува кои сме. — Полковникът се озърна. Изглеждаше едновременно отвратен и развеселен от ситуацията. — Възхитителна колекция — каза той, като посочи оръжията на стената. — Смятате ли, че ви трябва в сегашната ви работа? Или са трофеи от героичната ви служба на отечеството?

— Аз... аз съм американски гражданин — простена Махен.

— Да — отвърна бавно Слейтън. — Щедростта на тази страна непрекъснато ме удивлява. — Той стана и отиде до стената, свали един револвер и отвори барабана му. — Я, куршуми с кух връх — възхити се той. После взе да върти дулото и накрая го насочи към Махен.

Махен се дръпна леко, като отчаяно се опитваше да запази някакво подобие на своята представа за мъжественост.

— И преди са ме изтезавали... сирийците!

— Отлично — отвърна Слейтън. — Тогава знаете какво да очаквате. — При тези думи загорялото лице на Махен леко пребледня, а Слейтън се приближи към него. — Наскоро сте купили едни материали от наш общ познат — Джон Прайс.

Махен отново се опита да изглежда смел.

— Разбира се. Той много пъти е работил за мен.

Този отговор приближи дулото на револвера към слепоочието му и изтръгна от гърлото му неволен стон.

— Щом притежавате тези оръжия, сигурно знаете какво причиняват те — каза тихо Слейтън. — Ако натисна този спусък, от

мозъка ви няма да остане и за котешка вечеря. Мистър Прайс е мъртъв. Знаем, че не сте го убили вие. Ние бяхме. Затова имайте предвид, че не се шегуваме. Вие поддържате връзки с Мосад и сте им предали купените от Прайс материали. Но те са се загубили някъде по трасето. — Слейтън махна предпазителя. — Къде?

— Аз... — Махен беше толкова изплашен, че вместо да се опитват да го прикрият от благоприличие, краката му изритаха детински чаршафа. — Аз мога да умра за Израел — успя все пак да заяви той.

— Ти наистина ще умреш за Израел — увери го Слейтън, — ако не проговориш. — Скимтенето на Махен се усили и Слейтън цъкна с език. — Май никога не си убивал въоръжен човек, а, Ари? Онези палестинци са били вързани, точно като теб сега. И затова толкова се страхуваш.

— Не! — извика Махен и стисна очи. Той беше готов да се подчини, само и само да не види лъжите си развенчани. — Дадох онова нещо на един от посредниците си — Дов Ешкол. Но той... — Махен се опомни леко и спря, но беше твърде късно.

— Той изчезна, нали? — попита Слейтън. Нямаше нужда Махен да отговаря; оставаха само последните въпроси. — Какво знаеш за Дов Ешкол? И къде може да е той сега?

— Не мога... — заекна Махен. — Вие не разбирате... Дов е...

Огледах продуцента, докато Слейтън държеше револвера до главата му. Стори ми се, че забелязах нещо.

— Един момент, полковник — казах аз. После попитах Махен: — Ешкол заплаши да убие Прайс, ако запази копие от диска, нали така?

Махен кимна облекчено, че не трябва сам да го казва.

— Ешкол е контраразузнавач от старата школа. Мосад се обръщат първо към него, ако някой от техните е преминал на другата страна или просто е проговорил. Той ще... ако ви кажа нещо повече, той ще се върне за мен.

— Може да се върне, може и да не се върне — рече Лариса. — Но ние сме вече тук. Така че ни кажи — *откъде* ще се върне?

— Не знам — отвърна Махен, при което Слейтън заби дулото на револвера в скалпа му толкова енергично, че потръпнах. — Наистина не знам! Никой не знае! Той изчезна!

— *Защо?* — попита Слейтън.

— Той смяташе, че записът върху диска изисква адекватна реакция — обясни Махен. — Разбра обаче, че правителството иска да не се вдига много шум и да даде на руснаците възможност за обяснение. Ешкол не може да понесе това. Той избухна и каза, че сам ще се справи. — Махен се опита да се овладее, а после продължи. — Разбирате ли, Ешкол не е... той е краен. А това е, защото... прадядо му и прабаба му са преживели Холокоста. А други негови роднини дори не са останали живи.

Обзе ме същият ужас, който изпитах, когато Малкълм спомена тази възможност. Сигурно беше изписан на лицето ми, защото, когато се обърнах към Лариса, тя ме погледна с объркана загриженост. Но аз само поклатих глава и се опитах да се овладее, докато Слейтън се занимаваше с пленника ни.

— Мосад изобщо успя ли да го проследи? — попита полковникът.

Махен поклати глава.

— Те очакваха, че той ще разгласи за диска. Ще го даде на някоя новинарска група или сам ще го пусне в интернет. Следят кореспондентите с най-много контакти в Близкия изток, но засега не са открили нищо.

— И никаква идея къде може да е отишъл?

— Няма, няма и да има. Щом Ешкол се е скрил, дори и Мосад не може да го открие. Толкова е добър.

Внезапно из къщата на Махен отекна дълбок тътен и аз помислих, че ще има земетресение; но после осъзнах, че звуците не са сеизмични и че съм ги чувал и преди. Сякаш за да потвърди предчувствието ми, Лариса внезапно докосна с ръка яката си.

— Да, Малкълм? — Без да промени изражението си, тя кимна и каза: — Разбрано. — Погледна към Слейтън, после към мен и надвика ниското усиливащо се бръмчене. — Охраната на Бел Еър, пазачите на Махен, трябвало да се обадят преди три минути. Една пехотна рота и един транспортен самолет идват насам. — Тя отвори два френски прозореца, които водеха към някакъв балкон.

След няколко мига въздухът навън затрептя като при голяма горещина; после в този въздух сякаш се отвори някаква цепнатина, през която видях Жулиен и зад него вътрешността на коридора на

кораба. Сякаш висяха във въздуха. Странната гледка — предизвикана от частично затваряне на холографския проектор — накара проститутките в съседната стая да запищят, а Махен да се загърчи с подновена енергия.

— Кой сте вие, за бога? — попита той.

В отговор Слейтън само го пусна, защото Фуше ни махаше настойчиво.

— Побързайте! — извика той.

Хукнахме към балкона, докато бученето на кораба разтrese къщата достатъчно силно, за да събори колекцията оръжия на Махен от стената. Изтрещяха пистолети и продуцентът отново завика; но ние вече мислехме само за бягството. За няколко мига аз, Лариса и Слейтън бяхме на борда на кораба, който веднага потегли.

Така успяхме да дадем име на човека, когото търсехме. Благодарение на неуморните хакерски усилия на Тарбел скоро видяхме и страховитото му лице. Прослушването на официалните израелски съобщения показва, че Махен не ни е излъгал — началниците на Дов Ешкол наистина вярваха, че тъмните страсти, събудени у техния агент от кадрите със Сталин, ще намерят отдушник в някакъв вид публично разгласяване. Но ние предчувствахме, че светът няма да се отърве толкова лесно.

Без да знаем дали Дов Ешкол е напуснал Калифорния или дори Съединените щати, отново потърсихме убежище в дълбоките води на Тихия океан, докато Тарбел, вече с помощта на близнаците Куперман, продължи да прониква в бази данни и да следи съобщенията на различни американски и израелски разузнавателни служби, за да състави пълен образ на беглеца. Междувременно всички останали се събрахме още веднъж около масата за съвещания, за да се подкрепим с набързо приготвено от Жулиен ядене и да обсъдим оскъдната информация, която бяхме успели да изтръгнем от Ари Махен. Този разговор доведе до малко на брой и доста обезсърчителни изводи. Махен вероятно беше прав да смята, че дори и Мосад не биха могли да намерят Ешкол, след като досега той беше успял да се скрие. Всички се съгласихме, че щом израелците са се провалили, шансовете на Съединените щати (единствената друга държава, която изобщо подозираше за проблема) са практически нулеви. Потвърждението на предчувствието на Малкълм, че семейството на Ешкол е преживяло Холокоста, също не ни ободри особено. Началниците му явно го смятаха за неуправляем и опасен, а след като склонността му към убийства — включително и на негови съотечественици — беше отмъщение за съдбата на семейството и народа му, той явно беше замислил нещо, което щеше да струва живота на много хора.

Само че ни трябваше повече информация, за да преценим какво може да бъде това отмъщение; след няколко часа Лион, Илай и Джона успяха да ни я доставят. Те пристигнаха на кърмата на кораба с уморени очи, гладни и понесли куп бележки и няколко снимки на Ешкол. Той изглеждаше различно на всяка една от тях. Докато Жулиен им сервираше, те започнаха да обясняват. Събраната от тях информация не оставяше никакво съмнение, че Ешкол е изключително опасен, но освен това доказваше, че ние сме по-добре подготвени да го заловим от израелците и американците.

— Той действително е убиец, истински касапин — каза Тарбел, докато се тъпчеше, — но пък може да се каже, че работи в нашата област.

Зяпнахме учудено, а Джона, който се беше нахвърлил върху храната малко по-сдържано, поясни:

— Той притежава необходимите умения на всеки таен агент — знае езици и може да променя външността си, — но истинската тайна на успеха му се крие в пристрастността му към информацията. Той е гениален изследовател и може да изфабрикува всякакви лични документи и да получи достъп практически до всичко, а после да заличи всички следи. Той е мамил дори универсалната ДНК база данни.

— Мислех, че това е невъзможно — каза Лариса.

— Не е невъзможно — отвърна Илай. — Само че е много трудно. Номерът е да се намерят съответните проби. Ако например искаш да пътуваш със самолет под името на човек, който всъщност е мъртъв, трябва да покажеш някаква проба ДНК на влизане. Не е зле да принадлежи на някой, който прилича на теб. И, най-важното, смъртта му да не е вписана в базата данни. Ешкол явно има завидна колекция фалшиви самоличности — мисля, че можете да се досетите как се е сдобил с тях.

— От езекутираните от него агенти на Мосад — кимна полковник Слейтън.

— И убитите арабски шпиони — допълни Тарбел, като погледна бележките си и посочи снимките, на част от които Ешкол носеше традиционно арабско облекло. — Нарцисизмът на дребните разлики, а? Твоят колега доктор Фройд щеше да остане много доволен, Гидиън. Във всеки случай, на когото и да служат, тези жертви нямат некролози, а смъртта им, естествено, не е регистрирана в ДНК базата. Наистина са идеални за донори на проби. Почти невъзможно е да разкриеш измамата.

— Ешкол е бил мъмрен на няколко пъти — каза Джона, а Тарбел отново се зае с яденето. — Първият път е било през две хиляди и единайсета, когато е бил на двацет и шест години. Според формулировката на Мосад „за осакатяване на тялото на една от неговите жертви“.

— Това не е рядкост в тази игра — каза Лариса. — Нещо като събиране на трофеи.

— Така е — съгласи се Илай, докато прелистваше още няколко страници от записките. — Затова му се разминало с предупреждение. Няколко пъти. Мисля, че там го хванахме. Нито израелците, нито американците знаят неговия принцип на действие. Ние попаднахме на него едва след като сверихме имената на жертвите му, които измъкнахме от най-секретните архиви на Мосад, с всички бази данни за пътувания, до които успяхме да се доберем. Оказа се, че мъртъвците доста са попътували.

— На няколко пъти е обикалял света извън служебните си задължения — вметна Джона. — И според мен не като турист, като имаме предвид колко внимателно е прикривал следите си.

— Излиза, че е водил лични вендети — отсъди тихо и мрачно Малкълм.

Илай кимна.

— Неонацисти, скинари, арабски интелектуалци в чужди университети, които пламенно се противопоставят на мира с Израел — всички те умират загадъчно, докато Ешкол пребивава в техните страни под чужда самоличност. В няколко случая успяхме да докажем, че е бил в града на екзекуцията.

Малкълм кимна бавно и мълчаливо зарея поглед към океана. Често гледаше така, когато нещата вървяха на зле.

— Ще можете ли да го проследите с този метод? — попита Слейтън, като усети настроението на Малкълм и за момент пое ролята на лидер.

— Вече започнахме — отвърна Джона и кимна ентусиазирано.

— Е, и? — попита Лариса.

— Ами, изглежда, е напуснал Съединените щати и е заминал за Париж. Преди два дни — отвърна Илай.

Започнахме да си блъскаме главите защо Ешкол е решил да се скрие в толкова очевидно място като френската столица. Най-сетне Малкълм заяви, без да се обръща към нас:

— Оръжие. Той си търси оръжие.

Фуше погледна още по-объркано.

— Но той се движи бързо, Малкълм. Не може да си позволи да носи със себе си танк или дори някое по-голямо оръдие — най-често

изнасяните от Франция оръжия. Експлозивни могат да се купят отвсякъде, така че защо... — Млъкна по средата на изречението, а очите му се разшириха от ужас. Беше се досетил.

Малкълм нямаше нужда дори да вижда изражението му.

— Да, Жулиен — каза той. — Твоите сънародници оправдават търговията с такива технологии с твърдението, че да се намери подходящ плутоний във Франция винаги е било невъзможно. Само че иракчаните успяха да намерят плутония другаде, а механизма в Париж. Или по-точно казано, в едно градче малко на югоизток от него.

Веднага разбрахме накъде бие Малкълм. През 2006-а иракският президент и дългогодишен кошмар за Запада Саддам Хюсеин реши да поиска свалянето на икономическото ембарго, наложено на страната му преди две десетилетия, като обяви, че притежава ядрено оръжие. Западът реши, че това е абсурдно, защото подновеното следене на иракските оръжейни мощности не бе разкрило никакъв внезапен напредък, който да позволи на Саддам да създаде такива устройства. Ето защо Саддам реши да покаже, че не се шегува, като изпрати бомбардировач камикадзе да взриви тактическо ядрено устройство в една от най-процъфтяващите кюрдски общности на контролирания от съюзниците иракски север. Пилотът беше пленен, устройството му отнето, а миниатюрният му механизъм се оказа произведен във Франция.

— Предлагам да изпратим хора по всичките си станции — продължи Малкълм. — Изберете курс към Франция — най-бързият възможен курс, полковник. Нямаме време да се притесняваме за обичайните си противници.

Станахме, за да се хванем на работа, а Илай попита:

— Ами израелците и американците? Да им кажем ли какво става?

Малкълм сви рамене.

— Разбира се, макар че едва ли ще ни повярват. Особено след като идва от анонимен източник. Но при всички положения им кажете. — Той отново погледна към океана и допълни: — Кажете им, че този чудесен век е създал едно чудовище, което може да си служи с техните оръжия по-добре, отколкото биха могли да си представят.

За миг погледнах Малкълм, който сведе очи, извади спринцовката и я приближи към ръката си; а аз се зачудих дали думите

му изобщо се отнасят за Дов Ешкол.

Макар че да стигнем бързо до Франция беше много по-важно, отколкото да се крием от бойните самолети на Америка и съюзниците ѝ, все пак беше по-разумно да вземем предпазни мерки, за да не бъдем открити по време на пътуването си на изток. Затова Малкълм и Илай се захванаха да създадат нов радарен сигнал на кораба ни, така че всякакви аномални съобщения, уловени от широкообхватни наземни станции, да се различават от онези, които англичаните и американците несъмнено бяха записали след срещите ни в Афганистан и над Северно море. Затова трябваше някой друг да поеме наблюдателния пост на Илай на кулата; а тъй като това беше работа, с която вече бях донякъде запознат, изглеждаше естествено Лариса да предложи аз да отида. Струва ми се обаче, че дори логиката да диктуваше друго, Лариса би намерила начин да я обори: колкото повече време прекарвах с нея, толкова повече тя ме искаше около себе си — безпрецедентно за мен положение, уверявах я аз.

— Защо? — разсмя се Лариса, като ме хвана под ръка и ме преведе по коридорите на кораба със своя неподражаемо войнствен и все пак привлекателен маниер. — Нима твоите романтични избраници са били толкова неподходящи? Не мога да повярвам. Не и за гениалния доктор Улф!

— Сарказмът е генетически нисша форма на хумор, Лариса — казах аз, като я сграбчих за кръста и я притиснах силно. — Макар и да разправят, че *уважават* мъжете, които са се посветили на работата си, жените определено не ги искат край себе си.

— Така и трябва — кимна уверено Лариса. — Всяка уважаваща себе си жена заслужава повече от вниманието, което получава.

— Какъв късмет, че и дума не може да става да се върна към предишния си начин на живот — отбелязах с усмивка аз. — Нали вече съм извън закона.

Лариса внезапно се изправи и се обърна към мен. Изглеждаше неприятно учудена.

— Гидиън — да не искаш да кажеш, че си мислил за това?

— Не съвсем. Но е естествено да си зададеш този въпрос — свих рамене аз.

Откакто я познавах, бях виждал сянката на несигурността да помрачава чертите ѝ много рядко; сега обаче тя сякаш се задържа там.

— Нима? — каза Лариса и заби поглед в пода.

— Лариса? — Объркан, аз докоснах лицето ѝ с ръка. — Не казвам, че съм правил такива планове, само се чудех.

Тя кимна и доколкото си спомням, за пръв път не каза нищо. В мълчанието ѝ имаше нещо неизразимо искрено и тъжно, че аз неволно я прегърнах и я притиснах до себе си.

— Съжалявам — промълвих аз.

Тъкмо като психолог аз не би трябвало да си правя такива глупави шеги, помислих си с разкаяние. Човек с миналото на Лариса не можеше да си позволи много мигове на искрена емоционална уязвимост; а през тези изключителни моменти тя, естествено, трябваше да бъде винаги нащрек за евентуално предателство. В отношенията с такива хора не можеш да говориш за изоставяне дори и на шега. Би било най-малкото коравосърдечно. Затова си държах езика зад зъбите с надеждата, че усмивката ми ще бъде достатъчна, за да поправи лекомислената ми грешка, макар че всъщност не вярвах, че ще стане.

Но както често се случваше, докато бях с Лариса, грешах.

— Всичко е наред — каза тя тихо, но уверено.

— Сигурна ли си? — попитах аз.

— Понякога ми харесва да се държа детински, Гидиън — отвърна тя, — но това още не ме прави дете. Знам, че не си искал да ме нараниш.

Разбира се, че беше права; и докато мислех за новото доказателство, че тя не прилича на никоя друга жена, неволно се засмях, а тя веднага се заяде:

— Какво е толкова смешно, невъзможно прасе такова?

— Не е ли абсурдно наистина? — отвърнах тихо аз. — Да мислиш, че аз ще избягам от теб.

— Така е — каза тя. Чудесното ѝ самообладание се беше възвърнало. — Наистина звучи абсурдно.

— Добре — разтърсих я леко аз. — Не прекалявай тогава.

Тя притисна още по-силно лице към гърдите ми и промълви толкова тихо, че не бях сигурен дали иска да я чуя:

— Ти няма да ме напуснеш, Гидиън.

Ако знаех, че това ще бъде един от последните безбурни мигове, които двамата с Лариса успяхме да откраднем от необикновено сложната ситуация, в която се намирахме, щях да се постарая той да продължи по-дълго. Като начало щях да се опитам да не обръщам внимание на сирената, която се обади пак в най-неподходящия момент. Но докато стояхме там, аз с цялата си глупост вярвах, че всички опасности произтичат от и водят към неща, които нямат нищо общо с връзката ми с Лариса. Така че отслабих прегръдката си и не успях да придам на този миг цялата важност, която той заслужаваше. Сега, естествено, разбирам, че направих само още една от поредицата ужасни грешки; но от това споменът не става по безболезнен.

Няколко минути след като зазвъня алармата, ние двамата с Лариса отново вървахме по коридора, когато чухме към нас да се приближават стъпки. Скоро се озовахме лице в лице с полковник Слейтън в подножието на стълбата, която водеше към кулата.

— Още работим върху новия сигнал — каза той с нещо, което смътно и нетипично за него напомняше ужас. — Твърде късно, твърде късно. Вие видяхте ли ги вече?

Думите му сякаш показваха, че вече е задал и на другите същия въпрос; но той нито обясни за какво говори, нито изчака някой от нас да отговори. Само тръгна нагоре по стълбите.

— Не може вече да са ги построили — каза той, докато се качваше. — Дори и те не могат да бъдат толкова глупави!

Последвахме полковника до кулата, където той веднага отиде в единия ѝ край и като допря ръце до прозрачната обвивка, впи поглед в мрака над и зад кораба. Не видях нищо особено на ивицата хоризонт от стратосферата; след като огледа същата ивица, и Лариса стигна до подобно заключение.

— Полковник? — попита тя. — Какво има, да не би скенерите да отчитат нещо?

Слейтън Кимна — движение, което бързо се превърна в изпълнено с отвращение поклащане на глава.

— Ято птици — поне апаратурата ги смята за такива. Бих искал да го вярвам, но какви ще са тези птици, които ще оцелеят на такава

височина?

Отидох до него.

— Би ли ни обяснил, полковник. Какво точно има там според теб?

Слейтън продължи да клати глава.

— Там може да е смъртта, докторе. А най-лошото е, че може би аз съм я сътворил.

— Започнахме да подхвърляме тази идея в Пентагона доста отдавна — обясни Слейтън, без да сваля очи от тъмния, обвит в мъгла хоризонт зад кораба. — Разбирате ли, от дълго време се опитвахме да решим проблема със съвременните методи за контрол. През последните петдесет години след всеки нов електронен детектор се появяваше по някое ново откритие в антирадарните технологии. А когато се намесиха компютрите, надпреварата стана много по-оспорвана. Всички велики сили търсеха някакъв изход, някакъв абсолютен отговор, но още няхахме необходимите технологии за нещо такова. Или поне така се смяташе. Всъщност семето на отговора беше посято години по-рано, по време на нарковойната — полицейската акция, както ни учеха да я наричаме — в Колумбия и Еквадор. И то посято от поделения под моя команда. — За миг през мрачното лице на полковника сякаш премина сянка на гордост. — Започнахме да използваме малки безпилотни самолетчета, оборудвани с множество камери и микрофони. Тактиката имаше страхотен успех, макар да няхахме представа, че сме открили отговора.

— Какъв отговор? — попита Лариса. — Тези устройства нямат нито детекторни, нито антирадарни способности.

— Именно — усмихна се леко Слейтън. — И не им трябват, тъкмо в това е красотата. Всички толкова бяхме свикнали да работим с електронно генерирана информация, че забравихме основните си, дадени от бога инструменти: своите уши и очи. Тъкмо в това се превърнаха тези самолетчета. Когато първите експерименти излязоха успешни, започнахме да миниатюризираме бордовото и аудио-визуалното оборудване. Успяхме да им придадем не само огромен обхват, но и способността да проникват през всяко детекторно поле, без да бъдат уловени. След войната в Пентагона се чу за тях и безпилотните „оси“ станаха нещо обикновено. После, когато преди десет години започнахме да произвеждаме все по-миниатюрни оръжия, нямаше как на някого да не му хрумне идеята за въоръжени

„оси“. Те можеха да се насочат към далечни и дори охранявани цели, където да хвърлят конвенционалните или ядрените си заряди с абсолютна точност. Такава беше теорията. Предимствата бяха очевидни — белегът на Слейтън запламтя на бледата светлина в кулата, а гласът му отново зазвуча мрачно, — но такива бяха и опасностите. Всеки чужд шпионин в американска лаборатория би могъл да изнесе не само планове, но и прототипите. За щастие имаше огромни конструкторски и системни проблеми, които изглеждаха неразрешими. Преди да напусна, бяхме изоставили този проект. Явно са го съживили.

— А може би не са — обадох се аз. — Полковник, нищо чудно апаратурата просто да отчита слаб метеоритен дъжд. Или някакъв космически прах.

Подобни опити за алтернативно обяснение бяха наистина твърде жалки и Слейтън ги отхвърли с презрение.

— Намери ми метеори, които летят под строй и сменят посоката си, докторе, и аз ще... — Внезапно лицето му замръзна. — Ето! — каза тихо той.

Продължих да се вирам в далечината, без да виждам никакви причини за тревога. Когато обаче се обърнах към Лариса, забелязах, че и тя се е вторачила в същото, което бе приковало погледа на полковника: на лицето ѝ беше изписано същото безпокойство.

— Къде? — попитах аз.

В отговор Слейтън само се обърна, отиде до клавиатурата на командното табло и активира интеркома.

— Говори Слейтън — обяви той. — „Осите“ са на сто и петдесет метра от кърмата ни. Трябва да се движим колкото се може по-тихо, без излишни шумове. Говорете тихо. Най-важни са двигателите. Жулиен, трябва да ги сведем до минимална мощност. Джона, включи холографския проектор.

Припрените заповеди на полковника ме накараха да огледам стратосферата още по-внимателно, за да зърна мистериозните изобретения, които предизвикаха силната му тревога. Когато най-сетне ги видях, бях едновременно заинтригуван и изплашен: десетките „оси“ с размерите на баскетболни топки приличаха на нещо, измислено от Джон Прайс. Имаха големи „очи“, където, както разбрах впоследствие, бяха разположени сложни оптически уреди. „Телата“ им съдържаха

летателна и насочваща апаратура, а в „крилата“ им се намираха също толкова сложни звукови приемници. Всичко това допълваше общото впечатление за огромни насекоми, от които стърчаха и блестящи антени: детонатори с механизъм, обясни накратко Слейтън. Понататъшните подробности щеше да разгласи в друго съобщение.

— Не забравяйте, че ако съм прав, всяко от тези неща носи ядрено устройство, способно да унищожи кораба ни. Ще действваме изключително внимателно.

Като че ли в отговор на думите му „осите“ внезапно се стрелнаха напред и ни заобиколиха. Множество любопитни очички сякаш се взираха в нас заплашително. Следвайки заповедите на полковника, корабът ни постепенно забави ход почти до пълзене. Нервите ми бяха опънати до скъсване.

— Наистина ли някой може да взриви ядрено устройство на такава височина, полковник?

Той кимна, без да откъсва поглед от „осите“, които се стрелкаха около нас.

— Предполагам, че са въоръжени с рентгенови лазери. Те се зареждат от ядрена експлозия и имат огромен разрушителен потенциал, но ядреният разпад е минимален.

— Минимален ли? — прошепна Лариса.

— Очевидно смятат, че представляваме достатъчно голяма заплаха и рискът си струва — каза Слейтън. — Макар че явно не разбират точно каква е тази заплаха. Типично за начина на мислене на американската машина за национална сигурност, както ти сам писа, докторе.

— А дали холографският проектор ще ни предпази засега? — попитах аз.

— Би трябвало — отвърна полковника. — За невъоръженото око нашият кораб в момента изглежда като безобидна ивица атмосферна мъгла.

— А проекторът действа на тези „оси“ по същия начин, както и на окото — кимна Лариса.

— И така, предимството им отново се превръща в недостатък — завърши Слейтън. — Но както вече казах, още не сме започнали да излъчваме нов радарен сигнал. Можем да очакваме те да се придържат към стария сигнал, за да чакат някакво потвърждение за човешка или

механична дейност. Трябва да продължим да се стараем да не вдигаме много шум — нито ние, нито корабът. — Като видя, че „осите“ все още не предприемат никакъв враждебен ход, полковникът се поотпусна. — За момента поне, изглежда, успяхме да ги заблудим. — Той си позволи кратка усмивка. — Чудя се какво ли биха казали приятелите ми там долу, ако знаеха, че преследват мен...

Макар холографският проектор да понамали напрежението, през началната фаза на пътуването ни сред „осите“ всички се движехме много внимателно и следвайки инструкциите на полковник Слейтън, говорехме тихо. Половин час подобно поведение беше достатъчен, за да ни накара да се поотпуснем, но нищо повече; аз все още стоях неподвижен до Лариса, когато я чух да говори с брат си чрез имплантираното комуникационно устройство. Тонът ѝ беше успокоителен и съчувствен, а думите ѝ създадоха у мен впечатлението, че напрежението от общата ситуация и от конкретния момент се е отразило и на Малкълм. Предположението ми се потвърди, когато Лариса попита дали не бих отишъл в кабината на брат ѝ, където той се бил оттеглил, след като му се завило свят. Някой трябвало да говори с него по време на трудния преход, а тя смятала да остане на поста си, готова да стреля по „осите“, ако холографската система престане да действа.

Внимателно слязох по стълбичката и се промъкнах до кърмата на кораба. Когато влязох в кабината на Малкълм, която бе оборудвана като капитанска кабина на стар платноход, с широк затъмнен прозорец в най-задната част на корпуса, — отначало помислих, че той все още е в наблюдателния купол; но тогава зърнах преобърнатата му инвалидна количка до грубо издялана дървена маса. Проснатото му на пода тяло беше затиснато от нея.

— Малкълм! — извиках аз бързо, но тихо, защото „осите“ се виждаха през прозореца. Спуснах се към него, внимателно отместих инвалидната количка и го вдигнах, неприятно шокиран от лекотата на тялото му. Зад една преграда имаше капитанска койка и аз го положих на нея, разхлабих яката му и потърсих пулса му.

Но въпреки всичките си усилия не можах да го намеря.

Връщането на Малкълм в съзнание не се дължеше на никакви усилия от моя страна, защото, още преди да започна да прилагам някакви мерки, за да го свестя, цялото му тяло подскочи нагоре като при силен електрически шок. Дробовете му поеа огромна глътка въздух и той се закашля силно, макар че шумът не беше нито достатъчно силен, нито достатъчно ясен, за да привлече вниманието на онези, които ни наблюдаваха. Налях чаша вода от оловна кана и му дадох да пийне. Когато дишането му се нормализира, той прошепна:

— Колко дълго бях в безсъзнание?

— Не знам — отвърнах аз. — Намерих те на пода. — Вдигнах въпросително вежди. — Ти нямаше пулс, Малкълм.

Той пийна още малко вода и кимна.

— Да. И това се случва. Напоследък все по-често. — Облегна се назад и се опита да успокои тялото си. — Един от по-непредсказуемите симптоми на моето заболяване е внезапното спиране на най-основни функции. Но никога не продължава дълго. — Той погледна дървения таван над леглото си уж с обичаен безпомощен гняв. — Да можех само да си спомня дали сънувам, когато се случва това...

— Успя ли да разбереш каква е причината? — попитах аз, леко удивен от настроението му. — Дали няма нещо общо с изтощението?

— Вероятно — сви рамене той. — Както и да е... — Той се обърна, погледна навън и се намръщи, когато видя „осите“. — Още са тук, нали? Е, изтощен или не, трябва да се върна при Илай...

Само че Малкълм нямаше сили дори да седне в леглото.

— Точно сега никъде няма да ходиш — казах аз, а когато той се протегна да си вземе инжекцията, аз я дръпнах. — Нито пък смятам, че самолечението след нервнопаралитична криза е особено подходящо.

Още от първата ни среща бях усетил, че гордостта с по-важна за Малкълм едва ли не от всичко друго; той отчаяно се мъчеше да докаже, че не е безпомощен и би извършил нечовешки неща, за да

избегне това впечатление. Затова съвсем не бях сигурен как ще реагира на докторската ми намеса. За мое учудване обаче той само ме погледна примирено като момче, на което са казали да си стои вкъщи и да не ходи на училище.

— Добре — каза спокойно Малкълм. — Но си искам количката. — Всъщност изглеждаше донякъде успокоен от перспективата да му бъде наложена почивка, макар че никога нямаше да си го признае; така че просто кимнах и закарах количката до леглото му, като го оставих сам да се качи в нея. — Благодаря ти, Гидиън — каза той. Сякаш ми благодареше, че му позволих да се справи сам.

— Благодари на сестра си, че се притесни за теб — казах аз. — Бог знае колко дълго щеше да лежиш на този под, ако не ме беше помолила да сляза. Или на какво щеше да приличаш, когато най-сетне те откриехме.

Той вдигна ръка в знак на съгласие. После след кратка пауза ме погледна с очевидно любопитство.

— Вие с Лариса май държите един на друг.

Реших, че още не се е възстановил от изтощението, и се усмихнах закачливо.

— Опиши ми това чувство — помоли той.

Бях очаквал Малкълм рано или късно да ми зададе много въпроси за връзката ми със сестра му, но не и този. Явно неговото объркване беше по-голямо, отколкото ми се бе сторило първоначално.

— Искаш да кажеш какво е човек да е влюбен в сестра ти? — попитах аз.

— Да бъде влюбен в която и да е жена — каза Малкълм. — И тя да го обича. Какво е?

Докато той говореше, аз осъзнах от яснотата на погледа и думите му, че грешах. Макар и слаб, Малкълм изобщо не беше объркан. Сърцето ми се сви от мъка. Между многото неща, от които Стивън Тресалиан беше лишил сина си, това ми се струваше най-ценно, а липсата му — най-шокираща. Неописуемо жестоко беше Малкълм да не знае отговора на собствения си въпрос, а още по-жестоки бяха очевидните причини за незнанието му. Отчаяно търсейки отговор, който да не издаде собствената ми мъка, най-накрая отвърнах:

— Лариса съвсем не е коя да е жена.

Малкълм се замисли.

— Ти сигурен ли си? — попита след малко той. — Искam да кажа, от опит ли знаеш?

— Мисля, че да — отвърнах аз. — Във всеки случай го вярвам. Това е най-важното.

— Да... — каза той, като докосна замислено с пръсти устните си. — Това е най-важното, нали? Вярата... — Около минута седяхме, без да кажем нито дума повече, а Малкълм дишаше със свистене. После той повтори: — Вярата... Не съм я изучил достатъчно, Гидиън. Заех се с измамата — измамите на този век и собствените ми опити да ги разкрия чрез други измами. Но трябваше да обърна повече внимание на вярата, защото тя ни е довела до това положение. — Силите му сякаш се възвръщаха, макар да останах с впечатлението, че този прилив на енергия се дължи по-скоро на възможността да говори за онова, което го тревожеше, отколкото на някакво реално физическо подобрене. — Кажи ми, Гидиън, какво прави човек като Дов Ешкол толкова ревностен във вярата си, че е способен да извърши всякакво престъпление?

Виждах, че разговорът го успокоява, и затова гледах да го поддържам. И така, в странната плашеща тишина на бавно движещия се кораб, заобиколен и непрекъснато наблюдаван от механизирани слуги на враговете ни, ние с Малкълм започнахме да нищим нагласата на човека, когото преследвахме.

— Естествено, в този вид вяра са включени много фактори — казах аз. — Но ако трябваше да избира някой особено важен, бих посочил страха.

— Страхът ли? — повтори Малкълм. — Страх от какво? От бога?

Поклатих глава.

— Онези видове страх, за които говоря, се появяват много по-рано от всяко понятие за бог. От деня на раждането два основни вида ужас владеят всички хора, каквито и да са те. Първият е ужасът от чувството на истинската ни самота, чувството за изолация. Вторият, естествено, е страхът от смъртта. По един или друг начин тези страхове присъстват в живота на всеки и поне отчасти са виновници за всички престъпления — включително и за извършените от Дов Ешкол.

Спрях и огледах Малкълм: той кимаше и сякаш с всеки изминал миг се успокояваше, макар сините му очи да не изпускаха от поглед

„осите“ навън.

— Продължавай — каза той след около половин минута. — Трябва да знаем как мисли този човек.

— Добре — отвърнах аз, — но само ако можеш да го приемеш спокойно. — Той махна нетърпеливо с ръка, което всъщност беше добър знак, че се е пооправил. — Е — продължих аз, — повечето хора се опитват да задушат първия от тези страхове, ужаса от самотата, като се идентифицират с някоя група. Религиозна, политическа, етническа, няма значение; този опит стои дори зад по-голямата част от масовата реклама в наши дни, както и зад самата попкултура. Всичко, което поне привидно може да сrine стената на отчуждението и да ни вдъхне чувство за принадлежност.

— Което създава големи възможности за манипулиране — промълви Малкълм и отвори широко очи.

— И ражда манипулатори — съгласих се аз. — Наричани още и лидери. Повечето от тях са просто хора, които се опитват да успокоят собствените си страхове, създавайки такава идентичност, в която да могат да попаднат възможно най-голям брой хора. Те могат да се различават по всичко освен по чувството, че са откъснати от другите, изгубени.

— За началниците на Ешкол ли говорим?

— Отчасти да, но не основно. Израелските му господари наистина спадат към често срещаната категория лидери, която включва почти всеки участник в някакво политическо, икономическо или културно движение. Но що се отнася до Ешкол, в него няма нищо обикновено и ако искаме да разберем как работи мозъкът му, трябва да отидем на следващото ниво.

— *Фанатизъм* — въздъхна Малкълм със същото отвращение, което беше изразил и по-рано.

— Да. Обикновеният лидер и неговите последователи действат най-вече от желание да сложат край на самотата си, но фанатичният лидер и учениците му включват във формулата и другия първичен страх, страха от смъртта. А под смърт разбирам унищожение, пълното изличаване на земното съществуване на човека и на спомена за него. Лидерът, който обещава на хората си, че спазването на неговите закони и учения не само ще облекчи болката от изолацията, но и ще им позволи да победят смъртта, да постигнат духовно безсмъртие чрез

достойни дела, установява абсолютен контрол, с който първият тип не може да се мери. И създава съвсем различни последователи. Неговите хора често престъпват повечето общоприети правила на поведение, по простата причина, че за тях неприлично е единствено онова, което лидерът им обявява за такова. А неговата дефиниция често е твърде специфична, защото той иска да ограничи кръга на евентуалните действия, към които трябва да подтикне последователите си.

— Добре — съгласи се Малкълм и забарабани с пръсти по облегалките на стола си. — Но кой е той в такъв случай? Кой е господарят, който нарежда на Ешкол какво да прави?

— Не мисля, че някой му дава заповеди в смисъла, който имаш предвид. Но той си има господари, и то най-лошите възможни. Ти сам го каза, Малкълм, когато за пръв път разбрахме за него. Става въпрос за неговите роднини, особено онези, които са умрели преди повече от век.

За момент Малкълм изглеждаше объркан.

— Но те са мъртви. И не са били нито лидери, нито господари.

— На пръв поглед не — казах аз. — И това ги прави още по-опасни. Те възплъщават всички добродетели на етническото и религиозното наследство на Ешкол — всъщност, тъй като са умрели толкова отдавна, нямат никакви недостатъци. За него те изискват безусловна вяра... и пълно отмъщение, което трябва да бъде постигнато със същата бруталност, от която са загинали. Ако умре заради дълга си, те му обещават разтворени обятия и вечно единение. И най-вече злото, което той възплъщава, присъщото на всеки фанатизъм зло, се кичи с нежните знаци на любовта, защото служи на тяхната памет. Ешкол е абсолютният единак и дори израелците го знаят. Той слуша само един глас, гласа, който приписва на мъртвите си предци.

— Затова — продължи мисълта ми Малкълм, — когато е видял кадрите със Сталин, изобщо не се е усъмнил в тях.

— Ешкол е станал напълно параноичен — кимнах аз. — От доста време мисли само за ненадминатия катаклизъм, свързва го с историята на собственото си семейство и с личния си живот. Решава, че всичко това продължава и че той е длъжен да му се противопостави активно. Ако съдим по действията му, смята, че целият свят участва в заговор за унищожаване на евреите. Дори някои негови сънародници не са извън подозрение. Параноята създава фантастично напрежение,

което никакво оборване не може да облекчи, само отмъщението. Затова, когато вижда кадрите със Сталин, той открива точно онова, което е искал да види — доказателството, че е бил прав и че всичките му действия са били справедливи.

— *Mundus vult...* — промърмори Малкълм, без да сваля очи от „осите“. Но от тази сентенция не му стана по-добре.

Най-накрая той се облегна назад и въздъхна дълбоко.

— Господи, Гидиън...

— Не ти казвам нищо, което да не си знаел или за което да не си подозирал. Сега ме притеснява друго: как можем да се надяваме, че ще го хванем? Ако съм прав, ако той не служи на никой жив господар и ако може да се движи сред хората като фантом, на какво разчитаме ние?

Малкълм сви ръцете си в юмруци, без обаче да повишава тон.

— На самите себе си. От нас зависи. Никой друг не може да го хване, преди...

Малкълм явно не искаше да довърши мисълта си; но аз държах да бъда напълно сигурен, че двамата с него разбираме напълно и себе си, и ситуацията. Затова го погледнах и попитах:

— Преди какво?

Внезапно раздвижване пред прозореца привлече вниманието и на двама ни: в нестроен рояк „осите“ започнаха да се отдалечават от кораба ни и да се движат в посоката, от която бяха дошли. Макар да си отдъхнах с облекчение, отначало не разбрах каква е причината. Тогава чух гласа на Илай по интеркома.

— Всичко е наред. Пуснах новия сигнал и те вече няма какво да следят. Би трябвало да сме в безопасност.

Малкълм се обърна и докосна едно копче до леглото си.

— Браво, Илай. Жулиен, увеличи скоростта. Искam да стигнем над Франция до един час. — Малкълм сложи ръце на колелата на количката си и ме погледна критично. Мисля, че и двамата добре разбираме защо трябва да стигнем до Ешкол „преди“, Гидиън. Предлагам да внушим тази идея и на другите, колкото и ужасно да звучи това. — Той обърна количката си и тръгна към вратата. — Този човек може да е изпълнен с фантазии за мъст, както казваш, но те ще умрат заедно с него.

След като отново можехме да се движим с пълна скорост, успяхме да стигнем за един час ако не до самата Франция, то поне до Ламанша. Спускането ни от стратосферата завърши над канала малко на север от Хавър и след като отново включихме холографския проектор, прелетяхме ниско над града, следвайки Сена, която се виеше през най-многолюдните френски предградия. Както всичко френско, и те през годините все повече се бяха американизирали, но разположението им в една от най-красивите и стари области на Нормандия ги правеше още по-гротескни от американските.

Най-смущаващо беше призрачното осветление. В предградията на Съединените щати човек свикваше със стерилната, мигаща светлина, която струеше от прозорците на къщите към тъмните улици и дворове, излъчвана от стотици хиляди компютърни монитори. От друга страна, французите имаха по-ниска престъпност и можеха да си позволят по-дискретно улично осветление и да не слагат завеси на прозорците. В резултат от това сиянието на същите тези монитори — вездесъщи и тук, както и навсякъде в дигиталния свят — беше повече от очевидно: то доминираше над всичко.

С приближаването ни към Париж сградите под нас се сгъстяваха, а сиянието на мониторите се усилваше. Двамата с Малкълм гледахме от кърмата на кораба как градът се разстила под нас. Скоро към нас се присъедини Жулиен, който, естествено, имаше най-основателни причини да се чувства обезсърчен от гледката. Фуше твърдеше, че отдавна се е примирил и че въпреки всичките си преструвки и протести страната му е не по-малко податлива на болестите на информационната епоха от всяка друга; всъщност тъкмо отричането на този факт от другите учени и интелектуалци го провокирало да емигрира. Но тези твърдения сякаш не му помагаша при срещата с безкрайното, ярко доказателство за запазеното място на родината му в общността на съвременните технодържави.

— Опитвам се да гледам философски на проблема — каза той, като скръсти ръце и прокара пръсти през брадата си. — И все пак философията само изостря обвиненията. Чел ли си Камю? „Съвременният човек може да бъде описан с едно изречение: «Той прелюбодействаше и четеше вестници».“ Мисля, че сега трябва да променим това изречение така: „Той мастурбираше и после се включваше в интернет.“ — Гъстите вежди на Фуше се извиха високо. — Но може би не в този ред, а? — Той се опита поне да се изкиска на онова, което при други обстоятелства би било забавна мисъл; но нито той, нито аз и определено не Малкълм можехме да намерим у себе си нужния ентусиазъм.

Няколко минути по-късно Лариса влезе и донесе една ако не радостна, то поне донякъде окуражаваща новина: Тарбел бе успял да идентифицира в околностите на Париж човек, който редовно продавал откраднати технологични тайни и усъвършенствани оръжия на израелското правителство чрез Мосад. Било повече от вероятно Ешкол да се опита да влезе във връзка с този човек, който според проучванията на Лион можел да се добере до всякакви машинарии, включително миниатюрни ядрени устройства. Дилърът живеел и въртял търговията си от скъпо имение до едно езеро край средновековния Троа в провинция Шампан, югоизточно от Париж. Затова продължихме в същата посока и увеличихме скоростта, понеже знаехме, че търговецът едва ли ще оцелее след срещата си с Ешкол.

Въпреки бързината си обаче закъсняхме. Корабът ни едва беше стигнал хълмистия пейзаж край Троа, когато Лион започна да улавя френски полицейски доклади за убийство в дома на търговеца на оръжия. Предвид професията на жертвата не се вдигаше много шум, но дори и в своите засекретени съобщения полицията признаваше, че няма никакви улики. Явно израелците не бързаха нито да признават многобройните си сделки с дилъра, нито да споделят, че един от техните хора може да има нещо общо със смъртта му. Нямахме друг избор, освен да програмираме системите си да следят всички продажби на самолетни билети за полети от Франция; като ги сверявахме с други бази данни по предварително подготвената от Тарбел и братята Куперман система, имахме голям шанс да открием следващата цел на Ешкол.

Когато успяхме, разкритието изненада някои от нас.

— Куала Лумпур? — повтарях аз, след като Тарбел съобщи новината. — Малайзия? Та той отива насред истинска война...

— Моля, моля — размахна пръст Лион. — „Интервенция на ООН“, Гидиън. Те много държат на тази формулировка.

— Добре — отвърнах раздразнено аз. — Той отива насред една интервенция на ООН, която се превърна в най-голямото клане в този регион от Виетнам досега. Защо, по дяволите? Нима иска да бъде убит?

— Ти си психиатърът, Гидиън — каза Фуше. — Ние би трябвало да питаме теб, нали?

Замахнах леко, но бързо към него, ала той избегна удара със забележителната пъргавина, която беше демонстрирал в Афганистан.

— Не е смешно — заявих аз. — Надявам се, че никой не смята ние да ходим там?

— Защо не? — попита Лариса.

— Насред малайзийската война?

— Моля, моля — каза отново Тарбел. — Не е...

— Лион, би ли млъкнал за малко? — Никой не изглеждаше ни най-малко притеснен, което ужасно ме изнервяше. — Трябва ли да ви напомням, че всички западни сили са изпратили войски в Малайзия? Истински войски — нито доброволци, нито полиция, а *армии*. А малайзийците са подивели толкова след двете години война, че разказват играта на тези армии. Нали не очаквате от мен да се хвърля право в центъра на всичко това?

— Скъпи! — изчурулика развеселено Лариса, дойде зад мен и обви с ръце врата ми. — Да не искаш да кажеш, че те е страх?

— Разбира се, че ме е страх! — извиках аз, което й се стори още по-забавно. — Съжалявам, но всичко си има граници, а това...

— Това е необходимо — обади се Малкълм, готов да ми поднесе нова обезсърчителна, но неоспорима информация: — Трябва да отидем, Гидиън. Само едно нещо може да накара Ешкол да иде в Куала Лумпур. Малайзийците финансират войната си отчасти чрез един от най-оживените черни пазари в света. Те перат наркодоларите на Третия свят, търгуват с всичко — от редки животни до човешки същества — и развиват голям бизнес с крадени информационни технологии и бази данни. Нищо от това обаче не интересува Ешкол. Той търси нещо друго, което, ако не греша, е произведено в Япония. — Всяка следа от

веселие беше изчезнала от масата. — Японската икономика, разбира се, така и не се възстанови от кризата през две хиляди и седма. Също като малайзийците японците трябваше да използват всички възможни методи, за да се посъвземат поне малко. Но те не разполагаха нито с парите, нито с ресурсите, за да обновят енергийната си инфраструктура. Те все още разчитат основно на атомната енергия и не са успели да затворят хранващите си реактори.

Илай внезапно се хвана за челото.

— *Хранващи реактори* — повтори той. Явно беше проумял нещо, което на мен ми убягваше.

— Какво? — попитах бързо аз. — Какво, по дяволите, значи „хранващ реактор“?

— Атомен реактор, който произвежда използваем плутоний от отпадъчен уран — каза Джона. — Навремето изглеждаше многообещаваща идея.

— Идея, изоставена почти от всички страни на света — продължи Малкълм — заради проблемите с безопасността. И защото обилните количества плутоний в гражданските инсталации представляваха огромно изкушение за терористите. — Малкълм ме погледна многозначително. — А също и за хората, които търгуват с терористи. Японските черноборсаджии — официално без съгласието на правителството си — редовно са продавали големи количества плутоний на такива хора. В...

— В Куала Лумпур — довърших аз и се отпуснах отчаяно на стола си.

— Всъщност, не — отвърна Джона. — ООН контролира столицата. По-голямата част от тъмните сделки се сключват в планините Гентинг над града — стария комарджийски курорт. Но Куала Лумпур е единственото място, където съюзниците позволяват на самолетите да кацнат, тъй като те контролират и града, и летището. Ешкол ще отиде първо там, като вероятно ще се представи за някакъв хуманитарен работник, а после ще се промъкне през фронтовата линия към планините.

Приех новината колкото се може по-спокойно, отпусайки глава на масата, и няколко пъти си поех дълбоко въздух.

— Та каква е малайзийската кухня? — промърморих аз.

— Съмнявам се, че ще успееш да я опиташ — отвърна Тарбел. —
Нали знаеш, че там е война...

Беше време, когато с ужас и захлас наблюдавах екологичния ефект от африканските междуплеменни войни като онези, на които станах свидетел през последните девет месеца. Естествено, съзнавах, че моята реакция се дължи преди всичко на представянето на тези конфликти от световните новинарски мрежи; но макар да знаех, че съм манипулиран, се чувствах не по-малко покъртен от всички останали, за да пренебрегна далеч по-разрушителната война срещу тропическите гори в други краища на света от страна на дърводобивни, селскостопански и животновъдни фирми, съставляващи важна част от по-големи корпорации, собственици на същите новинарски мрежи, които приковаваха вниманието на обществото върху места като Африка. Унищожаването на тропическите гори, които, естествено, бяха не по-малко важни за общото здраве на планетата от африканските си аналози, далеч надхвърляше всичко, което моят приятел вождът Дугумбе и неговите врагове можеха да причинят дори и с най-страшните си схватки. Но работните места са си работни места, търговията си с търговия и затова светът не видя нищо от мащабното обезлесяване освен няколко случайни кадри, уловени от своенравни журналисти.

Това положение продължи, докато не стана прекалено късно; тоест докато учените започнаха не да предсказват, а да съобщават промените в състава на въздуха в резултат от изчезването на природните лаборатории за кислород. Когато най-сетне беше забелязано от широката общественост, глобалното влошаване на атмосферата предизвика всеобща паника, която роди едно безпрецедентно движение за спасяване на оцелелите гори, използващо по-скоро войнствени, отколкото проповеднически методи. Практическият резултат беше създаването на специални „сили за наблюдение“ към ООН — истински многонационални армии, които се настаняха там, където сякаш бе останало нещо за спасяване: Бразилия, различни части на Централна Америка и Малайзия.

Бразилците и централноамериканците приеха контрола сравнително спокойно. Малайзийците обаче със своите древни войнствени традиции се надигнаха срещу чуждестранните нашественици, твърдо решени да не позволят единствените им източници на доходи след кризата през 2007-а да им бъдат отнети без подходяща компенсация, която нито една западна нация нямаше възможност или желание да им даде. Това доведе до нов тип война за природни ресурси, пред която кървавите конфликти за петрол и вода в други краища на света изглеждаха сравнително безобидни. Наистина Източна Малайзия беше подчинена доста лесно благодарение на щедрото дарение към ООН от съседен Бруней, чийто султан с удоволствие използва случая да повдигне авторитета на своята разкъсвана от скандали страна; но Западна Малайзия беше друго нещо. След като нахлуха там от три посоки едновременно, силите на ООН срещнаха много по-твърда съпротива, отколкото бяха очаквали; а когато техни войници имаха нещастieto да бъдат хванати в плен, те бяха измъчвани до смърт, осакатявани и изпращани обратно при своите с американско знаменце в устата. В крайна сметка съюзниците завзеха повечето градове около полуострова, но някои не успяха; и тъкмо оттам се минаваше към планинските джунгли, които вече се бяха оказали военно тресавище за войските на ООН и привличаха с магнетична сила престъпници и наемници от цял свят.

Такова беше чудовището, към чиято паст ме водеха моите спътници. Пътуването започна в Марсилия, защото Ешкол бе избрал да напусне Франция оттам. Името от самолетния му билет Венсен Гамбон скоро се появи в списъка на пътниците от френския влак стрела, който заминаваше на юг от Троа. Когато влакът излезе от гарата, нашият кораб го последва неотлъчно, като се носеше ниско над френския пейзаж под прикритието на холографския ни проектор, така че Ешкол нямаше да има възможност да ни избяга. Стигнахме до Марсилия няколко часа преди полета на терориста, така че и той, и ние имаме достатъчно време да стигнем до летището. Малкълм беше решил да следваме самолета също толкова плътно, колкото и влака, дори и на земята. Тази перспектива притесни не само мен, но и още няколко от нас, и то не само поради ужаса, който изпитва всеки нормален човек от едно от най-претъпканите и оживени летища на света. Колкото и опасна да беше усъвършенстваната руска рулетка на

въздухоплаването, да летиш с нерегистриран и практически невидим кораб сред такъв самоубийствен цирк ми се струваше върха на глупостта. Но Лариса, която прехвърли управлението на кораба към кулата, с радост предвкушаваше това начинание и аз нямах друг избор, освен да се доверя на генетично подобрената пъргавина на ума ѝ и да се опитвам да не поглеждам твърде често нагоре.

Това се оказа невъзможно, защото последвалото упражнение беше колкото страшно, толкова и вълнуващо. Не бих могъл да предположа, че същият този кораб, който бе летял така бавно и застрашително над стените на затвора „Бел Айл“, е способен да се движи във въздуха толкова игриво и леко, да се стрелва между кацащите и излитащите самолети на международното летище Льо Пен в Марсилия. Не че нямаше сериозни основания за страх: десетките търговски самолети често завиваха рязко и неочаквано просто за да не се сблъскат един с друг, толкова абсурдно начесто трябваше да кацат и да излитат. Стори ми се, че Лариса изпитва някакво перверзно удоволствие да минава край тях малко по-близо, отколкото беше нужно. Но макар от време на време да кресях от ужас, нито веднъж не се почувствах наистина в смъртна опасност, а след няколко минути в писъците ми започна да се прокрадва и смях.

Въпреки това не бях съвсем разочарован, когато гигантският еърбъс на Ешкол, чиито две и половина пасажерски нива бяха претъпкани с почти хиляда доверчиви души, се отлепи от земята и полетя на югоизток. Четирите огромни двигателя на самолета оставяха широки ивици изгорели газове, които ни пречеха да видим каквото и да било от кулата на кораба, така че през следващите напрегнати минути едва избегнахме сблъсъка с друг претъпкан бегемот, който идваше от Африка по напълно погрешен курс, поради факта, че (както разбрах, докато подслушвах диспечерите на летището) никой от екипажа му не говореше нито френски, нито английски. С помощта на компютрите и собствените си умения Лариса скоро ни изведе от това положение на безопасно разстояние над и встрани от самолета на Ешкол, макар все още достатъчно близо, за да видя през прозорчетата му колко ужасно претъпкан беше самолетът, както и внезапно излетелите от едно от горните отделения живи кокошки, които докараха екипажа до бяс.

Все още от време на време ми се изправяха косите, докато минавахме през някои от най-оживените въздушни трасета и пресичахме половин дузина часови зони. После, когато завихме на югоизток от Индия, трафикът, слава богу, започна да се разрежда; но не можахме да си отдъхнем за дълго. При приближаването ни към Куала Лумпур рояците граждански самолети бяха заменени от военни модели: изстребители бомбардировачи, пилотирани и безпилотни, както и транспортъори, радарни съоръжения и танкери за презареждане с гориво. Слънцето вече залязваше зад нас и хвърляше живописни златни лъчи над стълбовете дим, които се вдигаха от западномалайзийската джунгла: очевидно, че в старанието си да попречат на малайзийците да унищожат тропическите си гори, силите на ООН сами вършеха тази работа. Или може би бяха заслепени от гнева си, че за единайсети-дванайсети път през последните три десетилетия бяха победени в битка от уж по-слаба страна. Каквато и да беше причината, докато приближавахме едновременно със самолета на Ешкол към разнебитеното летище Субанг, пред нас се разкриваха все повече доказателства за дълбочината на конфликта. Когато бегемотът се запуска надолу, ние трябваше да избягваме не само другите самолети, но и артилерийските снаряди с широк обсег, изстрелвани към столицата от същите планини Гентинг, към които вероятно скоро щяхме да бъдем принудени да се насочим.

Разрушенията по летището не изглеждаха толкова потискащи, защото Субанг беше един от многото терминали от XX век, проектирани от архитекти, чиито опити да предусетят бъдещето изглеждаха направо смешни в същото това бъдеще. Нито пък се разстроих, че много от прочутите, но също толкова грозни небостъргачи на Куала Лумпур — включително Петронас Туин Тауърс, някога най-високите сгради в света — бяха пострадали и дори сравнени със земята. Но не можех да гледам с безразличие хаоса в историческата част на града. През колониалната епоха Куала Лумпур беше станала средище на част от най-красивата късновикторианска архитектура, особено сградата на стария секретариат и прочутата Мавърска гара. И двете бяха разрушени и техният край почти не беше оплакван в един изгладнял за кислород свят. Може би тъкмо затова, след като слязох на едно поле западно от летището в компанията на

полковник Слейтън, Лариса и Тарбел, пълната ми липса на съчувствие към двете страни започна да прераства в гняв.

Скоро открих, че това определено е най-подходящото настроение за първа среща с Дов Ешкол. Забелязахме нашия човек веднага след като той мина през митническия контрол на Субанг и макар всички да бяхме разглеждали негови снимки в най-различна дегизировка и внимателно да бяхме изучили физическите му данни, брадатият, смахнат Ешкол създаваше впечатлението, че е по-едър и по-побъркан, отколкото бяхме очаквали. Облечен, както бе предрекъл Джона, в униформата на международната организация за хуманитарна помощ „Лекари без граници“, Ешкол крачеше през тълпите разплакани мюсюлмани и индуси, които чакаха другите пътници от самолета, както и през многобройния военен персонал на летището, като че ли беше недосегаем, какъвто, естествено, се и оказа. Никой от нас не се учуди, че той не бе спрял за разпит. Тук едва ли го търсеха сериозно, защото кой беглец би потърсил убежище във военна зона. Не след дълго се оказахме в едно очукано, вонящо такси лексус и следвахме към града Ешкол, който също беше взел такси.

Скоро стана ясно, че се движим към комплекса Даябуми — полуразрушена кула в ислямски стил. Ешкол явно имаше среща там. Докато пътувахме, шофьорът ни започна да се оплаква от съмнителния морал на подобно преследване. Изглежда, искаше повече пари. Докато слушах брътвежите му, отново си спомних за Макс и тихо се засмях при мисълта колко бързо би се справил с мрънкащото човече зад кормилото. Освен това се запитах какво би казал той за последните ми приключения; но всъщност не се интересувах много от отговорите, до които стигнах и сам. Макар че Макс без съмнение би оценил високо Лариса и би осъдил строго Дов Ешкол, положението в Малайзия и много други неща, с които се бях сблъскал, не можех да си представя, че той ще одобри настоящото ни начинание. Опитвах се да си внуша, че подобно отношение вероятно би се дължало на безкрайния цинизъм на Макс, на нежеланието му — затвърдено с годините работа в нюйоркската полиция — да повярва, че някой може да има благородни или принципни мотиви за каквото и да било. И все пак размисълът върху философията и мотивацията на мъртвия ми приятел само още повече ме смути и когато спряхме пред комплекс Даябуми, бях убеден, че трябва да пропъдя образа му от съзнанието си.

Едва успяхме да влезем, когато видяхме Ешкол да се връща заедно с човек, който по дрехите и чертите си приличаше на малайзийски мюсюлманин. По-голямата част от индуското и будисткото малцинство в страната, хора с индийски и китайски произход, бяха на страната на съюзниците като отмъщение за годините потисничество от страна предимно на мюсюлманското правителство. Фактът, че Ешкол си беше взел спътник, следователно показваше, че той наистина смята да тръгне към контролираните от лоялистите планини. Когато се върнахме на многолюдния площад пред сградата, изчакахме да видим как Ешкол и водачът му изчезват в стара японска кола по магистрала Карак към високия километър и половина връх зад фронтната линия. Там се намираше планинският курорт Гентинг. Лариса даде знак на брат си и всички бързо се отправихме към една тъмна, пуста местност зад Националната джамия, за да се качим на кораба. На борда Илай вече внимателно следеше по сателита колата на Ешкол.

Преследването премина в леко мрачно настроение. Пред нас лежеше може би най-големият център на незаконна търговия и разюздан хедонизъм на планетата — място, което не би могло да намери по-подходящо прозвище от „Лае Вегас на Малайзия“; но преди да стигнем там, ни чакаше още един кошмар. Намерихме колата на Ешкол заедно с шофьора в началото на осемнайсеткилометрова, надупчена от бомби артерия, която се отклоняваше от главната магистрала към курорта. След като беше прекарал Ешкол през постове на съюзниците долу, неидентифицираният мюсюлманин беше възнаграден с широк разрез на гърлото, след което Ешкол явно беше продължил пътя си пеша. Очевидно беше решил да не оставя свидетели. Този извод звучеше донякъде окуражително: това показваше, че той поне смята да оцелее след замисления от него план, което изключваше самоубийствения взрив — единствения стопроцентово сигурен метод за провеждане на терористичен акт.

Но тогава не обърнах достатъчно внимание на възможността Ешкол да убива просто за удоволствие. Ако се бях замислил над нея, щях да послушам гласа, който приписвах на бедния Макс, и щях да поискам да се върнем.

Дълго преди избухването на малайзийската война групата големи бели хотели около скъпото казино, известни като планинския курорт Гентинг, бяха признати за най-люксовия и популярен комарджийски център в Югоизточна Азия. След време освен казиното там бяха построени съоръжения и за други развлечения в опит да се създаде илюзията за място за семейна почивка; но този параван бе твърде прозрачен и игралните маси си останаха очевидната атракция, както личеше от факта, че бяха препълнени по двайсет и четири часа на ден. И макар че няколко хотела бяха пострадали през войната и малайзийският туризъм бе загубил съществена част от приходите си, много запалени души продължаваха да ходят на поклонение в Гентинг. Заедно с немюсюлманските войници от гарнизона на малайзийската армия (на мюсюлманите им беше забранено да влизат в казиното) постоянните клиенти поддържаха оживлението край масите, като в същото време подкрепяха онези спомагателни индустрии — проституцията, продажбата на алкохол и наркотици и кражбите, — които разцъфтяват там, където хората проявяват ирационална решителност да се разделят с парите си.

Но към 2023-а такива сравнително обикновени и дори любопитни занимания вече не бяха основният бизнес в Гентинг, както разбрахме от мига, в който Слейтън, Лариса, Тарбел и аз се спуснахме върху покрива на стария хотел „Тим Парк“. Той беше бомбардиран няколко пъти и в крайна сметка беше изоставен. По осеяните с отломки улици на курорта цареше необуздано веселие и кипеше търговия, която мога да опиша само като апокалиптичен базар. Сергии с оръжия, някои от които модерни, се издигаха в бетонните басейни на някогашни фонтани, а продавачите приканваха агресивно малайзийските войници, както и чуждестранните дилъри и терористи. Като видяха, че сме чужденци, търговците на няколко пъти идваха да ни питат дали не искаме да си купим и отведем вкъщи някакви „слуги“ — ясен евфемизъм за „робини“, — докато по-деликатни мъже и жени ни

въвлякоха в тих разговор за всякаква възможна високотехнологична екипировка. Огромни тълпи се смееха, пиеха, пушеха, пускаха изстрели вместо фойерверки и двойки се натискаха навсякъде, където имаше по-малко боклуци, отколкото на земята. През цялото време артилерийските батареи не преставаха да обстрелват Куала Лумпур, а гигантска преносима радарна чиния следеше небето за поява на самолети на съюзниците. Картината беше изумителна, особено като се има предвид какво стоеше в дъното на всичко: простото желание на останалата част на света да продължи да диша.

Хаосът в курорта не ни обезпокои особено, макар временно да загубихме Ешкол от полезрението си. Знаехме как и защо бе дошъл в Гентинг и можехме да бъдем почти сигурни, че пак ще успеем да го намерим. След като поразпитахме къде може да се намери плутоний за военни цели — въпрос, който ни най-малко не стресна и не изненада търговците, — научихме, че такива сделки са монопол на генерал Тунку Саид, чийто щаб се намираше в една зала за боулинг до казиното. Отвън сградата приличаше тъкмо на това, в което се бе превърнала — в противовъздушно скривалище без прозорци. Саид, който с ескалацията на войната явно беше придобил статута на господар над района, освен това управляваше бизнеса на казиното; но сериозните му печалби идваха от продажбата на много редки стоки.

Лариса, естествено, беше взела със себе си пистолета си за свръхскоростни патрони и след кратко съвещание решихме да го демонстрираме пред Саид с надеждата, че желанието му да се сдобие с такова ценно оръжие ще го убеди да ни даде информация за Ешкол.

Докато приближавахме охраната през боулинг залата, забелязах, че сърцето ми бие забележително спокойно; чувствах, че вече съм натрупал достатъчно опит в опасни ситуации — особено след Афганистан с ислямските терористи, — за да мога да се справя с всяка сбирщина фанатици. (Разбира се, перченето ми се дължеше и на факта, че Лариса щеше да ми прикрива гърба.) Само че войниците, които охраняваха сградата, по нищо не приличаха на терористите от афганистанския епизод; всъщност спретнатите им дрехи и безупречното им държане рязко ги отличаваха от хаоса в курорта. След като се представихме, един от мъжете изпрати да извикат висш офицер, някой си майор Самад, който скоро се появи с още няколко войници и след като се скара на охраната, че не стоят непрекъснато

мирно, изслуша предложението ни. После извади малък комуникатор и проведе тих разговор с някой, който можеше да бъде само генерал Саид; и след няколко минути ни поведе по тъмен коридор.

— Моля да извините войниците от охраната — каза той сериозно на добър английски. — На такова място трудно се поддържа дисциплина.

— Това е разбираемо — отвърна полковник Слейтън. — На вашия командир не му ли хрумва идеята да поразчисти града?

— Постоянно — въздъхна Самад, — но нали разбирате, парите ни трябва. Останали са ни само няколко бомбардировача, които и без това са много остарели. Казиното ни осигурява достатъчно пари, за да купим съвременни противовъздушни оръжия, но за покупката на нови самолети ни трябва по-сериозни приходи. Затова търпим онази обида към Аллах там — той посочи центъра на града — и се молим Пророкът — благословено да е името му и мир да цари в душата му — да ни прости, защото ние се бием в негово име и за победата на правата вяра в Малайзия.

Слейтън кимна.

— Колко самолета на ден изпращат срещу вас?

— Не можем да бъдем сигурни — отвърна Самад, — макар че вчера преброихме поне деветдесет и седем... — Той беше прекъснат от внезапния трясък на съборени кегли и любезни аплодисменти някъде пред нас. — А! — Лицето на Самад видимо светна. — Генералът явно се справя добре!

Залата беше разкошно обзаведена, но почти празна. Имаше две-три групи охрана, разположена стратегически в широкото помещение, а до две от пътеките група много добре облечени малайзийски офицери пиеха кафе, явно налято от големия и богато украсен самовар върху тъмния бар. Дребен мъж, чиято униформа беше по-добре огладена, с по-ярки нашивки и медали от униформите на останалите, запращаше топка след топка към кеглите в края на една от пътеките. Очевидно беше начинаещ, но компенсираше липсата на умения с ентусиазъм.

Това, както обяви майор Самад, беше генерал Тунку Саид, бич за Куала Лумпур и проклетие за ООН. Научил за пристигането ни, стегнатият командир заподскача към нас, усмихна се широко под добре оформените си мустаци и протегна ръка на всички освен на Лариса.

— Ужасно забавна игра е този боулинг, нали, безверни приятели мои? — каза той на английски, който беше дори по-добър от този на Самад. — Само не ми е ясно кой го е измислил. Някои казват холандците, други англичаните. Но май е все едно, защото и едните, и другите са управлявали Малайзия!

Силен взрив разтърси сградата и от тавана се посипаха гипс и циментов прах.

Последваха още експлозии и аз изпитах силното желание да се скрия позорно под една от близките пейки; генерал Саид обаче само погледна към тавана с ръце на хълбоците.

— А сега същите тези англичани и холандци ни бомбардират — каза той с гняв и удивление. — Бомбардират прекрасните сгради, които самите те са построили. Представете ли си, безверници! И за какво? Заради тропическите гори? Заради кислорода? Глупости! Те сами унищожавал джунглата, и то само от гордост, което е грях пред Аллах! — Изведнъж той се спря. — Моля да ме извините. Искате ли кафе, безверници? Или чай? Или може би една игра? — Тръгнахме бавно към неговия коридор, където няколко войници разчистваха отломките и праха. — Казват, че американците са майстори на този спорт. — Той посочи един голям телевизор над бара. — И наистина изглежда така! — На огромния екран няколко професионални американски играчи се бяха заели здраво за работа. — Тук ловим канала за боулинг — гледали ли сте го? „Боулинг, през цялото време“ е техният лозунг. Разбира се, гледаме го от време на време, защото съюзниците непрекъснато блокират предаването. — Докато говореше, образът на екрана се изгуби. За миг генералът изглеждаше готов да се развика, но овладя гнева си и само въздъхна. — Разбирам, че сме във война, неверници, но питам ви, това не е ли прекалено?

Лариса пристъпи напред.

— Ако позволите, генерале, мисля, че мога да помогна.

Това предизвика снизходителното кискане на Саид, а подчинените му го последваха.

— Наистина трябва да ни извините, госпожо — успя да каже генералът. — Не се смеем на пола ви, макар че баща ви или брат ви сигурно живеят в мъчителен срам, като знаят как се появявате на публично място. Но как може някаква си жена...

Лариса вдигна ръка и се обърна, допря пръсти до яката на костюма си и заговори тихо, така че да не я чуем.

Генерал Саид кимна на полковник Слейтън.

— А, значи тя е избрана.

— Избрана ли? — попита Слейтън.

— От Аллах — кимна усмихнато Тарбел. — Генералът смята, че Лариса е слабоумна.

Саид сви рамене.

— Тя носи мъжки дрехи и си говори сама. Нима греша?

— Явно грешите, генерале — казах аз, като погледнах телевизора над бара. — Ако благоволите да забележите...

Внезапно предаването за боулинг се поднови и предизвика доволните аплодисменти на офицерите около нас. Правилно бях предположил, че Лариса беше помолила Малкълм да използва сателитите на Тресалиан, за да генерира стабилен сигнал и да активира канала за боулинг в Куала Лумпур. Бих искал да видя изражението на Малкълм след такава молба.

— Скъпи мои гости безверници! — възкликна Саид. — Това е много мило от ваша страна, много мило! Вие спечелихте нашето приятелство, макар и да сте обречени, безверници! Кажете ми какво мога да направя за вас. Майор Самад каза, че търсите плутоний.

— Всъщност търсим един човек — каза Тарбел, като извади един лист от бележките си за Ешкол, както и негова снимка.

Генерал Саид изглеждаше объркан.

— Човек значи? А не плутоний?

— Той търгува с плутоний — обясни полковник Слейтън. — Затова дойдохме при вас.

За пръв път Саид изглеждаше леко недоволен, сякаш подозираше каква е работата.

— И как се казва този човек?

Тарбел му подаде снимката и погледна бележките си.

— Вероятно използва името и документите на Венсен Гамбон, който навремето е работил за „Лекари без граници“.

Генерал Саид и офицерите му като един се отдръпнаха от нас, а приятелското им досега изражение стана враждебно. Саид сложи ръка на пистолета на кръста си.

— Приятел ли ви е този Гамбон?

— Не — отвърнах бързо аз, защото усетих, че недоразумението можеше да се окаже фатално. — Той ни е враг. Търсим го, защото е откраднал нещо, което е много важно за нас.

Изражението на Саид се смекчи леко, а ръката му пусна пистолета.

— Добре тогава — каза той, — може би мога да ви покажа нещо интересно.

Генералът кимна на един от офицерите си, който ни заведе до една врата зад гишетото за обувки под наем на боулинг залата. Когато стигнахме, сякаш чух приглушени викове; после офицерът отвори широко вратата към стаята за поправка и складиране на обувки и ние видяхме следното.

Ешкол! Устата му беше запушена, а тялото му вързано за тежък дървен стол, като глезените му бяха пристегнат за предните крака на стола. Под обърнатите нагоре ходила беше поставена електрическа телена четка, която се въртеше бързо и постепенно разкъсваше кожата му. От устата на Ешкол се стичаше слюнка. Той продължаваше да крещи, а широко отворените му очи бяха обезумели от болка.

Когато отново погледнах генерал Саид, вече не можех да видя изискания, сладкодумен човек, който преди няколко минути ми се беше сторил толкова забавен. Разбрах защо всяваше такъв страх, а неизменната му усмивка само ми напомни, че векове наред ислямските предводители бяха измъчвали пленниците си тъкмо по този начин — като смъкваха кожата на краката им.

— Ето го вашия враг — заяви гордо генералът. — Вашите безверни сърца сигурно ще се възрадат да научат, че смъртта му ще настъпи много бавно!

Бях прекалено смаян, за да кажа или да направя нещо, а виждах, че и тримата ми приятели се намират в същото състояние. Бяхме прекарвали дълги часове в подготовка за опасния сблъсък с Ешкол, че когато го видяхме толкова окаян и особено на такова място, не можехме да изберем следващия си ход. Разбира се, бихме могли да затворим вратата и да оставим генерал Саид да довърши онова, което бе започнал с такъв ентузиазъм; но въпреки всичките ни неотдавнашни декларации, че Ешкол трябва да бъде спрян веднъж завинаги, не мисля, че някой от нас би имал куража да стане съучастник в бавната му, мъчителна смърт. Освен това, както ни припомни Малкълм, когато Лариса му съобщи последните новини, не можехме да бъдем сигурни, че Ешкол не е казал на някого за диска със Сталин: преди да умре, той трябваше да съобщи на началниците си, че кадрите са подправени, за да предотврати разпространението на слухове, които биха причинили още по-голяма вреда от фактите. Един по един всички осъзнахме, че трябва да го измъкнем от тази стая, тази сграда и този град; но вечно находчивият Тарбел беше този, който пръв стигна до този извод и пое нещата в свои ръце.

— Кажете ми, генерале — каза той, докато наблюдаваше невъзмутимо агонията на Ешкол в успешен опит да впечатли Саид, — какво точно ви е направил този човек?

— Той е свиня, доктор Тарбел! — заяви генералът и заплю Ешкол. — Като начало създаде раздор в семейството ми. Дойде да търси плутоний и ми обеща много пари. После по пътя си насам уби човека, когото бях изпратил да го придружи. Защо? Аз не знам, а той не иска да ми каже.

— Той е убивал и преди, и също толкова безразсъдно — обясни Тарбел. — Според нас се опитва да заличи следите си. Би могъл да се опита да убие и вас, след като си свърши работата.

— Мен? — изуми се генералът. — Тук?

Тарбел се засмя ласкателно.

— Абсурдно е, нали?

Саид се разсмя заедно с него.

— Да, абсурдно! Ами че той е луд! — Внезапно смехът на генерала замря и той погледна Ешкол силно раздразнен. — Убитият обаче беше братовчед на жена ми. Не че имах някаква полза от него, но това ме прави смешен. Не само пред семейството ми, но и пред онази сган навън. Много лошо, безверници, много лошо. Освен това — той се върна до пътеката за боулинг и взе една папка от бюрото на маркьора — ние също имаме свои методи за разузнаване. Знаехте ли, че този ваш враг е агент на ЦРУ?

Генералът постави един лист от разпечатка върху осветената част от бюрото, така че съдържанието му се прожектираше на голям екран над пътеката за боулинг. Наистина беше копие от документ на ЦРУ, според който агент под името Венсен Гамбон беше проникнал в регионалния офис на „Лекари без граница“ в кюрдския сектор на Турция, откъдето, както вече казах, Израел получаваше голяма част от водата си за голямо неодобрение на турците и американските им съюзници. Тук поне имаше някаква вероятна причина Ешкол да убие истинския злощастен Гамбон, макар че Саид явно не знаеше нищо по тези въпроси, както показаха и следващите му думи.

— Несъмнено целта му е била да ни отнеме планината, може би чрез ядреното устройство, което носеше! — Саид вдигна малка раница с логото на „Лекари без граници“, което бяхме видели и по дрехите на Ешкол. — Смяташе да зареди това устройство с плутония, който *ние* се бяхме съгласили да му продадем! — Със свободната си ръка той вдигна метална кутия за радиоактивни елементи, после отново погледна през отворената врата. — Душата му е бездна на злото, неверници, и аз ще го накарам да съжалява за всеки миг от гнусното си съществуване, преди да умре!

— Разбирам ви напълно — отвърна Тарбел, като огледа боулинг залата и сякаш се опита да прецени колко малайзийски войници има там. — *Безусловно!* — потвърди отново той. После погледна полковник Слейтън и Лариса, които поклатиха глава в знак, че и дума не можеше да става за бягство. Лион се съгласи с неохотно кимване. — И все пак ми се струва — продължи той, като отново се обърна към Саид, — че пропускаме отлична възможност.

— Така ли? — попита генералът. — И каква е тя?

— Разбирам желанието ви да го убиете бавно — отвърна Тарбел.
— Но защо не публично? Сам казахте, че хората в този ужасен град са безмозъчна сган. Защо не използвате възможността да им постегнете юздите?

Генерал Саид се замисли и отново се усмихна.

— Разбирам накъде биете, доктор Тарбел. Публична екзекуция!

Тарбел отвърна на усмивката му.

— Именно.

За миг генералът се намръщи.

— Трябва ли да бъде бързо?

— Не е задължително — отвърна Тарбел.

Генералът започна да се разхожда замислено.

— Можем да го направим в стария театър. Тези изроди обичат зрелищата, а ние ще им предложим нещо специално. — Той продължи да обмисля въпроса. — Може да го разпъна на кръст — каза той.

Тарбел наклони глава скептично.

— Не е ли малко банално? А да не говорим за усложненията. Нали не искате да го превърнете в мъченик.

— Да, да, така е. — Саид продължи да се разхожда, а после спря и се обърна към Тарбел. — Добре тогава, докторе, вие какво предлагате?

Тарбел дръпна съучастнически генерала настрана.

— Не съм сигурен, че най-важното тук е продължителността на екзекуцията. Аз бих предложил следното — да накарате хората си да го отвеждат на известно обществено място, облечен в една от собствените ви униформи.

— От *моите* униформи ли? — възрази Саид. — Но защо...

— Предполагам — прекъсна го с успокоителен тон Тарбел, — че американците ви следят неотлъчно по сателита?

— Да, в името на Пророка да бъде благословен, наистина ме следят! — За миг генерал Саид изглеждаше разстроен. — По двайсет и четири часа на ден. Не смея да напусна тази сграда... — Внезапно спря, като разбра за какво става въпрос. — А! Отлично, доктор Тарбел, наистина превъзходно за един неверник! — Той тръгна към склада за обувки и огледа Ешкол. — Разбира се, ще трябва да обръснем брадата му и да подстрижем мустаците му, но като изключим това...

Нищо не разбирах.

— Да подстрижете мустаците му ли? — попитах аз. — Но защо?

— Така американците ще го сметнат за генерал Саид — обясни Слейтън с усмивка, схващайки идеята на Лион.

— След което те сами ще го убият — заключи Лариса, като поклати глава, обърната към Тарбел; бе учудена и възхитена. — Една-единствена ракета със сателитно насочване ще бъде достатъчна.

Саид се обърна изненадано към Лариса.

— Бързо схващате! Всъщност това е още по-невероятно, като се има предвид, че сте жена, и то безверница!

Търпението на Лариса се изчерпваше и Тарбел го усети; той бързо хвана Саид за лакътя, отведе го по-далеч от нея и каза:

— Смъртта му не само ще даде добър урок на онази паплач в курорта, но и ще убеди американците, че вие вече не сте между живите, така че те ще престанат да ви следят.

— И така аз ще мога да излизам навън! Планът е блестящ във всяко едно отношение! — Саид се обърна към офицерите си и започна да издава заповеди: — Ще използваме покрива на хотел „Тим Парк“. Нека онези глупаци взривят каквото е останало от него! Кажете на управителя на казиното след един час да прекъсне всички игри. Комарджиите да бъдат изведени навън, ако трябва с оръжие, а всички по улиците да бъдат събрани на площада да гледат!

Сред последвалото незабавно оживление Слейтън тихичко ни каза да го придружим до склада за обувки. Когато влязохме, аз настроих четката така, че да не се допира до ходилата на Ешкол, а Слейтън прошепна в ухото му:

— Продължавай да крещиш, иначе ще избият всички ни. — Чертите на Ешкол бяха започнали да се поотпускат, но после, като разбра какво искаше да каже Слейтън, лицето му отново се сгърчи от болка. — Слушай, Дов Ешкол — продължи полковникът. — Знаем кой и какъв си всъщност, знаем защо си тук и какъв е планът ти. Но ако искаш да избегнеш онова, което генералът ти готви, прави точно каквото ти казваме. — Ешкол кимна бързо между два приглушени вика, а Слейтън се обърна към нас. — Ще ни трябва раницата му. Не можем да оставим такова устройство при тези хора. По-добре да вземем и плутония. Лариса, кажи на брат си да ни прибере от покрива на казиното след около час.

— А какво ще стане, когато генералът разбере, че няма да има екзекуция? — попитах аз.

— Гидиън, не се излагай — сгълча ме Тарбел. — Този въпрос не ти подхожда. Докато генералът разбере, че ще бъде лишен от безценната си екзекуция, всички ще сме на борда на кораба, далеч оттук.

— Да, разбира се — казах аз, докато излизахме от стаята. Поотпуснах се и леко потупах Тарбел по рамото. — Страхотно, Лион, ти със сигурност би могъл да продаваш лед на ескимосите.

Тарбел се разсмя тихо, но с обичайната за него сатанинска наслада.

— Да — погледна ме той, — направо страшно да ти стане, нали? Но не мога да се сдържа, Гидиън. Големите удари и лъжите с огромни залози са толкова възбуждащи! В такива моменти ми се струва, че мога да предумам всеки да направи каквото поискам!

Дори сега, когато чакам зората да разпръсне африканския мрак, виждам в пламъка на лампата засмяното лице на странния ми дребен приятел. Това видение ме кара да се усмихвам, но и да потръпвам от мъка. Защото дори Лион не успя да отклони от зловещата му цел безполовия дух, който витаеше наоколо, докато се смеехме.

За да успее планът ни, Ешкол трябваше да бъде в състояние да върви. Освен това мъчението, на което Саид беше подложил пленника си, събуди у мен някаква примитивна форма на съчувствие въпреки всичко, което знаех за евреина. Затова положих всички усилия да почистя, дезинфекцирам и бинтовам кървящите ходила на Ешкол, забравяйки в отвращението си от подобни изтезания, че човек с неговия тренинг и темперамент би могъл да тича на кървящи чукачетата, ако това би послужило на фанатичната му цел. Постъпката ми беше състрадателна, но глупава и затова единствено аз трябваше да платя за грешката си. Ако бе станало така, последвалата трагедия би имала някакъв макар и изкривен смисъл.

Малко преди уречения за смъртта на Ешкол час всички придружихме майор Самад до мястото на екзекуцията: покрива на същия изоставен хотел, където за пръв път бяхме слезли от кораба. Следвайки хитрите инструкции на Тарбел, малайзийците бяха построили там фалшив команден център, откъдето генерал Саид би могъл да ръководи войските си. Полковник Слейтън беше почти сигурен, че сме под постоянно сателитно наблюдение. В края на краищата Съединените щати бяха натрупали богат опит в такива операции за слеждане от разстояние, докато се опитваха да открият различни вражески лидери през последните трийсет години. Когато се върнахме при Саид, който се беше скрил в полуразрушен апартамент на по-долен етаж на хотела, полковникът обяви, че автентичният декор несъмнено ще доведе до желаните резултати. Генералът се зарадва да чуе това от друг висш военен и не след дълго нареди на хората си да доведат Ешкол.

В съответствие с плана затворникът беше облечен в униформа, която много приличаше на генералската със съответно оформено лицево окосмяване. Саид се притесняваше за очевидната разлика между неговия ръст и този на двойника му, но Слейтън го увери, че това няма значение, защото американските сателити ще ги наблюдават

отгоре. Полковникът и Саид продължиха да обсъждат подробностите на операцията с все по-колегиален тон, който напълно успя да отвлече вниманието на генерала; междувременно Лариса и Тарбел се промъкнаха обратно до боулинг залата, за да вземат раницата на Ешкол и кутията с плутония. Не след дълго се върнаха и макар че тогава това ни се стори голям успех, скоро разбрахме колко дълбоко грешим.

В десет часа генерал Саид заяви, че е време да започваме: Ешкол беше отведен на покрива, където малайзийците трябваше да го вържат за тежка бетонна плоча. Излязохме и открихме, че както често се случваше в тази планина, красива призрачна пелена се бе спуснала над курорта, но над него небето беше чисто. През огромния бял ореол проблясваха звездите. Под сградата по заповед на генерала се бе събрала огромна тълпа и макар че районът беше заобиколен от въоръжени войници, зрителите нямаха нужда от насърчение да надават кръвожадни и смразяващи кръвта крясъци.

Тъкмо когато петима от хората на Саид се подготвяха да завържат Ешкол за прометейската му бетонна плоча, над ръба на покрива се показва нещо, което се надявах повече да не видя: една от американските „оси“, нашите спътници от стратосферата. И, естествено, не беше сама. За секунди целият покрив беше обсаден от тях. Появата им накара генерал Саид да попита притеснено полковник Слейтън какви са те, макар че първо трябваше да накара ужасените си войници да се успокоят и да останат на поста си. Слейтън направи всичко възможно да го убеди, че става въпрос за обикновени уреди за слеждане, но Лариса, Тарбел и аз знаехме зловещата истина. Като начало „осите“ можеха всеки момент да унищожат покрива и дори целия хотел в зависимост от степента на въоръжението си; но може би по-страшното беше, че американците ни бяха разпознали и това щеше да затрудни бягството ни и да ни направи по-лесно откриваеми, защото всички непознати радарни сигнали вероятно щяха да бъдат приписвани на нас.

Колкото и тежко да беше положението, тепърва щеше да се влошава. „Осите“ не атакуваха веднага вероятно защото далечните им оператори не можеха мигновено да разберат какво става на покрива; но появата им даде на Ешкол възможност за действие и той вложи всичките си умения, за да я използва докрай. След като се освободи от петимата мъже, които трябваше да го завържат за бетонната плоча, той

обезвреди трима от тях със серия ритници и яростни юмручни удари в лицето. После отне оръжието на един от противниците си, застреля другите двама и те паднаха от ръба на покрива. Но Ешкол беше твърде умен, за да си помисли, че ще се измъкне от подобна ситуация с обикновен автомат. Явно още докато беше вързан и измъчван, той беше решил, че оръжието на Лариса е нещо съвсем необикновено. Затова ни засипа с град от куршуми, принуди ни да се пръснем да търсим прикритие, а после се хвърли към нея. Хитро се престори, че се кани да я нападне, но вместо това измъкна от кобура оръжието ѝ и се търколи с него до ръба на покрива. Лариса, която се беше приготвила за ръкопашен бой, гледаше изумена.

Бяхме загазили сериозно, макар че в този момент само ние четиримата знаехме колко голяма е опасността. И другите обаче скоро щяха да научат. Докато „осите“ кръжаха покрай ръба на покрива като зяпачи, които се чудят чия страна да вземат и дали изобщо да се намесят, Ешкол започна да се промъква сред бетонните отломки с пъргавина, която би била забележителна дори и без преживените от него изтезания. Няколко минути след това представление той хвана един злощастен малайзийски войник на открито и стреля по него. Аз всъщност не бях виждал как това оръжие убива човек и ефектът беше едновременно по-силен и по-малко кървав от очаквания. По-голямата част от тялото на войника просто изчезна, както бе станало с Джон Прайс; а останалите късчета, напълно и безкръвно откъснати, приличаха на протези, сякаш никога не са били част от човешка плът. Половината от хората на генерал Саид се парализираха от страх, макар че малцината останали присъстващи показаха възхитителна решимост пред лицето на онова, което приличаше на сигурна смърт. От движенията на Ешкол обаче скоро стана ясно, че той изобщо не смята да се занимава с малайзийците.

Евреинът закрещя да му върнем раницата и кутията с плутоний. Явно някак си беше забелязал Лариса и Тарбел да ги носят на покрива. Събрах кураж и тичайки приведен, стигнах до Лариса с няколко скока, но тя ми каза, че смъртоносната стока е у Лион. Никой обаче не знаеше къде е той. Докато генерал Саид крещеше на Ешкол, че раницата и кутията му не са на покрива — доколкото му беше известно, бе точно така, — Слейтън, Лариса и аз пълзахме между бетонните отломки и шепнешком търсехме Тарбел. От отчаяние опитите ми да го открия

станаха прекалено шумни; и тогава го чух да шепне иззад шахтата на асансьора:

— Гидиън! По-тихо, глупако, или и двамата ще умрем!

Не можех да го видя, но се зарадвах, че е жив.

— Ранен ли си, Лион? — попитах аз.

— Още не! — отвърна той. — Макар че ако продължаваш така... Ооо, не. — Внезапно изпълнилия гласа му ужас показваше, че Ешкол е наблизил; когато вдигнах очи, видях едрият мъж да лежи върху шахтата извън обсега на малайзийците и да насочва оръжието си надолу. Чух как си иска раницата и кутията и предлага в замяна да подари живота на Тарбел.

— Лъжлив евнух! — каза Лион. — Твърде добре те познаваме...

Онова, което последва, макар и предсказуемо, бе кошмарно и непредотвратимо. Ешкол беше демонстрирал вкус към ненужните убийства, достоен за всеки социопат, така че нямаше причина да мислим, че Лион — без оръжие и без предимство — ще бъде пощаден. Въпреки това безшумният изстрел ме накара да изскоча от скривалището с толкова силен кръсък, че Ешкол се обърна явно уплашен. Може би смяташе, че не бих бил толкова глупав, ако нямал някакво друго чудодейно оръжие. А може би дотолкова всяко човешко чувство у него беше съсредоточено единствено върху мъртвите му предци и той не можеше да повярва, че някой ще се изложи на опасност само от мъка по приятеля си. Каквато и да беше причината, той изглеждаше напълно смаян и вероятно това ме спаси. А колко объркани бяха той, генерал Саид, войниците и, струва ми се, американските „оси“, когато небето над хотела се разтвори и от него се показа Жулиен, който отново стоеше на люка на кораба ни!

Той държеше широкообхватно оръжие зашеметител и го насочи към мястото, където допреди малко лежеше Ешкол. Само че отново стана ясно в колко много подобни ситуации беше попадал терористът: мисля, че изчезна още преди Фуше да натисне спусъка. Внезапният вик на останалите малайзийци, които бяха изгубили и последната капка самообладание при вида на носещия се из въздуха крещящ французин, показва, че Ешкол е тръгнал надолу към улицата по едно полуразрушено стълбище. Никой от войниците обаче не искаше да го преследва, преди заповедите на генерал Саид да се превърнат в открити заплахи. Когато войниците най-сетне тръгнаха, полковник

Слейтън и Лариса хукнаха към мен; но аз вече се бях втурнал към обратната страна на асансьорната шахта.

От Лион не беше останало нищо освен една ръка, вероятно онази, която беше държала раницата и кутията, ако съдим по това, че Ешкол бе внимавал да не я повреди. От тези неща обаче нямаше и следа, макар че в момента това не означаваше нищо за мен. Паднах на колене и в безумната си скръб се закисах през сълзи, защото средният пръст на мъртвата ръка на Лион беше вдигнат, както сигурно го беше заварила смъртта. Скоро Лариса ме прегърна и се опита да ме вдигне и да ме отведе към спуснатата стълбичка на кораба, но в мъката си аз не исках да помръдна. Войниците на улицата започнаха да ни засипват с огнени залпове, а „осите“ се понесоха към люка с ясното намерение да го огледат, за да могат операторите им да решат дали да атакуват; и все пак аз не можех да тръгна, не и преди да съм решил какво, за бога, да правя с ръката на Тарбел.

Внезапно ми хрумна, че нищо не би зарадвало Лион повече от ужасяващия ефект, който този самотен, призрачен остатък от земното му съществуване би имал, ако внезапно полети към тълпата долу. Може би шегата ми беше жестока и дори гротескна, извадена от контекста си; но в онзи момент бях заобиколен от толкова насилие в необикновени, дори абсурдни мащаби, че идеята ми се стори напълно подходяща. Затова вдигнах единия си крак и запратих останките от дребния особняк, моя истински приятел още от пристигането ми на кораба, за да изиграят последния си номер.

За нашето бягство на безопасно разстояние мога да кажа малко, защото шокът бе замъглил разума ми. Затварянето на люка след завръщането ни на борда и реактивирането на пълната холографска проекция около кораба явно обърка „осите“ достатъчно, за да ни позволи да стигнем брега и да се гмурнем в Малакския проток; но все пак четирима от нас бяха несъмнено разпознати. Не стига, че щяха да разкрият Слейтън, но присъствието на Лариса несъмнено щеше да подсказва на противниците ни някои неудобни въпроси за Малкълм, а също и за Сейнт Килда, тъй като неизбежно щяха да открият, че той е собственик на островите. И все пак въпреки тази опасност и дълбоката му скръб за смъртта на Тарбел Малкълм реши да останем близо до Куала Лумпур, докато не разберем накъде се е отправил въоръженият вече Ешкол. Системите на кораба бяха нагласени да следят въздушния трафик, и военния, и гражданския, както и морския транспорт, частните безжични разговори, електронната поща, секретните интернет сървъри и дори радиопредавателите на малките рибарски корабчета. Ешкол можеше да бъде навсякъде в Малайзия, но все пак щеше да тръгне за някъде и тогава ние незабавно щяхме да го последваме.

Отначало участието ми в това начинание бе механично и донякъде лишено от ентусиазъм. обстоятелствата около гибелта на Тарбел, както и смъртта на Макс, ми показаха една страна от човешката природа, която ми се струваше по-лоша от всичко, с което се бях сблъскал през дългогодишните си изследвания върху криминалното поведение. Но ако убийството на Макс ме беше изпълнило с желание да търся обяснение и мъст от хората, които бяха злоупотребили с властта си, съдбата на Лион сякаш потвърждаваше онова, което вече бях започнал да подозирам: че игра с такива високи залози дори и при най-добри намерения може да се окаже не само катастрофална, но и покваряваща. Накратко, трагичните събития бяха

дело на общото желание на всички играчи, а не само на Дов Ешкол, да наложат своето понятие за добро.

— Какво искаш да кажеш, Гидиън! — попита Лариса, докато лежахме в кабината ми след дванайсетина часа сравнително безмълвно бдение в кулата. — Че не сме по-добри от Ешкол?

— Не — отвърнах аз, като се обидих леко на язвителното й опростяване на думите ми. — Но не можеш да отречеш, че ако не се бяхме намесили, той щеше да бъде убит тихомълком в боулинг залата на генерал Саид. Ами ако Малкълм изобщо не беше поръчвал кадрите със Сталин? Ешкол щеше да продължи да се занимава с онова, което стотици разузнавачи правят всеки ден. Нямаше да има никаква криза.

Лариса седна в леглото.

— Никога не съм смятала, че има полза от подобни спекулации — срязва ме тя. — В такива ситуации, пък и във всички, в които става въпрос за власт и сила, добродетелта е нещо относително. А в това отношение ние сме единствените, които се опитват да направят нещо добро.

Аз се загледах в тавана.

— Как беше — най-добрите винаги причиняват най-големите беди?

Лариса изглеждаше още по-ядосана; може би защото в сърцето си бе съгласна с мен.

— Зависи кой е авторът на подобни стари сентенции.

— Мисля, че беше Хенри Адамс — казах аз. — Който, признавам, е предпочел да бъде само наблюдател в играта на власт. За разлика от предшествениците си.

— Именно — отпусна се Лариса, като се опитваше да потуши искрата на пламналото между нас недоразумение. — Въпросът не е, че Лион умря, Гидиън, важното е, че смъртта му беше достойна. — Тя се усмихна сърдечно. — И определено типична за него...

Засмях се с нея — тихо и тъжно.

— Той беше наистина невероятен. Дори когато изпитваше удоволствие от нещо, се отнасяше с такова... презрение към него. Впрочем знае ли някой откъде е? Няколко пъти го питах, но той все отбягваше въпроса.

— Веднъж ми разказа нещо — отвърна Лариса. — Нямам представа дали е истина. Беше малко след като дойде при нас и мисля,

че се опитваше да ме съблазни, като ме разчувства. Сексът беше единственото, което можеше да го накара да покаже тази страна от себе си. Той каза, че майка му била сибирска проститутка във Владивосток, а баща му висш служител на английска телекомуникационна компания, дошъл там по работа. Майката била убита по време на руска бомбардировка. После баба му го отвела в Индонезия, за да го спаси от войната. За да го прати на училище, работила в завод за микрочипове. Това в крайна сметка я убило. Той започнал да краде и по-късно да фалшифицира, за да завърши образованието си.

Замислих се над думите й.

— Е — въздъхнах аз, — това поне обяснява донякъде характера му. А ако не е вярно, само човек като него би могъл да измисли нещо подобно.

Макар, струва ми се, да искаше, Лариса не можеше да остави моят миг на съмнение да отмине, без да попита:

— В такъв случай смяташ ли, че за теб ще бъде проблем? Това, което предстои да направим?

Замислих се сериозно за няколко минути.

— Не отричам, че имам известни въпроси — отвърнах аз. — Но освен това знам, че след като поне отчасти сме виновни за тази ситуация, ние трябва да я разрешим. Може би не би трябвало да се замесваме в нея, но нещата няма да се оправят, ако просто се измъкнем.

Лариса ме придърпа към себе си.

— Така е...

Не мисля, че беше напълно успокоена от гръмките ми думи; във всеки случай аз не бях. Но разговорът беше стигнал до задънена улица и затова се зарадвах, когато в този миг по интеркома се разнесе гласът на Малкълм, който ни извика да идем при него на кърмата на кораба. Явно най-малкото бяхме открили някаква следа, в която незабавно се вкопчихме; докато двамата с Лариса успеем да стигнем до кърмата, корабът вече се носеше бързо към повърхността и ние се присъединихме към останалата част от екипажа (без Жулиен, който още беше в една от лабораториите) тъкмо навреме, за да видим как се стрелваме в небето над протока. В този момент обаче целият оптимизъм от съобщението на Малкълм изчезна безследно.

Водата точно под нас беше пълна с американски кораби, които веднага започнаха да ни обстрелват. Електромагнитните полета около кораба успяха да отклонят снарядите или да ги накарат да избухнат на безопасно разстояние, но това не обясняваше как въобще военната флота ни е открила.

— Най-сетне започват да поумняват — каза Слейтън от командния пулт, докато притеснено направляваше кораба под неспирния обстрел. — Проследили са дирята, която оставяме във водата, както и смущенията във въздуха след излизането ни на повърхността. После са открили огън във всички посоки.

— Но така не рискуват ли да улучат свои кораби? — попитах аз. — Или други, по-далечни?

— Разбира се — каза Малкълм, като придвижи количката си към полковника. — Но явно са готови повече от всякога да поемат този риск. Кое то не ме учудва.

За миг се обърках, но Илай бързо се обърна, за да ми обясни.

— Преди петнайсетина минути уловихме малайзийско съобщение, според което някой е отлетял с единствения им останал бомбардировач, съхраняван в една далечна база, защото единственият малайзийски пилот, който можел да го управлява, бил убит. Чухме много несвързани, ужасени крясъци, които споменаваха ядрено устройство.

— *Ешкол* — каза Лариса. — Значи този негодник може да пилотира самолет?

— Той е съвършеният таен агент — кимна Джон. — Ние сме по следите му, но малайзийците споменаха и за вас четиримата, както и за онова, което са видели от кораба ни. Ако съдим по съобщенията им, американците са заключили, че загадъчната машина, с която се сблъскват през последните месеци, има пръст в тази работа. Затова сега ще стане много напечено.

— Но защо? — попитах аз. — Нали не могат да ни следят.

— Така е — продължи Джона, — но ние трябва да следваме самолета на *Ешкол*...

— Който е стар американски модел — каза Слейтън — и военновъздушните сили на САЩ знаеха как да се справят с антирадарните му системи още докато го използваха. Те смятат, че нашият кораб не преследва *Ешкол*, а го ескортира.

— В такъв случай трябва ли да сме близо до Ешкол? — попита Лариса. — Можем да го проследим от стратосферата...

— Но ще бъдем твърде далеч, за да му попречим да извърши каквото е намислил — намеси се Малкълм.

Лариса кимна замислено.

— Тогава да го взривим.

— Американците може да са готови да рискуват с последиците от един ядрен взрив, но аз не съм — отвърна Малкълм. — Не, този път се боя, че идиотите ни хванаха натясно. Засега.

— Само засега ли? — попитах аз, стреснат от експлозиите около кораба, но по-разтревожен от признанието на Малкълм, че поне за момента сме в неизгодно положение. — Какво искаш да кажеш? Какво можем да направим по-късно?

— Зависи от ядреното устройство на Ешкол — рече Илай. — В момента Жулиен изучава плановете. Ако има електронни компоненти, които могат да бъдат обезвредени без странични ефекти...

— Знаем, че самолетът му има такива компоненти — добави Джона.

— В такъв случай можем да го свалим с пулс.

— Какво? — попитах аз, защото в първия момент си помислих за сърдечен пулс; после си спомних на какъв кораб се намирах. — Електромагнитен пулс! — възкликнах аз и задишах по-леко при мисълта, че може би наистина имаме шанс.

Това чувство се усили, когато от коридора внезапно влетя Жулиен.

— Дявол да го вземе! — извика той, сам удивен от онова, което бе постигнал. — Ще стане!

През следващите няколко часа надеждите, породени от възхитителния план на моите спътници, бяха набързо попарени от сякаш неизтощимата хитрост на Ешкол. Скоро стана ясно, че блестящият му план за бягство се основава на четири основни съждения: първо, че силите на ООН няма да позволят някой да напусне Малайзия с бомбардировач В-2, който може и да бе остарял като техника, но все пак беше опасен, без се опитат да го пленят или в краен случай унищожат. А във въздушен бой Ешкол нямаше никакви шансове пред изпратените срещу него ескадрили усъвършенствани самолети. Затова единственото му истинско оръжие беше самият бомбардировач: ако летеше в небето над по-гъсто населени области и се въздържаше да влиза в пряк сблъсък, никоя държава в света не би рискувала нейните въздушни сили да залееят земната повърхност с пламтяща маса отломки, които щяха да отнемат живота на стотици, а може би и на хиляди хора. Освен това тактиката на Ешкол спрямо нашия кораб щеше да бъде също толкова ефективна, защото, макар да бяхме замислили по-безопасен начин да прекъснем полета му, възможността една авария в електрическите системи на бомбардировача да доведе до не по-малко опасна от всяка битка катастрофа спираше и нашите действия.

Ситуацията ставаше двойно по-опасна, защото, докато следвахме Ешкол на сравнително ниска надморска височина във въздушното пространство на Тайланд, където той се стараеше да лети колкото се може по-на север над многолюдните предградия на Банкок, американският флот явно беше предал сложната си система за проследяване и на английските въздушни сили: корабните дула, които така ни бяха стреснали на излизане от Малакския проток, бяха заменени от оръдейния огън на изстребители, които се опитваха да принудят и нас, и Ешкол да се приземим без бой (ракетите им останаха неизползвани може би поради същия страх от евентуални странични поражения, който ги възпираше да взривят терориста). Отначало

решихме, че това положение ще продължи само докато сме в обсега на първата изпратена срещу нас ескадрила; но докато минавахме над Бангладеш, видяхме нови ескадрили да излитат от самолетоносачи в Бенгалския залив и разбрахме, че съюзниците възнамеряват да направят всичко възможно, за да спрат онова, което без съмнение смятаха за голям терористичен заговор.

Затова продължихме към залеза над Индия, докато самолетите на съюзниците ни обстрелваха почти непрекъснато, а Ешкол хитро избираше курс над най-гъсто населените местности на земята. Явно се движеше главно на северозапад, макар да беше невъзможно да отгатнем крайната му цел заради необичайната му траектория. Естествено, че се бояхме да не тръгне към Русия. Страхове ни се потвърдиха, когато той се насочи към Кавказ; след това обаче неочаквано зави на запад към Турция и прелетя над градовете по черноморското крайбрежие в посока Истанбул.

— Възможно ли е той *наистина* да иска само да избяга? — попита Жулиен, който стоеше до братята Куперман, аз и Лариса зад Малкълм, а полковник Слейтън до пулта за управление.

Джона сви рамене.

— Възможно е да иска да изчака, за да изпълни плана си без свидетели.

— Дано да е така — отвърна Малкълм, без да сваля очи от голямото черно крило, което летеше пред нас, но малко по-ниско. Бомбардировачът се виждаше все по-трудно на фона на тъмната земя. Макар и не особено важен, този факт изглеждаше донякъде обезсърчителен. — Но нека не се заблуждаваме — продължи Малкълм. — В душата си Ешкол е терорист и като такъв бленува за публичност. Боя се, че фактът, че го наблюдават, само ще го направи още по-опасен.

— Трябва да започнем да обмисляме възможностите си — каза полковник Слейтън с прекалено безстрастен дори за него тон; явно положението беше толкова тежко, колкото го описваше Малкълм. — Знам, че не искаме да го свалим над населена местност, но да не забравяме какво носи със себе си. Ако сложим край на бягството му, може би ще ограничим загубите, вместо да ги предизвикваме.

— Помислих си го, полковник — отвърна Малкълм. — Ако той продължи към Русия, може би ще бъдем принудени да изберем този

вариант. Но докато не ни хрумне по-добра идея...

Малкълм беше прекъснат от една експлозия близо до кораба, която показваше, че пилотите на съюзниците са стигнали до заключението на полковник Слейтън: те вече използваха ракети и ги взривяваха достатъчно близо до нашия кораб и бомбардировача, за да ни сплашат. Разбира се, нищо не се получи. Магнитните полета на нашия кораб можеха да разстроят насочващите системи на всяка ракета въздух-въздух, а в момента нищо не беше в състояние да сплаши Ешкол. От друга страна, тъкмо провалът на този опит беше опасен, защото вбеси американските пилоти и ги тласна към безразсъдство. Те започнаха все повече да се приближават към бомбардировача, като значително увеличаваха възможността за катастрофа; докато летяхме над Балканите в посока Полша, положението все повече се изостряше. Подложен на постоянен ракетен и оръдеен обстрел, дори полковник Слейтън не можеше повече да избягва и Ешкол, и американските самолети. Затова Лариса зае мястото му на пулта. Колкото и силни да бяха чувствата и доверието ми в нея, тази смяна не ме успокои, защото знаех, че Слейтън никога няма да се поддаде на гнева си, докато Лариса... Както бе казал Малкълм, когато за пръв път ми обясни смъртта на Джон Прайс, „Ами Лариса...“

Не мисля, че в този момент останалите се чувстваха по-сигурни, освен, разбира се, Малкълм; затова тъкмо той забеляза, че курсът ни се е променил драстично.

— Летим на изток — каза той толкова тихо, че едва го чух сред гърмежите и рева на двигателите. — Той зави на изток!

Полковник Слейтън се наведе над един от навигационните монитори, а тонът му за мое удивление стана още по-премерен.

— Ако запази този курс, пред него е практически права линия гъсто населени райони — Бяlistок, Минск, Смоленск... — Той отправи поглед към бомбардировача на Ешкол, без да назове последното звено във веригата.

— Москва — съобщи бавно Малкълм, а лицето му стана пепеляво. Следващите му думи бяха кратки, но натъртени: — Лариса, Гидиън, най-добре веднага идете в кулата.

Лариса нямаше нужда да я убеждават повече. Тя скочи на крака и ме задърпа към вратата.

— Ще изчакаме да мине Смоленск — извика след нас Малкълм.
— Ако не се отклони от курса си...

Лариса се обърна.

— Така не рискуваме ли прекалено много, братко? При скоростта, с която се движи...

— При скоростта, с която се движи, сестричке, по-добре се постарай изстрелът ти да е точен.

Останалата част от разказа ми е невероятно проста. Всичко стана толкова бързо; бих могъл да забавя темпото, но това не би променило изхода. Двамата с Лариса заехме позиции в кулата почти без да разменим и дума. През следващите четирийсет и пет минути, докато Източна Полша и Западна Русия проблясваха неразгадаеми под нас, над прозрачното полукълбо продължаваше да цари тишина, която вече не бе нарушавана от ракетен взрив, защото самолетите на съюзниците бяха спрели да ни преследват дълго преди да навлезем в непредсказуемото въздушно пространство на непредсказуемата рухнала Руска империя. Не знам какво мислеше тогава Лариса, защото през следващите дни не се сетих да ѝ задам този въпрос; що се отнася до мен, аз се питах какво чувства, докато се подготвяше да отнеме живота на още един човек. Това ни се струваше наложително: от момента, в който разбрахме за Ешкол, неговото поведение не ни оставяше никаква друга алтернатива, освен да го унищожим. Докато чакахме в кулата, аз разсъждавах, че сега можехме единствено да се надяваме да раним или убием възможно най-малко хора на земята.

Изобщо не предполагах, че самолетът на Ешкол може просто да изчезне; но някъде между Минск и Смоленск се случи именно това. Нямахме никаква следа от него нито на моята апаратура, нито, както скоро ни уведоми Малкълм, на другите датчици на кораба. Бях напълно объркан, докато Лариса не ми посочи най-простото обяснение: катастрофа. Тази мисъл накара сърцето ми да трепне, но си наложих да погледна на нея скептично: защо не бяхме видели пламъците? Защо не бяхме забелязали падането? Пък и Ешкол щеше да се катапултира при опасност, нали? Не е задължително, отвърна Лариса; самолетите можели да катастрофират и без големи експлозии и толкова внезапно, че падането им да не може да се проследи. А през нощта условията на полета можели да бъдат толкова объркващи, че обреченият пилот дори да не разбере, че е в опасност. Въпреки това

трябваше незабавно да огледаме местността и данните от системите на кораба ни, така че двамата с Лариса се върнахме на кърмата. Но целият ни екипаж не може да намери нито никакви следи по земята, нито никаква авария в апаратурата на борда. Изглежда, самолетът на Ешкол наистина бе пропаднал, може би в някое поле или гора, където нямаше да бъде открит поне до зазоряване.

Откъде можехме да знаем? Какво би ни подсетило отново да се заслушаме в съобщенията от Малайзия, от които можехме да научим, че Ешкол е откраднал не само бомбардировача? А дори случайно да бяхме разбрали, че на същия този самолет е била инсталирана свръхсекретна американска антирадарна система, дали бихме успели да се справим с нея навреме? Всички тези въпроси са ужасно спорни. Над всички тях оттогава до днес тегне следният факт.

Тъкмо когато всеки от нас започна да вярва, че късметът ни най-сетне е проработил, хоризонтът на североизток се обагри в красива ярка светлина. Тъй като нищо не препречваше видимостта, внезапното сияние беше достатъчно, за да прикове вниманието на всички ни. Замръзнали от ужас, наблюдавахме безмълвно, докато характерният облак, блеснал гневно с ужасните цветове на експлозията, започна бавно да се оформя над онова, което някога беше Москва.

Ужасяващото, хипнотизиращо сияние беше започнало да избледнява дълго преди някой да може да проговори. Най-сетне Илай зададе въпроса, който мъчеше всички ни: „Как Ешкол е успял да се изплъзне?“ Разбира се, никой не можеше да даде отговор и мъчителната загадка витаеше обвинително сред нас по целия път към Сейнт Килда, където полковник Слейтън след дълги часове в кабината за наблюдение най-сетне щеше да открие обяснението. За момента обаче само поклатихме глави и продължихме да се взираме мълчаливо. Нямахме представа нито как се бе стигнало до тази трагедия, нито какво да правим по-нататък. Най-сетне Малкълм ни изтръгна от шока; със стържещ като мелнични камъни глас и смъртнобледо лице той нареди на Лариса да насочи кораба към горящия град — заповед, която накара всички да зяпнат невярващо. Като видя колко потресен е брат й, Лариса много нежно и внимателно му напомни, че такъв полет може да бъде опасен; но Малкълм ядосано отвърна, че корабът ще ни предпази от радиацията поне за известно време. Каза, че трябва да види разрушенията, както впрочем и всички ние. Без да спори повече, Лариса пое управлението, ние извършихме полета и така преживяхме ужас, с какъвто за щастие малко хора са се сблъскали.

За това няма думи; поне аз не намирам. Да описвам ли колко оттенъци открих в обикновено наричаната „сива“ пепел или пък безбройните цветове на онова, което се нарича „обгоряла земя“? Кой може да опише с думи хилядите зверски изгорели и разкъсани човешки тела, живи и мъртви, на онези, които не се бяха действително изпарили? И все пак не можех да извърна очи. Чувал съм, че разрушението напълно приковава погледа с някаква перверзна, ала непреодолима сила, ала никога не бях очаквал, че самият аз ще го изпитам.

Епицентър на взрива, естествено, беше Кремъл, зад чиито стени зловещият Йосиф Сталин някога бе пил люта водка и беше замислял геноцид, макар и не онзи, в който Дов Ешкол го смяташе за

съучастник. Разбира се, от тази сграда и околния район не беше останало нищо; нито пък от Червения площад, от реконструираната от самия Сталин Тверская, от модния Арбат или средновековното Замоскворечие. Миниатюрната бомба беше достатъчно мощна, за да изтръгне самото сърце на града и на цяла Русия — всичко това като отмъщение за един въображаем грях, в който напълно разстроеният Ешкол толкова отчаяно бе искал да повярва, че може би бе намерил оправдание за бруталното изпълнение на така наречения му синовен дълг, за да докаже, че е достоен за умрелите преди толкова години.

Mundus vult decipi.

Мрачната обиколка над опустошения град, за която Малкълм толкова настояваше, му дойде твърде много. Вината, изтощението и шока в съчетание с хроничната му слабост доведоха до криза, която не изненада никого. Наистина беше странно, че никой друг не рухна под бремето на подобна гледка. Полковник Слейтън за пореден път праметна през рамото си лявата ръка на потресения Малкълм, вдигна невероятно слабото му тяло и тръгна към кърмата на кораба. Лариса силно се притисна до мен, сякаш подозираше, и то с право, че всичко се е променило; после отиде да се погрижи за брат си. Тя държеше висящата му ръка, докато Слейтън го носеше. Илай насочи кораба по предварително програмирания курс към Сейнт Килда и всички се разотидохме, за да се опитаме насаме да възприемем непонятното.

Още преди да стигнем шотландския бряг, аз бях решил, че не мога да продължа да участвам в големия план на Малкълм. Съмненията, в които може би трябваше да се вслушам още когато за пръв път чухме за онзи, който по-късно щяхме да срещнем като Дов Ешкол — човек, патологично подготвен да бъде обсебен от подправена информация, готов да извърши убийство в нечувани мащаби заради нея, — същите тези съмнения сега звучаха в главата ми в оглушително кресчендо. Колко още като него бродеха по света? Как можехме да рискуваме да предизвикаме подобни катастрофи, като създаваме нови измами? И нима сега не се оправдаваха по един ужасен начин опасенията на Малкълм, че светът не иска да повярва, че неговите изкусни лъжи са само това и нищо повече? Дадох си сметка, че действията ни не помагат на човешкото общество да се отърси от информационния транс; а отговорността да докараш един луд до ръба за мен беше достатъчен аргумент да спра да участвам във всичко това.

Макар и трудни, тези интелектуални и морални заключения ми се струваха прости в сравнение с емоционалните и практическите проблеми на заминаването ми. На първо място, естествено, стоеше Лариса. След като преди години се бях примирил, че едва ли ще намеря жена, която не само да търпи, но и да харесва начина ми на живот и на работа, трудно можех да се откажа от онази, която най-сетне бях открил, особено когато към естественото привличане помежду ни добавех силните връзки, които често възникват между хора, чието детство е било белязано с насилие. Разбира се, имаше вероятност Лариса да остави брат си заради мен; и всъщност алтернативата беше толкова мъчителна, а съзнанието ми — толкова объркано, че на път към Сейнт Килда все повече се вкопчвах в тази идея.

Тази безумна илюзия, която влизаше в разрез не само с професионалното ми обучение, но и с целия ми опит с Малкълм и Лариса, въпреки всичко беше достатъчно мощна, за да ме накара да погледна на статута си на международен престъпник по друг начин. Дали да се оставя на милостта на световното правораздаване, да обясня, че аз лично нямам участие в измамата, довела до смъртта на милиони хора, и да рискувам да попадна в затвора? Не бих го направил; но чрез уменията, които бях усвоил от Малкълм и останалите, бих могъл да понеса и дори да харесам живота на международен беглец, стига, разбира се, Лариса да дойде с мен. Докато корабът прелиташе над остров Скай, мечтата ми ставаше все по-подробна и по-романтична. Двамата с Лариса щяхме да живеем в постоянно бягство и да взимаме всичко, което поискаме или ни беше необходимо от един свят, неспособен да ни спре.

И така, когато Лариса най-сетне се увери, че брат ѝ си почива, влезе в кабината ми и се хвърли разплакала в прегръдките ми, аз приех това за знак, че любовта ѝ към мен е започнала да надделява над привързаността към брат ѝ. Но не ѝ споменах нито за това, нито за безумните си планове, защото смятах, че е редно първо да поговоря с Малкълм. Запазих това мълчание през следващите няколко дни на Хирта, през които всеки член на групата ни се опитваше сам да се примири с преживяното. Не беше лесно и макар че успешно избягвахме да обсъждаме този въпрос помежду си, всеки от нас се чувстваше едва ли не длъжен да чете и да гледа новините за

катастрофата в Москва. Истината за Дов Ешкол излезе наяве, но бе последвана от съобщения за неговите „съучастници“, които избягали с някакъв свръхмодерен самолет. С това към списъка с тревогите ни се прибави и притеснението, че някой може да атакува Сейнт Килда.

Поне последният от тези страхове се разсея, когато след два дни грижи за брат си Лариса излезе от стаята му и ни съобщи, че Малкълм се е свързал с Единбург; шотландското правителство отказало да разкрие покупката на Сейнт Килда на съюзниците, а той от своя страна обещал нови дарения за шотландската война за независимост. Успокоени, че поне за известно време ще бъдат оставени на мира, спътниците ми отново се заеха да размишляват за близкото минало и за несигурното бъдеще. Аз понечих да направя същото, но Лариса ме хвана за ръката.

— Той иска да те види — каза тя, като посочи към стаята на Малкълм, която препречваше пътя към личната му лаборатория. — Само гледай да не се вълнува много, Гидиън. Оправя се, но още не е съвсем добре. — Тя ме целуна бързо, но нежно. — Липсваше ми.

Прокарах пръсти през сребристата ѝ коса и се усмихнах.

— Беше ужасно.

Лариса ме прегърна още по-силно.

— Наистина ужасно — промълви тя.

— Лариса... — прошепнах аз. — Искам да ти кажа... — Погледнах в очите ѝ с надеждата да видя любопитство, но открих само пълно изтощение. — Господи, трябва да си починеш.

Тя кимна, но успя да попита:

— Какво искаш да ми кажеш?

— Ще поговорим по-късно — отвърнах аз, като смятах, че ще имаме много време за това. Пък и все още исках, като възпитан обожател, да поговоря с брат ѝ, преди да споделя идеята си с нея. — Първо си почини.

Тя кимна в знак на съгласие, целуна ме отново и уморено се отдалечи, като остави вратата към стаята на брат си широко отворена.

Влязох вътре, уверен в онова, което смятах да кажа. Надявах се, че Малкълм ще одобри плана ми. Накратко, въобще не подозирах, че той се кани да ми разкрие най-голямата от многото си тайни, която бе толкова странна и невероятна, че щеше да ме накара да го сметна за полудял.

Стаята на Малкълм на острова беше още по-спартанска от кабината му на кораба. Тя не предлагаше почти никакви удобства, които не биха могли да бъдат открити на рядко населената Хирта преди двеста години. На отсрещната стена един прозорец гледаше към загадъчния скалист бряг, а пред него Малкълм седеше в инвалидната си количка, наслаждаваше се на мекото слънце на Сейнт Килда и наблюдаваше стотиците чайки по скалите със същия искрен ентусиазъм, който на няколко пъти бях забелязал на лицето му. Това бе красноречив знак, че момчето, влязло преди години в онази адска болница, не е унищожено напълно. И все пак, колкото и парадоксално да беше, тъкмо този детински израз би трябвало да ми напомни колко много зависи той от сестра си и да ме убеди, че е изключено да одобри бягството ми с нея.

Малкълм почувства присъствието ми, но не се обърна към мен.

— Гидиън — каза той с глас, който се опитваше да прозвучи по-силно.

Спря за миг и аз се приготвих да кажа каквото си бях намислил, но преди да отворя уста, Малкълм попита:

— Нали още разполагате с материалите за Вашингтон?

Зяпнах от изненада и челюстта ми увисна.

— Моля? — едва успях да продумам.

— Планът „Вашингтон“ — повтори той, без да сваля очи от птиците. — Кога ще може да се осъществи?

Не знам как успях да се съвзема достатъчно, за да отвърна:

— Не говориш сериозно.

Все така без да се обръща, Малкълм кимна. Беше очаквал такъв отговор.

— Ти смяташ, че след Москва трябва да изоставим работата си. Мислиш, че може отново да се случи.

В този миг у мен се изпари и последната капчица самозаблуда. Направих няколко несигурни крачки към махагоновия стол и рухнах в

него. Внезапно осъзнах колко погрешни са плановете ми и колко отдаден е Малкълм на своето начинание. Нямаше смисъл от емоционални протести и декларации, затова се постарах да придам на тона си възможно най-сериозни и рационални нотки:

— Малкълм, ти сам каза, че в нашата работа са залегнали сериозни вътрешни проблеми.

— Не, аз казах, че я вършим прекалено добре. Дов Ешкол го доказва.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Да. Определено го доказва.

— Значи си вземаме поука и продължаваме. — Все още не беше готов да ме погледне в очите. — Както вече говорихме, трябва да направим всичко възможно бъдещите ни проекти да бъдат разкрити в кратък срок. Ще оставим намеци, не само намеци, а очевидни грешки, така че дори и най-недосетливите...

— Малкълм? — прекъснах го аз твърде шокиран, за да продължа да го слушам. Все още се опитвах да говоря директно и спокойно. — Малкълм, не мога да продължа да участвам в това. То не е просто дръзко, а е невъобразимо опасно. Сигурен съм, че и ти го съзнаваш. — Той не отговори, а аз не можех да повярвам. — Възможно ли е да се опитваш да го отречеш? Тази твоя работа, тази твоя игра може да ти се струва управляема, но милиони хора трябва да осмислят хиляди късчета странна информация всеки ден и нямат време или възможност да отделят истината от грубата фалшификация. Светът е стигнал твърде далеч, хората са готови да вярват на всичко и нямаме представа какво ще накара следващия лунатик да откачи. Ами ако изпълним последния си план и някой луд противник на корпорациите и правителството — а такива в Съединените щати колкото щеш — го използва като оправдание, за да взриви поредната федерална сграда? Или дори нещо по-голямо? — Млъкнах за миг и смених тона, като се опитах да отклоня разговора от морално-политическата диалектика, която Малкълм владееше толкова добре. Вместо това се спрях на искрената ми загриженост за него и останалите. — Докога смяташ, че ще успявате да се измъквате? Виж колко трудно ни се размина и колко ни струваше това. Трябва да потърсиш друг начин, това не е...

Спрях, когато видях Малкълм да вдига бавно ръка.

— Добре — каза той със задавен от мъка и съжаление глас. — Добре, Гидиън.

Най-сетне той завъртя количката си и оброни глава толкова ниско, че брадичката му опря в гърдите. Когато отново вдигна очи, все още не искаше да срещне погледа ми; лицето му бе сгърчено от болка. Не ми беше лесно да го гледам.

— Какво ли не бих направил, за да предотвратя смъртта на Лион — каза тихо той. — Но всеки от нас знае какви са рисковете...

— Знае какви са рисковете? Малкълм, това не е война, за бога!

Най-сетне хипнотичните, но смущаващи сини очи срещнаха втренчения ми поглед.

— Така ли? — попита той и затърси патериците, прикрепени към облегалката на количката му. — Ти смяташ, че този начин на справяне с проблема не действа — продължи той, повишавайки тон. Мъчеше се да се изправи на крака и макар повече от всякога да исках да му помогна, аз отново се сдържах. — Мислиш, че светът е твърде болен за подобен лек. Така да бъде. — Той направи няколко крачки към мен. — Ти какво би предписал?

Просто не можех да споря с него на такова ниво и казах това ясно:

— Малкълм, тук не става въпрос за „болести“ и „рецепти“. Цивилизацията ще следва своя ход, а ако се опиташ да ѝ попречиш, само ще предизвикаш нови нещастия. Може би си прав, може би информационното общество наистина ни води към високотехнологично мракобесие. А може и да не е така. Може би просто ние не го разбираме. Може би Жулиен греши и това не е „прагов“ момент, може би навремето хора като нас са си седели в своите усъвършенствани каляски, докато Гутенберг е отпечатвал първата си Библия, и са крещели: „Това е! Всичко свърши!“ Не знам. Но въпросът е, че и ти не знаеш. Знаем само, че *не можем да спрем* промяната, нито пък ще спрем развитието на техниката. Нищо в миналото не подсказва подобна възможност.

Докато говорех, Малкълм се обърна бавно — почти като стрелка на часовник — и отново се загледа в птиците.

— Вярно е — промълви той.

Бях толкова готов да продължа спора, че съгласието му ми дойде като гръм от ясно небе.

— Нима? — казах объркан аз.

Малкълм кимна.

— Да. Нищо в миналото не говори, че това е възможно... засега.
— Той се върна до прозореца, а аз го последвах. Нещо не беше наред.

— Какво искаш да кажеш с това „в миналото“, „засега“?
Малкълм, не звучиш логично.

Докато се опитваше да ми обясни, Малкълм сякаш все повече забравяше кой съм аз, забравяше дори, че не е сам в стаята; а празният блясък, който пламваше в очите му, докато те гледаха също толкова изумително синьото небе над океана, за пръв път подсказваше за умствено разстройство.

— Ами ако ти кажа, че през тази стая — започна той, като посочи едно съседно помещение в посока към лабораторията си — зад една много дебела врата има устройство, което може да преобразува и дори да разруши историята и времето, поне в досега познатия им вид?... И че съвсем скоро ще стане възможно да се движим през времевия си континуум и да променяме миналото, така че „историята“ да не бъде повече създаден веднъж завинаги хронологически архив, а жива лаборатория, в която да провеждаме експерименти, за да подобрим настоящето на своята планета и на своя вид?

Ако ми беше хрумнало да приема думите му на сериозно, може би щях да припадна; но аз само все повече се убеждавах, че приятелят ми се е побъркал.

— Слушай, Малкълм — сложих ръка на рамото му аз. — Опитай се да разбереш, че като лекар аз съм длъжен да ти кажа, че си преживял нервен срив. Вероятно в остра форма. И като знам какво преживяхме, не се учудвам. Твоите приятели в Единбург сигурно имат болници, които можем да използваме тайно. Ако ми позволиш да проведе няколко теста и да ти предпиша курс на лечение...

— Още не си ми отговорил на въпроса, Гидиън — каза Малкълм. Гласът му бе все така безчувствен.

— На въпроса ти ли? — попитах аз. — Онова за разходките напред-назад във времето ли ти е въпросът?

Той поклати бавно глава.

— Не напред *и* назад. Никой не вярва сериозно, че можем да създадем затворени времеобразни криви, които да ни позволят да се

движим в едната посока и да се върнем в същата точка, откъдето сме тръгнали. На този етап това не е постижимо.

— А, значи в едната посока е постижимо, така ли?

Малкълм не обърна внимание на сарказма ми.

— Физическият проблем не е особено странен или сложен — каза той. — Както повечето неща той е въпрос на мощност — електромагнитна мощност. А единственият начин да се генерира подобна мощност...

— ... са свръхпроводниците — потръпнах внезапно аз, спомняйки си една статия по този въпрос, която ми беше попаднала преди няколко месеца. Погледнах надолу, все така невярващ, но, който знае защо, разтреперан. — Миниатюризирани свръхпроводници — добавих аз. Започвах да проумявам и вече не можех с лекота да отхвърля думите му.

— Звучи познато, нали? — продължи Малкълм, като все по-трудно съдържаше емоциите си. — Представи си, че не сме длъжни да приемем настоящето такова, каквото ни е заветано. И че притежаваш способността да създадеш съвсем различна съвкупност от исторически фактори. Казваш, че съвременният свят не може да бъде спасен с работата, която вършим сега, Гидиън, че болестта му не се поддава на лечение. Е, и на мен ми хрумна същата мисъл преди една година. Но видях, че отговорът не е в това да прекратим работата си. Трябва да я променим малко, затова потърсихме теб. Но освен това трябва да постоянстваме, докато не дойде денят, в който ще можем да променим действителните обстоятелства в настоящето си, като преобразуваме миналото. — Той подпря главата си с ръка; очевидно чувстваше ефекта от контролираната, но не по-малко пламенна страст, с която изложи възгледите си. — Този ден не е далеч, Гидиън. Никак дори.

Отново седнах. Най-лошите форми на лудост често се проявяват в привидна рационалност; и аз си казах, че това е причината за момент да се почувствам несигурен и дори склонен да му повярвам. Съзнавах също, че не мога да му наложя програмата от почивка, лекарства и психотерапия, от която той очевидно се нуждаеше. Въпреки това направих един последен, плах опит да му повлияя.

— Малкълм, не знам дали съзнаваш какъв език използваш. И дали това ти подсказва нещо. — Той не отвърна и аз приех мълчанието му като знак, че е готов да ме изслуша. — Ти говориш за

„пресъздаване на миналото“ — продължих аз. — Тези думи не са ли твърде многозначителни предвид собствената ти история? Не се съмнявам, че искаш да промениш настоящето, което ти е било „завещано“. И имаш напълно основателни причини да го направиш. Но трябва да ме послушаш. — Аз станах и отидох до него. — Можеш да използваш разработените от баща ти инструменти, за да разрушиш създадения от него свят. Можеш да всееш объркване в обществото, да го накараш да повярва в твоята версия на историята, дори да гледаш как се унищожават хора и градове и можеш да си казваш, че всичко това е необходим и благороден кръстоносен поход. Но в крайна сметка ще продължаваш да си бъдеш същият човек — все така ще си болен, все така ще се движиш с патерици или с инвалидна количка и все така ще се мяташ между мъката и гнева. Ти не искаш да промениш миналото, Малкълм. Ти искаш да промениш *своето* минало.

Няколко минути никой от нас не проговори; после Малкълм присви блесналите си очи и кимна един-два пъти, докато се връщаше към количката си. Седна бавно, вдигна очи към мен и попита:

— Имаш ли да добавиш още нещо, Гидиън, което да не е напълно очевидно?

Обидите от страна на пациенти с грандомански заблуди не бяха нищо ново за мен; но трябва да призная, че тази ме засегна.

— Как можеш да го наричаш очевидно и да продължаваш да следваш плана си? — попитах аз, опитвайки се да овладее гнева си.

Малкълм се изсмя презрително.

— Гидиън — поклати глава той, явно разочарован. — Нима смяташ, че не съм мислил за всичко това? Че не съм минал през предлаганите от теб програми? Като момче опитах всичко: психотерапия, електрошок, лекарства, всичко, с изключение на по-нататъшна генна терапия. Смятам, че за последното може да ми бъде простено. И наистина разбрах какво ме мотивира, колко дълбок е гневът в мен. Знам, че мотивите ми не са само философски, а и лични. Но накрая ще ти кажа онова, което съм казал на всеки лекар, при когото съм ходил. — Очите му загубиха част от маниакалния си блясък и се изпълниха с неподправена тъга. — Това всъщност нищо не променя, нали?

— Нищо не променя ли? — повторих удивен аз. — Господи, Малкълм, след като знаеш, че действаш под влиянието на лични

предразсъдъци и неразрешени проблеми...

— О, те са *разрешени*, Гидиън — отвърна той. — Аз съм решил, че мразя света, създаден от баща ми и другите като него, свят, в който мъжете и жените си играят с генетичната структура на децата си просто за да подобрят коефициента им на интелигентност, така че след време да измислят по-добри и удобни начини да задоволят жалките апетити на обществото. Свят, в който интелигентността се измерва със способността да складираш информация, която няма никакъв контекст, никаква цел освен собственото си разпространение и въпреки това човечеството ѝ служи сляпо. И известна ли ти е суровата истина, Гидиън, защо информацията властва над нашия вид? Защото човешкият мозък я обожаваш. Той си играе с получените късчета информация, подрежда ги и ги трупаш като доволно дете. Но мрази да се задълбочава в тях и да си дава труд да ги събира в цялостни системи на познание. Но тъкмо тази работа носи знание, Гидиън. Останалото е просто... *забавление*.

— И какво общо има това със съзнанието ти за личните ти мотиви? — попитах аз, без да правя опит да скрия отегчението си.

— Гидиън, това са личните ми мотиви сега — поклати глава Малкълм. — Разбирам, че според теб имам нужда от лечение, но аз съм минал по този път. И знаеш ли какво? Той ме отведе точно там, откъдето бях тръгнал. Признавам, че след като го извървиш, знаеш къде е тази точка и какво има около нея. Но все пак си там. Така че какво очакваш да направят хората, които съзнават личните си мотиви? Да спрат да играят някаква роля в света? Коя личност в историята не е била водена от собствените си мотиви? И как би имало някакво развитие без тях?

— Не е там въпросът — възразих аз. — Ако наистина съзнаваш какво правиш, можеш да промениш поведението си.

— А, мантрата на психолога! — Тонът на Малкълм се извиси смущаващо. — Да, Гидиън, мога да го променя, но какво поведение да избира? Да се правя на Христос и да подложаш другата си буза на алчността, експлоатацията и разрухата? Да гледам как светът гори, защото се боя, че мотивите ми може да не са сто процента обективни? Честно казано, по-скоро бих се хвърлил в това море отсреща! Защото ти не говориш за промяна, Гидиън. Ти предлагаш парализа!

— Не — казах аз. — Предлагам да търсим решение на проблемите, което да не води до смъртта на милиони хора.

— *Не аз разруших този град!* — изкрещя Малкълм. Тялото му затрепери така, че предусещах пристъпа; но за свой срам трябва да призная, че бях твърде отвратен от думите му, за да направя нещо по въпроса. — Не аз обучих Дов Ешкол и го насъсках срещу света. Не аз създадох общество, което е толкова полудяло от алчност, че отказва да регулира и най-опасните форми на търговия! Но ще ти кажа какво *направих*. Аз преживях неща, които ми дават уникална позиция, от която да гледам и може би да влияя на това общество. Нима трябва да откажа да го правя, защото мотивите ми имат лично измерение, което тревожи хора като теб? Чуй съвета ми, Гидиън, мисли за чистотата на собствените си мотиви и остави моите на мира. — Той завъртя количката си към прозореца и вдигна юмрук. — Знам защо съм такъв, но няма да оставя онези, които ме докараха дотук, да се радват на моето примирение, докато превръщат света в огромен *кошер*, в който хората си играят до безкрайност с информация, от която печелят скритите им господари. И при това не научават *нищо*.

Стори ми се, че тази последна съдбовна дума сложи край не само на нашия разговор. Не спорих, защото не виждах смисъл да се боря с такава дълбока психоза. Някои от думите му бяха безспорно верни, макар че не можех да определя кои точно. Знаех със сигурност единствено онова, което бях дошъл да му кажа: че не мога повече да стоя на този остров и да участвам в плановете му и че исках Лариса да дойде с мен. Притесненията ми се бяха стопили от неговия налудничав монолог и изтърсих всичко това с дързък тон; но щом го направих, чертите му се свиха толкова заплашително, че съжалих за смелостта си.

— Не съм сигурен, че одобрявам идеята да те пусна, Гидиън — каза с премерен тон Малкълм, — след като вече знаеш всичките ни тайни. И наистина ли смяташ, че Лариса ще дойде с теб?

— Ако ти не й попречиш — отвърнах аз колкото можах по-смело. — А що се отнася до тайните ти, какво те притеснява? Не забравяй, че съм престъпник и не държа да се срещам с властите. Пък дори да го направя, кой ще ми повярва?

Малкълм наклони замислено глава.

— Може би...

Внезапно той си пое рязко дъх, а ръцете му полетяха към слепоочията. Понечих да му помогна, но Малкълм ме спря.

— Не! — просъска той, като скърцаше със зъби и ровеше в джоба си за инжекцията. — Не, Гидиън, това вече не е твоя работа. Вземи си крехката съвест и се махай, още *сега*!

Какво ми оставаше, освен да се подчиня? Всяко сбогуване би било неуместно, дори гротескно след всичко, което бяхме преживели, и след думите, които си бяхме казали. Просто отидох до вратата и я отворих. Целият ми гняв беше стихнал, цялото ми съчувствие беше притъпено. На излизане се обърнах и видях Малкълм да седи свит, с инжекцията във вената си, и да си мърмори нещо през зъби.

Неволно си помислих колко бе жалко, че неговите приказки за пътуване във времето са пълна илюзия; защото в края на краищата настоящето не му предлагаше почти нищо.

Чудех се какво да разкажа на другите за разговора ни с Малкълм, ако това наистина можеше да се нарече разговор. Знаех, че всички те са безкрайно лоялни към него, всеки посвоему, и не исках да се месея в отношенията им. Но спътниците ми имаха право да знаят, че поведението и думите му ме караха да се съмнявам в разсъдъка му. Затова ги помолих да дойдат при мен по залез-слънце. Докато им разказвах, седях до прозореца над заливчето, а крясъците на вездесъщите ята чайки не ми позволяваха да говоря с приглушения тон, който ми се струваше най-подходящ за случая. Исках обяснението ми да бъде безпристрастно, но откровено и подробно. Наблегнах на отказа на Малкълм да приеме каквато и да било отговорност за катастрофата с Москва и подробно изложих явно искреното му убеждение, че скоро ще може да пътува във времето.

— Каза ли чия конфигурация ще пресъздаде? — попита Илай, който за мое изумление изглеждаше заинтригуван.

— Какво? — поклатих глава аз.

— Гъодел? — продължи Илай. — Или Кер? Или може би Торн?

— Не вярвам да е Торн — усъмни се Джона. — Дори Малкълм не е способен да създаде тунел в лабораторията си.

— Илай? Джона? — Бях смаян и не го прикривах. — Няма да му помогнете, като влезете в тона му. Това е фантазия, която може да бъде опасна, защото се основава на стари и нови психологически травми...

— Сигурен ли си? — Тонът беше на Малкълм, но гласът принадлежеше на Лариса. Тя стоеше близо до мен, но гледаше встрани. На лицето ѝ беше изписана дълбока загриженост; сякаш от първите ми думи беше разбрала, че скоро ще се изправи пред лична драма.

— Ако си сигурен, Гидиън, значи знаеш нещо повече от гениалните умове, които са изследвали този проблем поколения наред — подхвърли Жулиен.

— Виж какво, чел съм Айнщайн и Хокинг — заявих аз. После леко смутено добавих: — Е, поне Айнщайн. Но съм чел за Хокинг. И двамата твърдят, че парадоксите в самата идея за пътуване във времето я правят физически невъзможна.

— Това се отнася само за *един тип* пътуване — възрази Илай, — затворени времеобразни криви. — Малкълм беше употребил същия израз. — Но има други начини за придвижване във времето, макар и да не са особено привлекателни...

— *Мисля*, че сега не е моментът за академичен спор по въпроса — заяви твърдо полковник Слейтън и ме погледна строго. — Гидиън, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но и твоите мотиви да се усъмниш в разсъдъка на Малкълм *могат* да бъдат сметнати за лични. Надявам се, че съзнаваш това... и знаеш, че и *ние* го разбираме.

Жулиен, Илай и Джона отклониха поглед, явно смутени; Лариса обаче се приближи към мен.

— Това твърдение е малко ненавременно, полковник — каза тя. — Гидиън никога не е направил нещо, с което да заслужи подозрения или неуважение.

— Гидиън много добре знае колко го уважавам, Лариса — отвърна Слейтън. — Но освен това знае какво трябва да го попитам.

Кимнах на Лариса, за да покажа, че полковникът е прав, но и в същото време да ѝ благодаря, че ме защити.

— Разбирам, полковник — казах аз. — Но, повярвай ми, никакъв личен интерес не би ме накарал да ви заблуждавам за такива неща. Не само че би било неетично, защото аз смятам Малкълм за приятел. И именно като негов приятел се чувствам длъжен да ви предупредя. Нищо повече не мога да направя. Казах му, че повече не мога да участвам в това начинание, и след няколко секунди колебание той се съгласи, че трябва да си замина. Така че не аз ще се грижа за душевното му здраве. Но трябваше да ви кажа, че според мен се нуждае от грижи. И то сериозни.

Полковник Слейтън прие всичко това с бавно кимване и поглед, който за него беше почти емоционален. Жулиен и братята Куперман се натъжиха съвсем видимо.

— Но къде ще отидеш, Гидиън? — попита след известно време Илай.

Погледнах към Лариса, която не отвърна на погледа ми.

— Още не съм решил.

— Предполагам, че полицията ще те търси — напомни ми Слейтън. — За Съединените щати и дума не може да става, а и в Европа също би било опасно.

— Знам. — За пръв път, откакто започнах да изпитвам угризения заради участието си в плановите на Малкълм, аз сериозно обмислях да напусна тези хора, с които бях преживял толкова много за толкова кратко време, и това дълбоко ме натъжи. — Сигурно ще тръгна на юг — продължих аз, като се обърнах с гръб към тях. — Ще се постарая да намеря място, където никой да не обръща внимание на всичко това. — Помъчих се да се стегна и да се усмихна. — Ако някой иска да дойде с мен, няма да му откажа.

Слейтън, Жулиен и братята Куперман се опитаха да отвърнат на измъчената ми усмивка, но и те като мен не успяха. Беше дошло време да се сбогуваме и всички го знаехме. Слейтън първи се приближи към мен, протегнал силната си ръка.

— Един от нас ще те закара до Шотландия с хеликоптера, Гидиън. Имаме резервен фонд в различни валути, който можеш да ползваш. Освен това ще ти трябват няколко различни паспорта и дискове. Но внимавай, можем да излъжем обикновените четящи устройства, че дисковете отговарят на твоето ДНК, но ако някой ги свери със световната база данни, ще си имаш неприятности. По-добре вземи и някакво оръжие.

— Благодаря, полковник — отвърнах тихо аз, като стиснах ръката му.

Присвивайки очи, той се вгледа в лицето ми. Дясното му око опъна дългия белег, който вече дори не забелязвах. — Опитай се да не се притесняваш много за Малкълм. Той е изтощен. Ще се погрижим за него и ще му помогнем да се възстанови. А щом това стане, можеш да поискаш да се върнеш, Гидиън. Знам, че някои страни от тази битка не ти харесват, но след като веднъж си станал част от нея, ще ти бъде... трудно отново да се адаптираш към света, който си познавал някога.

— Сигурен съм, полковник — отвърнах аз. — Но в екипа ви не трябва да има човек, на когото не можете да разчитате напълно. А след... ами... просто станаха твърде много въпроси.

Слейтън докосна за миг белега си, а после стисна рамото ми.

— Сигурно си прав. Но съжалявам, че си отиваш, доктор Улф. — Той тръгна бавно към вратата. — Що се отнася до мен, аз и преди съм виждал побъркани да разрушават градове. Може би не в тези мащаби, но достатъчно, за да знам за себе си чия е вината. Така че, повярвай ми, Гидиън, недей да се измъчваш за това.

Когато войнишката крачка на Слейтън започна да отеква по каменната пътека навън, Илай и Джона дойдоха при мен. Илай ми отправи същата щедра усмивка, с която ме бе посрещнал в „Бел Айл“.

— Дълга ти едно бягство от затвора — каза той. — Така че ако те хванат и успееш да намериш телефон...

Засмях се и стиснах ръката му, а после погледнах първо него, после Джона.

— Вас не ви ли притеснява това, което казах?

— За Малкълм ли? — отвърна Джона. Когато кимнах, той продължи: — Полковникът е прав, Гидиън. Душевното състояние на Малкълм е тясно свързано с физическата му форма. — Мисля, че ти не по-зле от всички нас разбираш как и защо. Но ние се познаваме с него от деца. Той излиза от тези състояния, след като си почине достатъчно.

— Но... това с пътуването във времето...

— Умора и стрес, Гидиън, повярвай ми — отвърна Илай. После наклони глава: — От друга страна...

— От друга страна — довърши вместо него Джона, — аз определено искам да съм край него просто за всеки случай. По-интересно е от битката за катедра в Йейл или Харвард.

Нямаше какво повече да си кажем, така че двамата свалиха очилата си почти едновременно с един и същ емоционален жест на неловкост.

— Е, сбогом, Гидиън — каза Джона.

— И не забравяй какво ти каза полковник Слейтън — добави Илай, докато се обръщаха, за да си тръгнат. — Животът навън може да ти се стори ужасно странен. Но ти само кажи и ще те върнем обратно.

И двамата ми махнаха на излизане. Явно още се чувстваха неловко. Обърнах се към Жулиен и внезапно усетих буцата в гърлото си. Фуше се изправи тактично и протегна ръка, като кимна към Лариса.

— Ще включа реактивния хеликоптер, Гидиън — каза той. — Скоро ще се стъмни; нощните полети винаги привличат по-малко

внимание.

Когато той излезе, аз се обърнах към Лариса, която беше обвила тялото си с ръце и втренчено гледаше скалистия залив. Готов да я увлека с нежни, неустойими мечти за общото ни бъдеще, аз се усмихнах и тръгнах към нея...

Но тъкмо тогава изведнъж ме порази същото чувство, което бях изпитал в началото на последната си среща с Малкълм: главоломна загуба на илюзиите, смразяваща и изтощителна като острие на бръснач в главна артерия. Скръбният израз на лицето на Лариса ми показва ясно и безмилостно, че ако бъде принудена да избира между мен и брат си, аз ще загубя това жестоко и безсмислено състезание. Сега разбрах, че всичките ми отчаяни фантазии са били плод на съзнателно отбягване на мисълта за общото им минало. Не само той имаше нужда от нея; тя също искаше да бъде достойна за близостта им. Тъкмо тази близост беше съхранила крехката им, ограничена способност за нежност и вярност през тежкото им детство; тя я бе крепила през следващите години. Затова не просто беше глупаво да мисля, че връзката ми с Лариса може да надделее подобни отношения; не биваше дори да се надявам, че тя ще предаде до такава степен него и себе си.

— Скоро ще се стъмни — каза тя, като гледаше към небето. — Няма много време. — Лариса се сви още повече. — Слава богу — въздъхна тя и с това ми даде да разбере, че няма смисъл от повече думи.

Събрах цялата си воля и останах на две-три крачки от нея.

— Ако състоянието му се влоши, Лариса...

— Знам какво да правя.

Поех си дълбоко дъх, преди да продължа притеснено:

— Има нещо, което не исках да казвам пред другите. Той спомена за самоубийство. Може би е преувеличил заради спора, а може и да е бил искрен. Наистина е изтощен до крайност.

— Аз ще му помогна да се оправи. Винаги съм успявала — кимна тя.

Гласът, който изрече тези думи, беше наистина забележителен: нито млад, нито зрял, но напълно съкрушен. Малкото момиченце, което някога бе заговорничело с болния си, но смел брат защитник се опитваше да разчупи твърдото, подобно на черупка самообладание на жената пред мен, за да каже, че макар никога да не би оставила

Малкълм, тя отчаяно иска да не си тръгвам. И все пак няколко минути Лариса не издаде нито звук; а после, тъкмо когато си мислех, че тя ще се овладее докрай и ще сдържи плача си, тъкмо когато смятах да се сбогувам сподавено и да си тръгна с усилие на волята, тя не издържа. Обърна се, хвърли се към мен разстроена и обляна в сълзи и притисна лице към гърдите ми, както бе правила често.

— *Не* — каза тя, като силно ме заудря с юмруци. — *Не, не, не...*

Хванах нежно китките ѝ, целунах сребристата ѝ коса и прошепнах:

— Моля те, не тъгувай, Лариса. — После спуснах юмруците ѝ до разтърсването от ридания тяло и излязох почти на бегом. Струваше ми се, че чувам хлипането ѝ дълго след като се бях качил на реактивния хеликоптер и летях над заледения Северен Атлантик.

Наистина тръгнах на юг.

По време на полета към летище Уилям Уолъс в Единбург Жулиен, чието разбиране и съчувствие за загубата ми надминаваха обичайната галска интуиция за сърдечните въпроси, се опита да ме увери, че никой не знае какво ще донесе бъдещето, че двамата с Лариса сме все още живи и здрави и че си подходждаме твърде много, за да се разделим толкова внезапно и окончателно. Ала думите му само потвърдиха отчаяната ми вяра, че съм загубил завинаги странната, но прекрасна жена, която бях търсил цял живот. Когато стигнахме целта си, Фуше слезе от хеликоптера, прегърна ме силно, целуна ме по бузите и ме увери, че отново ще се срещнем. Но когато отлетя и ме остави само с раницата с двата пистолета — единият от които можеше само да зашеметява, а другият бе смъртоносен като на Лариса (и двата бяха изработени от композитни смоли, които никаква охранителна система не би могла да засече), — аз задишах учестено и дори се опитах да потисна завладялото ме чувство на ужасяваща самота. Защото сега наистина бях сам по начин, който някога бих сметнал за немислим и който ме накара да се усъмня в моралните принципи, довели ме дотук.

Следващите дни бяха още по-странни и объркващи. Където и да отидех — в ресторанти, барове и хотели, — по всички медии се говореше само за разследването на катастрофата в Москва и нейните последици, както и за загадъчния самолет, който придружавал бомбардировача камикадзе. Различни разузнавателни и полицейски служби смятаха, че аз съм бил на този самолет, и моята снимка — заедно със снимките на Слейтън, Лариса и бедния мъртъв Лион — смущаващо често се появяваше по видеоекраните на обществени места. Това ме принуди да променя външността си и да пренастроя дисковете си с ДНК още преди да напусна Единбург. Освен това се наложи да свикна да виждам лицето на Лариса на най-неочаквани места, което бе за мен допълнително и почти непоносимо бремене. От

Единбург взех кораб за Амстердам (за пътуване по въздуха и дума не можеше да става, защото авиолиниите бяха задължени да сверяват всички ДНК дискове със световната база данни), а оттам продължих на юг с автобус, влак и дори на автостоп. Опитвах се да остана незабележим, като гледах да се движа през места, където информационните технологии не бяха навлезли напълно, с надеждата да остана неразпознат и да не загубя разсъдък.

В първото успях; за второто не мога да преценя. Все още не знаех точно къде отивам, а докато дните преминаваха в седмици, постоянната необходимост да променям самоличността си, да прониквам в банкови компютри, за да си осигуря пари (след като свърших сумата, която бях взел от Сейнт Килда), и да лъжа по двайсет и четири часа на ден почти за всяка подробност от съществуването си започна да измъчва и ума, и чувствата ми. Това положение силно се влоши, когато един ден, докато пътувах бавно през Италия, минах покрай кафене с машина за вестници. На всички първи страници присъстваше думата „Вашингтон“ и снимка на първия американски президент. Хукнах да търся място, където се продава „Ню Йорк Таймс“, пуснах монетата в машината и зачаках вестника с притаен дъх. Изпих две гроздови на екс и прочетох, че бившите ми приятели явно са се върнали към работата си: всичко вървеше по план, с изключение на надеждата на Малкълм, че някой ще забележи неточностите. Лъжата се приемаше навсякъде за чиста монета, особено в Европа, където всяко доказателство за моралното несъвършенство на Съединените щати винаги беше добре дошло.

Шокът беше многостранен. Естествено, самото припомняне, че до неотдавна съм участвал в подобно коварно начинание, сега, след като го гледах от страни, силно ме смущаваше. Нещо повече: от този момент нататък знаех, че всяка новина, която попаднеше пред погледа ми, можеше да бъде лъжа; и крехката връзка с действителността, която толкова старателно бях пазил през последните седмици, взе да се разпада. Започнах да пия много. Казвах си, че целта ми е просто да заприличам на местните хора и да спечеля благоразположението им, така че на никого да не му хрумне да изпрати снимката ми по интернет или да свери дисковете ми със световната ДНК база данни. Но всъщност нищо друго не можеше да облекчи чувството на пълно отчуждение. Докато се спусках към долната част на Апенините,

усетих, че изпадам в тежка алкохолна депресия, а когато стана трудно да си намирам пари заради несигурността на електронните банкови операции в тази почти анархична част на страната, депресията се превърна в деградация. Когато стигнах беззаконния Неапол, изглеждах съвсем на място по улиците му; и само случайното зърване на безсмислено късче стенна украса в западнал бар промени нещата.

Вцепенен, вдигнах поглед от вонящата маса, върху която бях обронил пияната си глава, и видях пожълтял плакат, рекламиращ красотите на Африка. Разбира се, плакатът беше на повече от четирийсет години, останал от времето, когато онова, което напоследък медиите и хората отново бяха започнали да наричат Тъмния континент, не беше почти обезлюдено от племенни войни и епидемията от СПИН; но въпреки това той завладя пиянското ми въображение. Дивни видения на пищни джунгли, обветрени савани и невероятни животни (при това далеч от чумата на информационните технологии, тъй като Африка беше основният остров в аналоговия архипелаг) неудържимо завладяха разстроеното ми съзнание през следващите дни и аз дори прекарах една нощ в опит да изтрезнея, за да реша дали идеята да ида там изобщо си струва. За свое огромно учудване открих, че има смисъл, макар че отрезвяването ми припомни и проблемите на съвременна Африка. Все пак реших, че предпочитам да рискувам с болестите и войните, отколкото със затвора и лудостта. Затова се стегнах, приех самоличността на почтен американски бизнесмен със склонност към хазарта и успях да се добера до известен неаполитански лихвар. Като реши, че не представлявам голям риск и едва ли ще избягам по-далеч от местните казина, този човек с удоволствие ми даде нужните за отчаяната ми цел американски долари.

През седмиците, в които обитавах най-долнопробните свърталища на пияници и наркодилъри, аз се бях запознал с двама особено съмнителни френски пилоти, които доставяха оръжие до различни части на архипелага с аналогови комуникации, а свободното си време прекарваха в Неапол, където можеха да намерят изключително силен хероин и хашиш. Отидох в едно от любимите им заведения и открих, че са заминали да доставят нещо за Афганистан, но ще се върнат до седмица. Следващите няколко дни бяха неспокойни, но изпълнени с надежда, защото се чувствах все по-уверен, че скоро ще бъда на територия, където информационната

революция бе непозната, където сложните философски и социални въпроси, довели живота ми до такъв хаос, нямаше да съществуват и където постоянно повтаряните кадри с бомбата над Москва и съпътстващите ги спекулации за „кораба фантом“ нямаше да са достигнали.

Докато отказвах пиенето и започвах да влагам парите си в пътеводители, вместо в алкохол, стигнах дори дотам да си представя, че мога да започна нов живот в Африка. При това всички пътеводители припомнях, че повечето животински видове, привличали някога туристите, сега са изчезнали; и че заради болестите и войните всички чуждестранни пътешественици, които все още по свое желание или необходимост смятат да посетят този регион, трябва да получат множество ваксинации и непрекъснато да поддържат контакт или с консулствата на страните си, или с представителствата на ООН. Разбира се, не можех да следвам последните предупреждения: за първото трябваше да дам проба от ДНК-то си на някой лекар, а второто не можех да изпълня по очевидни причини. И все пак, отчаяно вкопчен в мечтите си, аз продължих подготовката си с трескаво упорство.

Когато двамата френски пилоти най-сетне се върнаха от Афганистан, те отначало не искаха и да чуят за превоз на пътници до Африка, все едно колко пари им предлагам. Известно време ми се струваше, че планът ми е неизпълним; но късметът ми скоро проработи, или поне тогава ми се струваше така. Пилотите получиха предложение от местен дилър да доставят голяма пратка малокалибрено оръжие на човека, чиято племенна армия в момента бе окупираше столицата на Руанда Кигали. След като заявиха, че ще пуснат стоката от въздуха (защото никой извън Руанда, дори и африканците, не можеше да бъде убеден да стъпи сред зловонните руини на този град, където местните войници се биеха сред осеяни с трупове улици като кучета, сдавали се за един отровен кокал), пилотите сключиха сделката си с мен. Уведомиха ме, че след като пуснат товара си, смятат да спрат в Найроби за зареждане с гориво; ако приемех да навляза в Африка през Кения, те бяха съгласни да ме вземат, стига все още да разполагам със същите големи суми.

Така след два дни се намерих легнал върху няколко опаковани парашута, които на свой ред лежаха върху пет-шест сандъка срамно остаряло френско оръжие. За да избегне безспирната жестокост на

суданската гражданска война, самолетът беше прелетял над Червено море чак до брега на Еритрея, където можеше безопасно да навлезе в континента: войната, гладът и чумата бяха унищожили почти цялото население не само на Еритрея, но и на съседна Етиопия. Светкавичното прелитане над разкъсваната от войни Уганда беше последният отрязък от полета ни към вътрешността, опасна маневра, за която двамата французи решиха да се подготвят, като изсмъркат донесеното значително количество хероин. Всичко това беше достатъчно, за да направи живота ни интересен; като допълнение противовъздушният огън превърна преживяването в наистина незабравимо. Пилотите не бяха в състояние да летят нормално, камо ли да се справят с бойна ситуация и когато единият ни двигател беше улучен и започнахме шеметно да губим височина, те закрещяха един на друг толкова яростно и несвързано, че не виждах никакъв изход от положението. Но явно грешах, защото единият от тях грабна пистолет, опря го до главата ми и преди да успея да измъкна оръжието си от раницата, ми нареди да взема един от парашутите и да скоча. Очевидно аз бях излишният баласт и макар да се опитах да споря на развален френски, те ми дадоха да разбера, че ако не се подчиня, просто ще ме застрелят и ще ме изхвърлят. При тези обстоятелства аз скочих.

Цяло чудо беше, че падането ми до водопадите Мърчисън ми коства само лека фрактура на левия пищял, още повече че бях принуден да направя първия си парашутен скок над изумително красивата, но страшно опасна територия на Централна Африка. Разбира се, дори и една лека фрактура на пищяла може да бъде силно болезнена и след като се опомних и събрах малкото си вещи, аз застенах все по-силно. Това се оказа грешка. Част от отряда, обстрелвал самолета ни, явно беше проследил парашутния ми скок в търсене на ценен пленник. Сигурно щяха да се чувстват разочаровани да хванат само мен, но аз незабавно им спестих това чувство със зашеметителя си.

Трябваше доста да напегна въображението си, за да определя къде съм попаднал. След като няколко часа се провирах през буйна висока растителност, внезапно стигнах до огромно водно пространство; тъй като не бяхме летели достатъчно на юг, за да стигнем езерото Виктория, пред мен можеше да бъде само езерото

Албърт. Аз бях в северния му край, откъдето тръгваше някаква река. Бях чел, че тя е сред притоците на Бели Нил: ако тръгнах по нейното течение, щях да стигна до Судан, където определено не исках да ходя. На юг и на изток продължаваха кланетата в Уганда, а на запад? И там имаше война, а през последните двацет и пет години всеки нов режим беше давал на страната ново име, така че останалата част от света отново бе започнала да я нарича с древното ѝ название Конго. Нямах друг изход и затова реших да тръгна тъкмо към тази неизвестност; да пресека, куцукайки, планините Митумба, без да знам къде отивам и на какво мога да се надявам, като стигна там.

Минаха дни и прочетените преди тръгване разкази за унищожаването на дивеча се оказаха верни; не видях достатъчно големи за ядене животни, нито пък никакви признаци на живот освен ехото от изстрели из планините. Хранех се с насекоми, дъждовна вода и обезболяващи и халюциногенни корени; последните поне отвличаха вниманието ми от болката в крака. Но никакъв наркотик не можеше да прикрие факта, че скоро ще бъда мъртъв; и когато след дълго ходене отново видях езерото Албърт — защото нямах компас, а който смята, че един начинаещ може лесно се ориентира в джунглата по слънцето и звездите, явно никога не се е опитвал да го направи, — аз просто седнах и завих от мъка. Спрях едва когато ми прилоша от глад и изтощение.

Фактът, че бях свестен и отнесен от това място от човек, който говореше английски, тогава не ми се стори по-забележителен от самото ми оживяване.

— Ти си голям глупак — разсмя се високият силен мъж, докато ме премяташе през униформеното си рамо. — Сигурно си дошъл да видиш горилите и си разбрал, че са мъртви?

— Глупак ли? — повторих аз и извих увисналата си надолу глава, за да видя вървящите до нас войници. Камуфлажните им униформи бяха избелели, но оръжията им блестяха. — Защо ме наричаш глупак?

— Всеки чужденец, дошъл в Африка, е глупак — отвърна мъжът. — Това място не става за живеене, освен ако не си роден тук. Как е кракът ти?

При всяка негова крачка ме пронизваше пулсираща болка, но аз отговорих само:

— Откъде разбрахте...

— Видяхме те да скачаш от самолета. И да се приземяваш. И да стреляш по враговете ни! Мислехме, че джунглата ще те довърши. Но после ти почна да плачеш като жена. Така би могъл да привлечеш враговете ни! Затова решихме, че по-добре да спасим глупак, отколкото сами да сглупим, като го оставим да причини смъртта ни.

— Звучи логично — казах аз. — Говориш много добре английски.

— Когато бях малък, имаше едно училище, където все още го преподаваха — отвърна той. — В подножието на планините.

— Ясно. — Чудех се колко време ще вися така, затова попитах: — Впрочем къде отиваме?

— Ще те заведем при вожда си Дугумбе. Той ще реши какво да прави с теб.

Отново погледнах доста страшните на вид войници.

— А той състрадателен човек ли е?

— Състрадателен ли? — разсмя се отново мъжът. — Откъде да знам. Но е справедлив, дори с глупаците. — Той ме премести на другото си рамо, без да спира, и допълни: — Сигурно е било нещо много ужасно.

— Кое? — попитах аз, като потръпнах при прехвърлянето.

— Онова, което те е довело тук — отвърна просто мъжът. — Нещо те е прогонило. Сигурен съм. Дори глупак не би *избрал* това място.

Скоро научих, че мъжът се казва Мутеса. През следващите месеци той и семейството му ме спасиха, като ме приеха за нещо средно между повереник и домашно животно. Вождът им, гореспоменатият Дугумбе, не позволяваше да остана във временния им военен лагер без настойник. Дугумбе се смяташе за просветен деспот: обличаше се в сложна комбинация от традиционна носия и няколко съвременни военни униформи и обичаше да подправя разговорите си с кратки хули по адрес на Запада. Твърдеше, че личните му принципи на поведение са основани на главния постулат на предците му от XIX век: „Само слабите са добри, защото не им достига сила, за да бъдат лоши.“ И все пак въпреки цялото си самохвалство Дугумбе притежаваше учудващ интелект, дори ерудиция, а с времето отношението му към мен се смекчи. Всъщност поради споделената ни неприязън към технически напредналия свят отвъд бреговете на Африка ние с Дугумбе станавме в известен смисъл приятели; но по това време благодарността и привързаността ми към Мутеса, жена му и седемте им деца отдавна бяха укрепнали.

От самото начало Дугумбе даде да се разбере, че освен семейство, което да ми дава храна и подслон, ще имам нужда от някаква роля във внушителната му войска от петстотин дисциплинирани, закалени в битки и, трябва да добавя, безмилостни мъже. Разбира се, няхах намерение да им показвам забележителните оръжия в раницата си; имах късмет, че Мутеса и неговият отряд са били достатъчно далеч от битката ми с техните врагове, за да си помислят, че съм ги убил с обикновен пистолет. Още по-малко ми допадаше идеята да се сражавам с американски или европейски автомат в едната ръка и с примитивно мачете в другата. Попитах Дугумбе дали има някакъв военен лекар. Той отговори, че макар, естествено, да разполагал с шаман, знаел, че западните лекари по-добре се справят с бойните рани. Така станав полев хирург, като

разчитах на познанията си от медицинския колеж и дори още повече на основните правила на хигиената и стерилизацията.

Прекарахме зимата и пролетта в планините. През повечето време изучавах растенията, които според хората на Дугумбе имаха лечебни свойства. Накрая успях да събера цяла аптека и, слава богу, защото тези народи вече не разполагаха с никакви „лекарства“ в западния смисъл на думата: в разгара на епидемията от СПИН западните фармацевтични компании, след като дариха с рекламна цел безсмислени количества хапчета, спряха да доставят на неплатежоспособната Африка не само тези скъпи продукти, но и лекарствата за много други болести, които обезлюдяваха континента: сънната болест, маларията и дизентерията например. Така нуждата беше принудила жените в племена като нашето да търсят нови лекове в джунглата (шаманът продължаваше да разчита на магии и абсурдни смески, приготвени предимно от сушено животинско и човешко месо) и те бяха открили няколко растения с много силен антибиотичен и аналгетичен ефект. Някои от тях, като корена, с който експериментирах през първите си дни в планината, имаха силни странични ефекти, от халюцинации до смърт; но в контролирани дози бяха много полезни. Каква ирония: същите фармацевтични компании, които толкова хладнокръвно бяха отписали Африка, с малко повече далновидност можеха да извлекат огромни печалби.

Дугумбе беше решил, че необходимостта да е в непрекъснато движение пречи на участието му в търговията с роби. Това ми спести доста угризения. Макар и никога да не бе замирал в Африка, през последните години трафикът на човешки същества беше стигнал размери, които съперничеха на някогашния му разцвет; и макар че често чувах Дугумбе да го нарича достойна традиция, гледах да игнорирам подобни твърдения, както и всички потенциално смуцаващи аспекти от племенния фолклор, особено абсурдните заповеди на шамана. Задоволството ми от начина, по който бях избягал от владеещото останалия свят информационно общество, както и вечерните разговори с Дугумбе за пороците на Запада ми позволяваха не само да се преструвам, че не виждам дребните дрязги, заради които се водеха повечето войни в района, но и някои от традиционните схващания, които вредяха на тези хора, към които се привързвах все по-силно. Едва през следващото лято обичаите и ритуалите им ме

поставиха пред сериозен проблем, който се оказа толкова сериозен, че едва не загубих живота си заради него.

Една вечер стигнах до свързаните брезентови палатки, където живееше семейството на Мутеса, и открих необичайно мрачно настроение. Мутеса се разхождаше напред-назад в патриархално властна поза, която рязко контрастираше с начина, по който обикновено се шегуваше и играеше с децата и жена си. Добродушната Нзинга мълчеше, което също беше много странно. Както всяка вечер, четиримата синове на Мутеса чистеха и неговата, и своите пушки, но трите момичета се бяха свили в една от палатките. И трите плачеха, особено най-голямата, Ама, току-що навършила тринайсет години.

Попитах Мутеса каква беда е сполетяла семейството му.

— Няма никаква беда, Гидиън — отвърна той. — Дъщерите ми плачат от глупост.

— А аз? — обади се Нзинга, докато приготвяше вечерята. — И аз ли плача от глупост?

— *Ти* говориш, защото си непокорна! — изкрещя ѝ Мутеса. — Сготви ми яденето, жено, и се заеми с дъщеря си! Шаманът ще дойде скоро.

— *Касапинът* ще дойде скоро — каза Нзинга, докато мина край нас на път за палатката, в която се криеха дъщерите ѝ. Мутеса понечи да я удари, но аз спрях вдигнатата му ръка, макар да не мисля, че наистина щеше да изпълни закана си. Въпреки това в този момент явно нещо го мъчеше и безпокойството му ставаше заразно.

— Защо ще идва шаманът? — попитах аз. — Да няма някой болен? Ако е така, аз мога...

— Не се меси, Гидиън — отвърна твърдо Мутеса. — Знам, че вие на Запад не одобрявате, но времето на Ама дойде.

Изведнъж всичко ми стана ужасяващо ясно. Простенах и стиснах по-силно ръката на Мутеса.

— Не прави това — казах тихо, но страстно аз. — Мутеса, моля те...

— И аз *те* моля — отвърна той с по-мек тон. — Гидиън, Дугумбе заповяда. Ако не се подчиним, дъщеря ми ще умре, и ти също, ако се намесиш.

Той се измъкна от хватката ми. Вече не изглеждаше ядосан, а дълбоко натъжен; и когато той последва жена си в съседната палатка,

за да успокои дъщеря си, аз останах със зяпнала уста. Опитвах се да преценя какво мога да сторя, за да спра този отвратителен ритуал. Умът ми обаче беше притъпен от шока; и когато чух как няколко стари моми се събраха пред палатката и занареждаха някакви идиотски безсмислици за това как момичето се превръщало в жена, аз се паникьосах, изтичах навън и им закрещях да млъкнат и да се махат. Те не ми обърнаха никакво внимание и ми дадоха да разбере, че положението ми на аутсайдер ме прави невидим при подобни ритуали. Въпреки всичко аз продължих да викам, докато не дойде шаманът, придружен от няколко въоръжени стражи със заплашителен вид. В ръката си той държеше страховит нож и тази гледка, заедно с безмилостния му поглед, ме накара да се върна в палатката, където Мутеса бе прегърнал треперещата разплакала Ама.

— Мутеса — казах аз, като осъзнах с дълбок ужас, че няма как да спра този кошмар. — Поне кажи на шамана да ми позволи да я подготвя. Имам лекарства, които могат да притъпят болката, а освен това ножът и раната трябва да бъдат чисти.

— Гидиън, *не се меси* — повтори Мутеса. — Това не подлежи на обсъждане. Както е било, така и ще стане. — Той едва не се разплака, когато допълни: — Тя се е родила момиче, Гидиън. Не е важна болката, а само церемонията. — При тези думи Ама запищя с всичка сила, а Мутеса я прегърна още по-здраво. После ѝ нареди да млъкне и я измъкна навън при събралата се тълпа.

Викове на Ама бяха ужасни още преди да започне рязането; а когато ножът потъна в плътта, те бяха най-смразяващия и непоносим звук, който бях чувал. Стиснал главата си, мислех, че ще полудея, и тогава ми хрумна нещо. Изтичах до раницата и извадих зашеметителя си. Ако не можех да спра този срамен ритуал, поне можех да облекча мъките на детето.

Втурнах се навън и видях нещо толкова отвратително, че замръзнах. Нямаше определено място за процедурата, дори едно одеяло не беше хвърлено върху земята — стойността на детето от женски пол ясно личеше от начина, по който гениталиите му бяха обрязвани в калта, като че ли беше животно. С внезапен рев аз спрях церемонията; и когато вдигнах оръжието си, шаманът, с окървавен нож в ръка, отстъпи крачка в страни и ми отвори място за стрелба. Веднага

натиснах спусъка. Тялото на Ама подскочи на десетина сантиметра във въздуха, след което тя загуби съзнание, без да почувства болка.

— Тя само спи! — извиках аз на техния език, като използвах малкото, което знаех.

Дишах тежко. После насочих оръжието си към охраната на шамана.

— Кажи на шамана, че може да продължи, Мутеса — допълних на английски аз. — И се молете на боговете си да ви простят.

Естествено, след тази вечер в лагера на Дугумбе отношението към мен се промени. Разбира се, аз спорих с вожда по този въпрос в продължение на много вечери. Но като цяло той смяташе моите твърдения за забавни, макар че на няколко пъти сериозно се раздразни. Според него жена, която изпитва физическо удоволствие от секса, не би могла да бъде контролирана и щяла да скита от палатка на палатка като блудница, а той не искал блудници в лагера си. Освен това той каза, че макар компанията ми да му харесвала и да ценял помощта ми към племето, било добре да подбирам поводите си за спорове по-внимателно. Той не търпял неуважение от никого, още по-малко от бял човек, а не искал да ме превръща в пример за назидание. Знаех, че прикритата му заплаха е искрена, затова оставих темата и реших тихомълком да науча майките да дават болкоуспокояващи и по възможност опиати на дъщерите си преди ужасната церемония. Но в действителност много от тези жени, преживели същото изтезание, не искаха да облекчат страданията на собствената си плът и кръв; затова осакатяванията продължиха както преди.

Използването на моя зашеметител остана без последствия. Знаех, че присъствалите на церемонията войници ще съобщят на Дугумбе за него (макар че шаманът едва ли им бе повярвал, за да не признае, че някой е по-могъщ от него). Затова още същата вечер излязох извън лагера и изпразних батериите на оръжието. Когато Дугумбе поиска да го види, аз му го предложих като подарък; когато видя, че няма никакъв ефект, той ми го хвърли обратно и заяви, че стражите били глупаци, а Ама е припаднала от болката. Така се оказах само със смъртоносното си оръжие; затова трябваше да се сдържам, да избягвам споровете (което значеше да избягвам и шамана) и да се опитам да се съсредоточа само върху лекарските си задължения.

Но разочарованието правеше този живот все по-труден и не след дълго започнах да се чудя дали с идването си в Африка съм успял да избягам от пороците на „информационната епоха“. Какво беше

събраната от хората на Дугумбе мъдрост, ако не „информация“? Незаписана, наистина, но въпреки това могъща и манипулируема. Нима онази вечер в палатката си Мутеса не се беше опитал да повярва в нещо, което дълбоко в сърцето си смяташе за лъжа, но което трябваше да приеме, за да запази мястото си и вярата си в племето? Нима не би могъл с право да изпише *Mundus vult decipi* над входа на палатката си? Нима пороците, от които се бях опитал да избягам с френския самолет, не бяха всъщност човешки пороци, неподвластни на времето и технологиите, предавани навсякъде, където властваше човешкият род?

И нима Малкълм не беше прав да смята, че това няма да се промени, докато не успеем да променим миналото?

Тези мисли ме изгаряха не само наяве, но и насън; а една нощ кошмарите ми бяха озвучени от монотонния тътен, с който корабът на Малкълм плашеше враговете си и дестабилизираше съоръженията им. Събудих се с мисълта, че това е само игра на подсъзнанието ми. Едва когато Мутеса ме разбуди напълно и ми предаде слуховите за странния самолет, който се приближавал към лагера ни от североизток, аз разбрах, че не съм сънувал.

— Казват, че търси теб, Гидиън — допълни изплашено той. — И че може да унищожи цели поля, цели гори и дори села, като накара слънцето да грее по-силно.

Седнах на нара си и се опитах да проумея какво става. Очевидно корабът идваше насам, и то заради мен: посоката на движение показваше, че следва същия маршрут, по който бях дошъл тук. Разбира се, пътят ми през Европа към Африка не би могъл да остане скрит от приятелите ми на борда. Като се има предвид какво мислех напоследък за лагера на Дугумбе и за архипелага с аналогови комуникации като цяло, това ми се стори хубаво и желано. Но когато съзнанието ми се проясни, изпитах дълбок ужас.

Защо всъщност идваха? Скъсването на отношенията ми с Малкълм беше пълно, а го познавах твърде добре, за да очаквам да приеме някой, който е изразил сериозни съмнения към работата му. Това се отнасяше и за другите, колкото и силна да беше привързаността им; дори Лариса не бе изразила желание да остана, ако не можех да повярвам в това, което правехме. Защо тогава? Не притежавах никакви особени технически познания, от които да имат

нужда, и успешното им прилагане на плана „Вашингтон“ го доказваше. Какво искаха от мен?

Всички възможни отговори водеха до едно и също заключение: Малкълм ми бе казал искрено, че не иска да „се скитам по белия свят“ с неговите тайни; тази уязвимост сигурно бе започнала да гложди нестабилния му ум до такава степен, че сега младият Тресалиан идваше да сложи веднъж завинаги край на това притеснение.

През следващите два дни, тоест през *последните* два дни, докато гръмовният тътнеж продължаваше да отеква в планините, а съобщенията от селата по долните склонове ставаха все по-многобройни, аз напразно се опитвах да намеря друго обяснение, каквото и да е то. Не знам защо Лариса или другите биха участвали в убийството ми, освен ако Малкълм със своето красноречие не бе успял да ги убеди. Може би дори беше изфабрикувал доказателство, че съм ги предал. Какъвто и да бе отговорът, сигурно никога нямаше да го науча; знам само, че не можех да позволя хората, които ми дадоха подслон, да станат случайни жертви на тази нестихваща лудост. Трябваше да си тръгна оттук.

Зазорява се и чувам как Мутеса стяга багажа си пред палатката ми. Той настоява да ме придружи до брега отчасти от приятелски чувства и отчасти поради благодарността (която изразява с очи, но никога с думи), задето облекчих страданията на бедната Ама. Трудно ще ми бъде да се сбогувам с него и семейството му, но почти нищо друго няма да ми липсва. Мъдрите думи, които понякога осеняваха Дугумбе и особено предупреждението му, че информацията не е знание, за съжаление не могат да оправдаят действията му. И макар да съм признателен за грижите му за моята безопасност, тук мога да споделя, че в крайна сметка собствената му дефиниция за знание не прави чест нито на племето му, нито на света. Казах му, че ако корабът дойде, не трябва нито да влиза в битка, нито да се колебае да каже на пилотите му къде съм. Надявам се да ме послуша, стига войнствената му гордост да не му попречи.

Мутеса шепне името ми през брезента; трябва да тръгвам. Ако стигнем до брега, решил съм да пусна този документ по интернет. Дано поне има малка полза от него. След това нямам никакви илюзии: мога да се опитам да бягам и ще го направя, но ако Малкълм и останалите искат смъртта ми, значи вече съм мъртъв.

**До бреговете на Занзибар,
два дни по-късно, 3 часа сутринта**

Колкото и бързо да се опитам да разкажа тази история, мога да я довърша още по-накратко; защото събитията от последните дванайсет часа ме увериха, че никой няма да повярва на написаното. Всички ние живеем в свят, различен от света, който съществуваше допреди петдесетина часа: светът, който обитавах, докато пишех тези страници. Още не знам колко различен е новият свят; видял съм само малка част от него. Но ако тя е показателна, ние на борда на този кораб сме може би единствените човешки същества, които знаят за удивителната трансформация. Всички останали не могат да не приемат тази реалност, като че ли така си е било открай време. Затова моят разказ звучи не само невероятно, а направо налудничаво.

Казвам „на борда на този кораб“, защото за свое учудване аз се озовах тъкмо тук: на борда на големия електромагнитен кораб, който до вчера ми се струваше най-забележителното изобретение на Малкълм. Лариса спи до мен на леглото в кабината ми, докато аз пиша, изтощен от задачата да проумея станалото. Всъщност това се отнася и за всички останали. Разбира се, тази задача не помрачи радостта ми, че отново съм с нея, нито че всъщност приятелите ми не искат да проливат кръвта ми. И все пак тя дотолкова поглъща вниманието ми, че щастливите мигове ми се струват нереални и всеки миг очаквам отново да се събудя в лагера на вождата Дугумбе и да чуя как жените шетат, а мъжете приготвят оръжието си. Може би затова не мога да спя, затова не *искам* да спя, докато не запиша и последния епизод: ако този нов свят наистина съществува, когато се събудя, може да се наложи да се върна към написаното, за да си спомня как се е появил той.

Ние с Мутеса изгубихме неколцината войници, които ни придружаваха за по-малко от дванайсет часа, след като напуснахме

лагера. Когато корабът на Малкълм най-сетне се появи на хоризонта зад нас, видът му ги изплаши до смърт; както впрочем и мен. Но Мутеса, както винаги безстрашен, ни намери подслон в хралупата на гигантски баобаб и се опита да ми помогне да посрещна достойно смъртта си. По негово настояване аз неохотно извадих оръжието си, макар да не можех да си представя, че ще се наложи да го насоча срещу Лариса и останалите. Чудех се дали не е по-добре просто да се предам.

Така и реших да направя за огромно учудване на Мутеса. Когато корабът приближи дървото, в което се криехме, той настоя да ме придружи до поляната край него, за да не бъда просто застрелян като куче. Не разбрах точно как смяташе да ме предпази, но се радвах, че няма да извървя сам последните си крачки на тази земя.

Корабът бавно се запуска към нас, докато дъното на корпуса му не докосна връхчетата на разлюляната трева. Мутеса гледаше смаяно. После зелените светлилки замигаха, люкът се отвори и през него се показва Фуше, следван от Лариса. Колкото и да бях изплашен, сърцето ми трепна щастливо; тя изглеждаше по-красива от всякога, толкова красива, че отначало не чух как се опитва да надвика рева на двигателите с изпълнен с отчаяние глас. Трябваша ми няколко минути, за да разбера какво ми казва, и когато най-сетне проумях, усмивката ми угасна.

— Малкълм изчезна — крещеше тя.

Докато Лариса и Фуше продължаваха да ми махат да се кача на кораба, аз се опитвах да си обясня какво става. Обясненията обаче ме чакаха на борда, а не тук, на тревата. Обърнах се да се сбогувам с Мутеса и открих, че той вече се усмихва: бях му разказвал за Лариса (макар и не за кораба) и след като я видя, той явно бе решил, че всичко е наред. Прегърнах го силно. Той ми каза да не съжалявам, че се връщам в своя свят, защото неговият не е по-добър — извод, до който усещаше, че вече съм стигнал. Усмихнах се и кимнах, а после хукнах към кораба, скочих вътре и потънах в прегръдките, по които от толкова време копнеех насън и наяве.

След като получих прегръдка и почти толкова целувки и от Фуше, аз тръгнах с двамата си приятели към кърмата на кораба, където ни чакаха полковник Слейтън и братята Куперман. Те ме посрещнаха също толкова сърдечно, а аз се чувствах безкрайно облекчен, че

опасенията ми са били съвсем безпочвени. Но преди да обсъдим сериозно случилото се, трябваше да се скрием от оръжията на различните племена, които приятелите ми неволно бяха настроили срещу себе си в опитите си да ме открият. Езерото Албърт изглеждаше най-доброто място за подобно скривалище и скоро потънахме под повърхността му, заобиколени от военни, човешки, промишлени и животински отпадъци, изхвърлени там през дългите години на упадъка на Африка. Скоро се стъмни и мракът милостиво скри тази мрачна гледка; когато седнахме да говорим около масата за съвещания, не включихме външните светлини на кораба отчасти за да не ни открият, отчасти за да се спасим от грозната гледка отвън.

Стиснал ръката на Лариса, аз слушах историята на изчезването на Малкълм. Нямаше много за разказване. Успехът на плана „Вашингтон“ явно го бе довел до дълбока депресия. Убеден, че измамата скоро ще бъде разкрита и най-накрая ще накара всички да признаят ненадеждността на съвременните информационни системи, той с удивление бе наблюдавал как през пролетта и лятото тя се е превърнала просто в поредния повод за медиен шум и академичен ревизионизъм. През лятото Малкълм отначало спрял да яде редовно, после не хапвал нищо. Излизал от лабораторията си толкова рядко, че другите се чудели как живее. Накрая, когато се заключил за три дни без прекъсване, Лариса извадила пистолета си и унищожила вратата.

Вътре намерила машина, каквато никой друг от екипа не бил виждал. Нямало как да разберат как е изглеждала първоначално, защото била сериозно пострадала: или от нечий разрушителен гняв, или от силна експлозия. Във всеки случай от Малкълм нямало нито следа; нито тяло, нито следи от кръв. Всичко това накарало Лариса да си спомни за моето предупреждение, че Малкълм замисля самоубийство. През следващите няколко дни го търсели из цялата околност с кораба и реактивния хеликоптер, а после се мъчели да измислят къде другаде може да е отишъл и как. Когато най-накрая признали, че не могат да разрешат загадката, Лариса решила, че е време да открие мен (задачата им отнела само една седмица) и да види дали аз мога да предположа къде го е отвело отчаяното му душевно състояние.

Стреснат, но не съвсем изненадан от всичко това, аз се опитах да намеря някакви алтернативи на най-мрачния вариант. Но опитът ми

беше обречен от самото начало и докато осъзнавахме това, другите един по един започнаха да се извиняват и да се оттеглят в кабините си, за да осмислят единственото възможно заключение — че Малкълм, отчаян не само от измамата с Вашингтон, а и от провала на последното си изобретение, беше разбил машината на парчета и се бе хвърлил в океана. Нямаше нищо странно, че не открихме следи от самоубийство; водите на Северния Атлантук бяха толкова безбрежни, че дори мощните детектори на забележителния кораб не биха успели да намерят тялото му, преди да бъде разкъсано от хищници или просто да потъне в някоя бездна.

Разбира се, Лариса беше подозирала, че това най-страшно заключение е неизбежно. Но общата им история беше толкова уникална и горчива, че никакви предчувствия не можеха да облекчат удара. Радвах се, че мога поне малко да го смекча. Може би не беше романтичното завръщане, за което толкова месеци се опитвах да не мечтая — всъщност цяла нощ не станахме от масата за съвещания, — но докато тя се притискаше все по-близо до мен, поне започвах да чувствам, че тя ще надживее загубата и че връзката ни все още има бъдеще. Изгревът ни завари в това смъртно, мъчително изтощение, което често придружава скръбта; и тогава, преди някой от нас да разбере, започна да се случва нещо много странно.

Ясните слънчеви лъчи обляха кораба.

Водите на езерото Албърт бяха кой знае как прочистени от мръсотията, която така се набиваше в очи предишната вечер; гледката беше толкова невероятна, че ние с Лариса неволно станахме, отидохме до прозрачния корпус и няколко минути се усмихвахме в почуда. После другите се втурнаха към нас, не един по един, а като шумна тълпа; крещяха новината и питаха — малко глупаво, дразнех ги аз — дали сме видели какво става. Нямаше никакво рационално обяснение: не бяхме чули никакви машини през нощта, а освен това такава техника в Африка нямаше; а може би и в целия свят. Наистина чудо; но изненадите тепърва започваха.

След като включихме холографския проектор, излязохме над повърхността и видяхме, че по западния бряг на езерото не се водят никакви военни действия. Затова пък имаше животни: онези видове, които според книгите и собствените ми очи бяха изчезнали, сега бяха навсякъде. Сякаш виждах пожълтелите стар плакат от онзи западнал

бар в Неапол. Никой не намираше думи, но за разлика от друг път мълчанието ни не се дължеше на ужас; този път то изразяваше тиха радост, прекъсвана от време на време от смях и кратки възгласи на удивление.

Бавно се окопитихме и се запитахме какво да правим оттук нататък. Предложих да тръгнем към брега, за да видим дали по пътя няма да разберем какво става. Процъфтяващи села и градове красяха пейзажа, където допреди няколко дни стояха само призрачните развалини на чумата и войната. Край нас все така преминаваха животни, а от време на време и по някой луксозен автобус с туристи. Когато наближихме крайбрежието, белезите на една цветуща цивилизация ставаха все по-чести и по-внушителни. А когато стигнахме морето, видяхме следното:

Занзибар. Този беден остров в по-далечното минало бе център на търговията с роби, а в по-близкото — жалка, нездрава развалина. Но сега? Пред нас се възправяше нещо, което приличаше по-скоро на Хонконг, само че построен не само с пари, а и с вкус. Един сияен град се възправяше в центъра на остров с великолепен пейзаж. Високите небостъргачи подчертаваха цветовете на морето, джунглата и девствените бели коралови плажове на Занзибар. С една дума, пред нас бе един оазис на просветената индустрия и красотата, чието съществуване бе необяснимо.

Сега нашият кораб лежи под водите край този оазис. Все още нямаме обяснение, разбира се, а пък и системите за наблюдение и контрол на нашия кораб не ни помагат кой знае колко. Имаме проблеми със сателитните връзки, а дори когато успеем да ги осъществим, чуваме странни новини от цял свят, които звучат още по-нелогично от това, което видяхме в Източна Африка. От време на време чуваме за конфликти там, където такива не би трябвало да има, заедно с по-честите и по-забележителни съобщения, от които разбираме, че много горещи точки на планетата сега се радват на мир и благоденствие. Всичко това подкрепя следната привидно невъзможна, но въпреки това очевидна теория:

Малкъм бе успял да победи времето.

Ако това наистина е така, машината му сигурно се е самоунищожила, след като е изпълнила задачата си. Може би той я е програмирал така. Затова не можем да разберем къде или по-скоро кога

е отишъл. Списъкът на възможностите е безкраен, както открихме, когато на вечеря се опитахме да определим до коя точка в историята трябва да се върне човек и какво трябва да направи, за да постигне видените и чути от нас промени. Все още не знаем докъде се простират те; ако приемем, че невъзможното се е случило, трябва да обиколим света, както веднъж ми предложи Лариса, да живеем по собствените си закони и да наблюдаваме следите от ръката на нашия изгубен приятел и брат, за да разплетем загатката на неговото изчезване. Но времето и историята са безкрайни мрежи и най-лекото докосване до безбройните им нишки може да доведе до невъобразими промени; затова може никога да не узнаем истината.

Ако *наистина* е успял, дали не е оставил някакви следи? Бележки? Не можахме да намерим нищо, но сигурно трябва да се върнем на Сейнт Килда, за да проверим пак. Ала дори и да открием такава документация, нима някой от нас би могъл да я разбере достатъчно, за да повтори експеримента? И дали бихме искали да го сторим? Много въпроси и никакви отговори. Можем само да бъдем сигурни, че каквото и да се е случило, Малкълм никога няма да се върне. А сигурно не би и пожелал, дори и с цената на живота си. Макар този нов свят да е по-съвършен, той все пак е съвременен и Малкълм няма да се чувства по-добре в него. През целия му живот ужасните физически и емоционални травми го бяха превърнали в човек, който не можеше да се чувства щастлив никъде във Времето. Може би сега за отмъщение той бе разрушил самото понятие за време; и може би така бе преживял, макар и за миг, обикновената човешка радост, която толкова упорито и трагично му беше убягвала в тази реалност.

Що се отнася до останалите от нас, всички намираме утеха в мисълта, че може би Малкълм е постигнал мечтата си. Това се отнася най-вече за Лариса. Разбира се, тя тъгува за брат си, с когото е споделила толкова тайни и скърби, колкото не пожелавам на никого. Но знае, че независимо дали е победил Времето, или е бил победен от него, Малкълм най-сетне е намерил покой; а мъките, които му се струаха безкрайни, се оказаха само преходни болести на един неспокоен свят — свят, който той в крайна сметка може би бе направил по-мъдър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.